

Mỹ Nữ Biển Đại Thụ

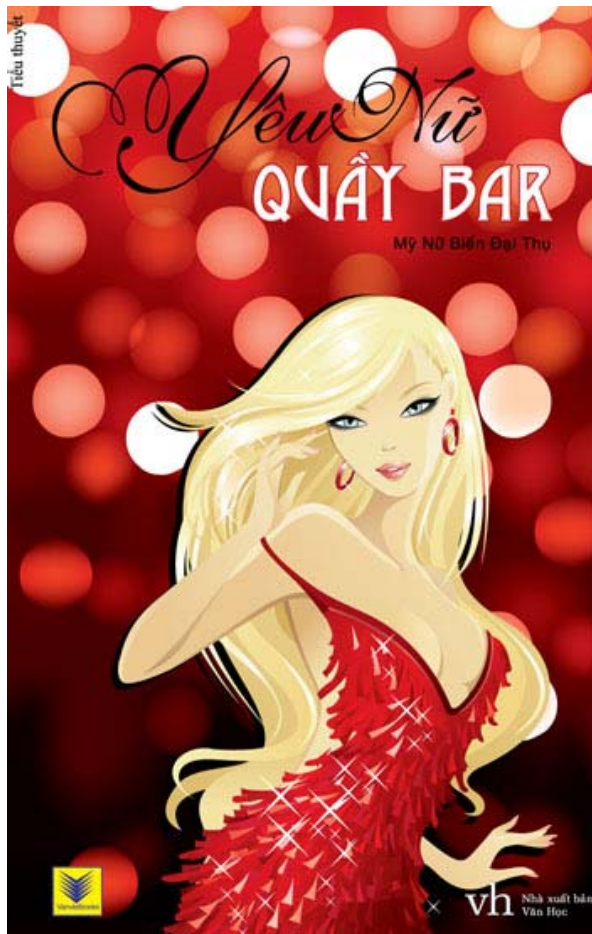
Cho Em Một Điều Thuốc

Người dịch: Nga Linh

Lời giới thiệu

Hay “Yêu nữ quây bar”

Tác giả: Mỹ Nữ Biển Đại Thụ (Gái đẹp trở thành đại thụ)

“Yêu nữ quây bar” - tiểu thuyết mạng ăn khách của Trung Quốc

Theo nhà văn Trang Hạ, có thể coi Yêu nữ quây bar là tác phẩm tiếp nối của "Xin lỗi em chỉ là con đĩ" (dù khác tác giả), trong đó người con gái phải vật vã với thân phận, nhan sắc và cuộc sống đô thị hỗn loạn.

Tại Việt Nam, “Yêu nữ quầy bar” do Lê Đỗ Nga Linh dịch, nhà xuất bản Văn học ấn hành tháng 1/2011.

Tác phẩm có tên gốc “Cho em một liều thuốc”, là một trong những tác phẩm văn học tiếng Trung đầu tiên được nhà văn Trang Hạ đánh giá cao và tham gia xuất bản với tư cách người tổ chức bản thảo tại Việt Nam. Trước khi được VanvietBooks (Công ty cổ phần sách Văn Việt) xuất bản, bản dịch “Cho em một liều thuốc” đã được các cư dân mạng truyền tay nhau đọc dưới thời blog Yahoo! 360 còn rất phổ biến tại Việt Nam.

Đây được đánh giá là cuốn sách văn học mạng hay nhất, là một trong những tác phẩm được chú ý nhất Trung Quốc trong thời gian 2003-2004. Đây cũng là tác phẩm làm nên tên tuổi của nhà văn mạng Trung Quốc có bút danh Mỹ Nữ Biển Đại Thụ (Cô gái đẹp trở thành đại thụ).

Sách kể về Lý Hải Đào, một trí thức 25 tuổi, đẹp trai, thành đạt, làm quản lý cho một công ty máy tính ở Trung Quan Thôn, Bắc Kinh. Trong lần đến Đá Quý Trần Gian, hộp đêm có tiếng ở Bắc Kinh, anh gặp một cô gái đến xin thuốc. Đó chính là Diệp Tử, gái nhảy có tiếng tại đây. Hải Đào chưa từng gọi gái nhảy nhưng cũng có nghe danh tiếng của Diệp Tử. Anh đem lòng say mê cá tính bí ẩn của cô gái. Lần đầu tiên qua đêm, Diệp Tử đòi tính tiền với Hải Đào. Sau đó vài ngày, Hải Đào lại đến Đá Quý Trần Gian tìm Diệp Tử, mới được người chị em Tiểu Ngọc cho biết Diệp Tử đang nằm viện vì đau ruột thừa. Tiểu Ngọc dẫn Hải Đào vào thăm Diệp Tử, lần đầu tiên trong đời Hải Đào muốn chăm sóc, muốn mua hoa cho một người con gái. Nhưng liệu Diệp Tử có yêu Lý Hải Đào không?

“Yêu nữ quầy bar” là một câu chuyện tình yêu đầy trắc trở của một trí thức trẻ và một mỹ nữ quầy bar trong cuộc sống vật vã, hỗn loạn

chôn đồ thị.

Tác giả Mỹ Nữ Biển Đại Thụ không phải là người khởi xướng dòng văn học mạng ở Trung Quốc (dư luận công nhận văn học mạng bắt đầu từ hiện tượng “Lần đầu tiên thân mật” của Thái Chí Hằng năm 1998). Cô cũng không phải là cây viết độc quyền trong giới văn học mạng khổng lồ, nhưng lại là người viết đã thu hút nhiều bạn đọc nhất, làm nhiều người cảm động nhất. Tác phẩm duy nhất của cô liên tục được tái bản trong vòng 3 năm.

Mỹ Nữ Biển Đại Thụ thuộc thế hệ 7x, tốt nghiệp Học viện Ngoại ngữ Bắc Kinh năm 1996, từng theo học khoa biểu diễn Đại học Điện ảnh Bắc Kinh (1999-2000), từng là MC, ca sĩ, diễn viên... Cô quê tỉnh Sơn Đông, hiện sinh sống tại Bắc Kinh cùng chồng và cô con gái nhỏ.

Nội dung dày dặn, trong cuốn sách bản gốc, truyện được chia thành 5 phần, mỗi phần lại chia thành các đoạn, chương nhỏ để giúp bạn đọc theo dõi.

“CHO EM MỘT ĐIỀU THUỐC

Đó là câu đầu tiên Diệp Tử nói với Lý Hải Đào.”

Lý Hải Đào, 25 tuổi, làm quản lý cho một công ty máy tính ở Trung Quan Thôn, Bắc Kinh. Trong lần đến Đá quý trần gian, hộp đêm có tiếng ở Bắc Kinh, anh gặp một cô gái đến xin thuốc. Đó chính là Diệp Tử, gái nhảy có tiếng ở đây. Hải Đào trước giờ chưa từng gọi gái, vì còn trẻ, phong độ nên chả cần trả tiền để gái hầu. Nhưng danh tiếng của Diệp Tử thì có biết, quả lời đồn không ngoa. Diệp Tử là một cô gái xinh đẹp, cá tính, bí ẩn, Lý Hải Đào say mê cô từ lúc nào không hay. Lần đầu tiên qua đêm, Diệp Tử đòi tính tiền với Hải Đào. Sau đó vài ngày, Hải Đào đến Đá quý trần gian tìm Diệp Tử, mới được Tiểu Ngọc, cùng phường chị em, cho biết cô đang nằm viện vì đau ruột thừa cấp. Tiểu Ngọc dẫn Hải Đào vào thăm Diệp Tử, lần đầu tiên trong đời Hải Đào muốn chăm sóc, muốn mua hoa cho một người đàn bà. Vì nhà theo nghiệp binh, anh theo trường binh, ít có thời gian để ý tới con gái. Trước có yêu 1 người, nhưng không đi đến đâu, cũng không sâu nặng. Nhưng Diệp Tử có yêu Lý Hải Đào không?

Tiểu Ngọc cũng có tình cảm với Lý Hải Đào, biết là Hải Đào yêu Diệp Tử nhưng Tiểu Ngọc vẫn quyết đeo đuổi. Với người đàn bà này, có thể làm mọi thứ để đoạt được người mình yêu. Hải Đào vốn không có ấn tượng tốt với Tiểu Ngọc, lại thêm sau lần mất việc ở công ty, ác cảm của anh với Tiểu Ngọc càng tăng lên. Nhưng Tiểu Ngọc là bạn thân của Diệp Tử, và Diệp Tử tin cô. Trong 1 lần đi

nhảy tại nhà khách quen, Diệp Tử bị sốc thuốc do dùng quá liều. Con nguy kịch rồi cũng qua đi, nhưng ly nước cam có pha thuốc là ai đưa cho cô thì vẫn là 1 ẩn số.....

ĐOẠN 1: CHO EM MỘT ĐIỀU THUỐC

Chương 1

"Cho em một điều thuốc"

Đó là câu đầu tiên em nói với tôi.

Dưới ánh đèn lấp lánh trong vũ trường, trông em thật quyến rũ.

Đã từng nhiều lần thấy em, biết em là gái nhảy ở đây, mang khuôn mặt tuyệt đẹp và thân thể ngọc ngà đi tiếp khách.

Tôi năm nay 25 tuổi, làm quản lý kinh doanh khu Hoa Đông cho một công ty có tiếng ở khu Trung Quan Thôn, chưa có bạn gái nên cũng không phải dành dụm tiền để cưới vợ. Tôi chỉ đàn đúm với mấy anh em bạn bè, bài bạc cá độ đủ cả (trừ chuyện gái gú).

Thế nên tôi thên thang sở hữu một sức trẻ với số tiền bỏ ngõ, đủ để tiêu xài thả cửa.

Hộp đêm *Ngọc Trần Gian* thuộc hàng trứ danh, nó không chỉ tọa ở Bắc Kinh, nghe đồn thương hiệu của nó đã vang khắp Trung Quốc và cả Đông Nam Á.

Chưa bao giờ tôi gọi qua gái nhảy, một vì tôi trẻ, tướng mạo đang hoàng, chẳng cần thiết phải trả tiền để có gái hầu, còn lý do khác thì..... phí "tiếp khách" ở đây tậm tịt cũng không vừa.

Em tách bật lửa châm điều ba số, trong ánh đèn mờ tang những sợi đỏ, tôi không kìm được, len lén quan sát em.

Em nhướn đôi mày liễu, trừng mắt dữ tợn: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Nhìn nữa trả tiền!”

Tôi chưa kịp đáp trả, em đã vin vào thành ghế tiến ra phía sàn nhảy.

Được vài bước em quay lại, phả vào mặt tôi hai làn khói thuốc, làm tôi giật bắn: “Tí quên, trên sàn không cho hút thuốc, lát có khi bọn bảo vệ lại nói.”

Tôi ngắc ngứ hỏi luôn: “Vòng eo của em bao nhiêu thế?”

“1.6 thước, 21 inch, 54 cm!” Cặp môi hồng tuôn ra một loạt các con số.

Tôi bật cười, cô gái này, thú vị lắm!

Ngắm xem em nhảy múa từ xa, bộ đồ màu xanh liền thân bó sát những đường cong hấp dẫn, người con gái này thông minh lắm, bởi em biết rõ cái thân hình tuyệt mỹ của mình có bao nhiêu là khả năng sát hại đàn ông.

Nghe nói ở Ngọc trần gian em là hàng có tiếng, tôi vừa được lãnh giáo bản lĩnh đặc biệt của em, hèn gì.

Đêm hôm sau, tôi nhận lời đi một sàn nhảy disco, đến nơi mới biết có sinh nhật của một chiến hữu.

Sinh nhật thôi chứ có gì ghê gớm, tự dung chọn cái chốn này, người ngợm lúc nhúc như luộc sủi cải, nếu chẳng phải vì có nhiều gái tới để ngắm, tôi đã chuẩn sớm cho xong.

Tôi ngồi ở quầy uống coca và ngắm các em xinh tươi qua lại.

“Cho em một điếu thuốc”

Hặc, trùng hợp quá, sao mà ở đâu cũng chạm mặt em?

Trong đầu tôi lập tức lóe lên hai chữ “Duyên phận”

“Em không phải làm à?” Tôi hỏi

“Làm cái đầu anh ý, đến Hoàng Thế Nhân cũng chả như anh, anh không muốn để người khác được nghỉ à?”

“ À, à, thế chẳng phải...Mà sao em toàn nhằm anh xin thuốc thế?”

“Xin một điếu thì sao? Anh nghĩ mình đang nhai tã à, anh cũng chẳng phải cỡ Châu Nhuận Phát. Đêm qua vừa đẹp anh ngồi gần em, còn hôm nay ở góc vách này em chỉ quen mỗi anh. Em không mang theo thuốc để khỏi phải hút nhiều.”

“Em đi một mình à?”

“Vớ bạn gái, nó đi bao giai rồi.” Em chỉ tay về phía trước, tôi nhìn thấy một cái đầu màu vàng chóc óng ánh đang lắc lư trên sàn.

“Em không đi bao à?»

Em nhú mày, “Bao anh nhé!” rồi cười ha hả.

Tôi cũng cười hùa theo, dáng điệu có phần ngớ ngẩn.

Ngớ ngẩn thì ngớ ngẩn chứ sao, ai bảo bên cạnh tôi đang có một đại mỹ nữ!

Tất lễ dĩ ngẫu, chúng tôi cùng trao đổi số điện thoại.

Chân thật mà nói, với tôi, em cũng chỉ là một đứa con gái xinh đẹp, trắng gió thạo nghề. Tôi muốn được chơi chứ mặc nhiên không có tình cảm, không chút ý nghĩa, có ra sao thì ra. Ngẫm lại, sống là phải yêu cái đẹp, tôi cũng chỉ là kẻ phàm phu tục tử, cứ theo phương thức của kẻ phàm phu mà hành động.

Ngày thứ ba, tôi gọi cho em, tầm một rưỡi sáng.

“Em xong rồi, anh đang ở đâu nhỉ? Mời em ăn cơm nhé”

Tôi bật dậy khỏi giường , “Được, anh đến đón em đây.”

Vừa mặc đồ tôi vừa nhủ mình lông vịt, em có là tiên nữ giáng trần thì sáng mai tôi cũng phải đi làm, chẳng hiểu mình có nên trò trống gì không.

Chúng tôi hẹn nhau ở một quán cơm Hồ Nam.

Em ngồi ở một chiếc bàn trong góc tường, mặc một chiếc áo màu gạo trề ngực, dưới ánh đèn điện làn da trắng ngần sáng bừng đến hoa mắt.

“Cho em một liều thuốc.” Em nói.

Làn khói xanh cuộn tròn trước mặt em, dưới lớp phấn son kỹ càng kia cất giấu điều gì?

“Này, làm sao mà em thả khói được như thế?”

“Can hệ gì đến anh? Có gì hay ho mà hỏi?” Em hơi cúi đầu, phả một làn khói vào mặt tôi, cười dịu lại, “Thì vừa học vừa làm, sau này phát hiện ra...”

“Cái gì?”

“Anh cứ như bọn thanh tra lý lịch ý...Sau này phát hiện ra kiếm tiền đơn giản thật!”

Khi nói về mình em gần như rất thận trọng, nhưng tôi vẫn ngầm hiểu rằng em đã phải trải qua những điều không dễ dàng.

Em là người Thanh Đảo, học xong cấp 3, nhờ có chất giọng tốt em đi hát cho một hộp đêm. Sau đó tham gia kỳ thi đại học bổ túc, đỗ vào trường Ngoại ngữ ngành tiếng Đức ở Bắc Kinh. Hè đến theo chân ban nhạc về Hàng Châu biểu diễn, quen biết các cô gái bán hoa ở đó. Trở về Bắc Kinh lại theo chân các nường đến Đá quý trần gian, bằng dung mạo xinh đẹp phút chốc cất cao giá trị.

Em lùa tay buộc gọn lại mái tóc lò xo xòa ra sau gáy, bờ vai hiện ra thon thả.

“Anh biết không? Ngày đầu tiên “lên ca” ở Đá quý trần gian người em cứng đờ ra, trên trời dưới đất sao còn có chỗ kiếm được khá như thế, chỉ nói nói là mấy gã đã bo 800 tệ...Ôi, đàn ông mà, các người đến hộp đêm chơi gái mua vui đúng không nào? Thực chất thì...Nói thế này nhé, anh giống với con mèo, liệu có phân biệt được là mèo đang làm anh sướng hay anh làm mèo sướng không? Ha ha, đàn ông, có lúc thật...hუმ...”

Dáng điệu khinh miệt của em, cứ như thể em nhìn thấu hết lòng dạ của mọi loại đàn ông trên thế gian, cứ như thể tất cả khổ đau nhận chìm đã tôi luyện em thành thứ không thể mài mòn.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy em có điều gì đó khác với những cô gái khác.

Khác ở đâu, tôi chưa nhận định được.

Đêm ấy, tôi đưa em về, và ngủ với em.

Có điều, em không hề hôn tôi.

Chương 3

Trời sáng, nắng đẹp.

Nắng đẹp để tôi được ngắm gương mặt không son phấn của em.

Gương mặt không son phấn ấy đang rũ vào lòng tôi ngủ rất ngoan hiền.

Hơi thở em thơm ngát như lan, hàng mi cong mềm run nhẹ, gò má vẫn còn chút lông tơ, ông trời một khi đã tạo ra một giống yêu thương thế này! Nghĩa là, đàn ông sẽ gặp toàn xui xẻo.

Cứ thế say sưa ngắm em, cô nàng xinh đẹp, nếu chúng ta gặp nhau ở một nơi nào đó khác, đâu có phải lên núi đao nhảy vạc dầu anh cũng nhất định theo đuổi em!

Có khi chết rạc chết rơi vì em.

Tôi chạm nhẹ lên bờ môi em.

Em mơ màng mở mắt, giọng cũng đượm mơ màng: “Là anh à.....”

Không thể chứ? Đêm qua cùng em chạm xác thịt còn là ai nữa?

Đã 9 giờ, tôi bị muộn làm rồi!

Giờ thì tôi hiểu vì sao các vị hoàng đế xưa kia có những ngày

không lên triều sớm. Khi một nỗi tôi đâu phải vua chúa, nếu được lễ vua, tôi sẽ rước người con gái này về hành cung, giam nàng cả đời không được cách xa tôi nửa bước.

Nghĩ đến đó, lòng tôi rộn ngợp hoang mang, chẳng lẽ tôi đã phá lòng em? Mẹ ơi, ngàn vạn lần đừng như thế! Tôi không phải đối thủ của cô ta!

Thay quần áo, vệ sinh qua loa xong, tôi lại ngồi bên giường nàng.

“Em à...anh phải đi rồi, còn phải đi làm nữa!”

“Hum...”, em dụi dụi mắt, trông còn ngái ngủ lắm, “tốt thôi”, Em dựa người dậy:

“Tình Yêu, cho em một liều thuốc!”

“Vừa dậy đã hút, em có vẻ nghiện rồi đấy!”

Nhưng tôi vẫn châm một liều cho em.

“Này...Tình Yêu, chúng mình thương lượng một việc nhỏ nhé,” em thả ra một làn khói thuốc, không nhìn tôi, “Thế này, anh thấy đây Tình Yêu...tiền thuê nhà tháng này em trả rồi, còn thiếu vài chút liệu anh có thể...”

Cứ làm tưởng cô ta chỉ tính đêm qua là cỏi trần duyên, hóa ra...Hóa ra vẫn cứ là làm tiền!

Cô ta cũng chẳng vì bản thân giữ lấy chút lộc!

“Thiếu bao nhiêu?” Tôi lạnh nhạt hỏi.

“Ừm...Anh cứ đưa 4 nghìn *{Như thế tức là đưa khoảng 10 triệu VND}* là được rồi.”

Thế nghĩa là cô ta giảm giá cho tôi 20%?

Nhục nhần thật, tiền trong ví thì có cho cô ta (câu sau chưa dịch ra)

...

“Anh không mang theo từng đống tiền, hai ngày nữa bàn lại”

Cô ta nhíu mày cười: “Tùy anh thôi, thế không tiền nhé, làm ơn ra về đóng cửa”

Đêm đó, tôi nằm trên giường, trong mũi vẫn vương phất hương thơm của cô ta, những đầu ngón tay còn nguyên cảm giác rờ lên làn da cô, tôi đã bao lần bảo mình đừng nghĩ đến cô ta nữa, thậm chí thóa mạ cô trong suy nghĩ, nhưng rồi tôi vẫn không thể cấm đoán nổi nỗi nhớ nhung.

Tôi bị tổng vào một nhà ngục.

Cái ngục này được xây bởi nỗi nhớ.

Và chìa khóa, nằm trong tay EM.

Chương 4

Tỉnh ra khỏi bóng đêm u ám, tôi nhớ lại gương mặt quyến rũ của em vừa hiện ra trong giấc mơ.

Tôi vớ trên phía đầu giường một điều thuốc, không bật đèn, đầu thuốc lập lờ trong đêm, 25 năm sống, giờ đây đột nhiên tôi mất hẳn tự tin.

Cũng là lần đầu tôi tin cuộc đời này tồn tại hồ ly tinh, chẳng nhẽ tôi đã bị đứa con gái đó làm mê muội tâm trí?

Hay là tôi nên đến trao 4000 tệ cho em, mượn lý do này để lại được gặp em.

Đã bốn ngày trôi qua, tôi không hề liên lạc, cho dù tôi đã thẳm

nhằm số điện của em rất nhiều lần.

Có tàn thuốc rơi xuống mặt, tôi ngược nhìn đồng hồ, nửa đêm, 12 giờ rưỡi.

15 phút sau đó, tôi lao như bay trên đại lộ vòng 3.

Tại sao tôi lại ở một nơi cách xa cái hộp đêm kia đến thế?

Đại lộ trông không ngắn của tôi 20 phút.

Không thấy ở sân khấu, không thấy cạnh quầy bar, tầng trên tầng dưới cũng đã lộn lại hai vòng, vẫn không thấy.

Đâu, người ở đâu?

Chẳng nhẽ vì tôi nên bốc hơi rồi?

“Có thuốc không? Cho em xin điều thuốc”

Quay đầu lại!

KHÔNG PHẢI!

Đó là một khuôn mặt mị tục, viền mắt kẻ đen, mí mắt cắm đôi lông mày giả dài, mái tóc vàng khè rơi lổa xổa, trông giống... giống một con Sư tử cái.

Tôi đưa cho Sư tử cái một điều thuốc, giả bộ hỏi băng quơ: “Này, cái em gì, cái em có vòng eo thon nhỏ ấy, tên gìDiệp Tử nhỉ!”

“Diệp tử? Nó á? Tìm nó làm gì?” Sư tử vàng quắc mắt nhìn tôi, phì ra một làn khói.

“Không có gì, mấy đứa bạn anh muốn gọi cô em ấy”

“Gọi em là được rồi, em thì khác à?”

“À không, bạn anh nó kêu đích danh em này, sao vậy? Em ấy đi khách rồi? Ngồi phòng bao rồi?”

“Ngồi gì mà ngồi, đang nằm ở phòng bệnh viện ấy.”

“Hả....? Cô nói cái gì?”

“Em nói là bệnh việnnnn, đại ca, trợn mắt lên thế làm gì? Trợn thế mắt có to bằng em? Muốn biết à? Thì trả cho em vé vào cửa đêm nay.”

Có một giao đãi thế này, trong những hộp đêm nổi không có hàng “đóng cọc”, cũng không có má mì, hàng ngày các nàng vào đây đều phải mua vé cửa, dụng ý như một cách nâng cao giá trị của gái đẹp, vì em không lấp lánh trong đám đông là không có khách, là phải tự rút tiền trả hàng trăm tệ tiền vé cửa.

“Cô quá lắm đấy!” Nói thế nhưng tôi vẫn rút một tờ tiền nhét cho ả.

“Còn phải mời em uống một chén!”

Lại thêm một tờ.

“Con bé nằm viện rồi, việc xảy ra đêm qua, đau ruột thừa cấp tính”

“Có sao không?”

“Không sao lắm”

“Bệnh viện nào?”

”Áy, phải lòng chị em tứ rồi à,? Trông “còm” thế này...chắc...thôi, khỏi giỡn anh nữa, mai anh gọi cho em nhé, em đưa anh đi, đằng nào trưa mai em cũng phải mang cơm vào cho nó.”

Từ đôi môi tô son đỏ tuôn ra một dãy số, nói xong, ả gái điếm vẫy

mông bỏ đi.

Được hai bước thì quay lại, kề má tôi một nụ hôn gió, “Em cầm luôn bao thuốc nhé, cưng!”

ĐOẠN 2: DIỆP TỬ DIỆP TỬ DIỆP TỬ

Chương 5

Buổi chiều lúc ăn cơm ở lầu dưới cơ quan, tôi bảo họ đóng hộp riêng một xuất canh gà.

Đứa phục vụ bé tẹo mặt chi chít tàn nhang lem lém nhìn tôi hỏi: “Đóng thế nào ạ?”

”Thế nào nữa! Mày cho anh cả cái nồi, chiều anh đem trả nhà hàng”

Hai đồng nghiệp đi cùng tôi tỏ vẻ tò mò, hỏi tôi mang canh gà đi đâu, tôi cười bảo: “Tớ vào thăm dì hai bệnh đang nằm viện”

Tôi vác nồi canh gà cho “dì hai” đi đón *Sư tử vàng*.

Sư tử vàng hình như chưa rửa mặt, chắc đêm qua bận bịu lắm.

Vừa lên xe ả đã ngửi thấy mùi canh gà thơm ngọt.

“Ồi, Đẹp trai, anh mang gì theo thế?”

“Nước canh gà thơm nức thế kia cô không ngửi thấy sao?”

“Chết thôi...Người ta đi thăm bệnh mang hoa tươi, anh mang canh gà, vô duyên phết nhỉ!”

“Canh gà ăn được, hoa có ăn được không?”

“Ăn cái c..., bị mổ ruột thừa cái con mẹ nó ra rồi, chả nuốt gì vào bụng được đâu.”

“Chẳng phải cô cũng mang cơm đây thôi? Con gái con đũa, hờ mồm ra là nói bậy”

“ĐM nhà anh, nhãi ranh...Em không mang cơm thì mang gì, nó ăn được hay không là việc của nó, em cũng chỉ quan tâm được đến thế. Ê, anh làm cái gì?”

“Làm cái gì là làm cái gì?”

“Ngu thế, em hỏi anh làm nghề gì? “

“Trung Quan Thôn, làm về máy tính”

“Công nghệ cao cơ đấy, chẹp chẹp...để ý đến Diệp Tử rồi hả? Anh có bao nhiêu trăm nghìn?”

“Tôi tên Lý Trăm Triệu, không phải Lý Trăm Nghìn.”

“Anh hơi hão đấy!”

...

“Này, tên em là gì?” Tôi nhìn cô ta qua kính chiếu hậu, chả lẽ lại gọi người ta là Sư tử vàng?

“Anh gọi em Tiểu Ngọc là được rồi!”

Tiểu Ngọc? Tên cũng thú vị lắm, chỉ có điều dùng trên một đĩa lặc các thế này thật uổng. Nhưng điểm thì có tên thật bao giờ. Chẳng phải có câu đối thế này sao:

Tên giả họ giả địa chỉ giả, lừa người lừa tiền lừa tình cảm

Mùi thuốc tẩy trùng sộc lên mũi, khi chúng tôi đến nơi em vẫn chưa thức giấc. Sư tử vàng Tiểu Ngọc vừa đặt cặp lồng cơm xuống đã chạy vào nhà vệ sinh.

Tôi ngồi xuống cái table-de-nuit kê phía đầu giường, ga giường trắng tinh làm nền cho gương mặt trắng xanh của em, người con gái trong mơ của tôi.

Tôi không kim nổi, đưa tay vuốt nhẹ lên tóc em.

Em từ từ hé mắt, nhìn tôi thật lâu, cái nhìn như thể chẳng hề quen biết, rồi khép mắt lại.

Em không nhìn tôi thêm, mà nói: “Cho em một liều thuốc”

“Ở đây không cho hút đầu. Em ăn gì trước nhé?”

Em lắc lắc đầu, mở mắt nhìn tôi: “Ăn gì chứ, em chẳng muốn ăn gì, nhận truyền mấy chai to thùng rồi, truyền đến mức người mềm nhũn, giờ chỉ muốn hút thuốc”

“Baby, dậy rồi đây à, thế nào? Khá hơn tí nào chưa? Đêm qua mày không đi, có mấy ông khom tìm mày đây, bọn này thiếu cô em hấp dẫn như mày là tôi hết cái m... nó rồi, ăn chút gì không? Tao bảo đưa giúp việc ở nhà nấu cho ít cháo, chắc mình cũng chả ăn được gì...kia, anh Đẹp Trai này,” Tiểu Ngọc chỉ vào tôi, “Người ta còn đem cả canh ninh gà cho mình kia, cứ như chăm bẵm bà đẻ ý”

“Sư mày chứ, có mày đẻ thì có, mà đẻ thì đẻ ra con của mày ý.”
Diệp Tử quạt lại ngay.

“Ồi giờ, tao chả có cái năng lực ấy!”

Tôi trực muốn nói: “Anh có.”

Vừa bước chân ra khỏi cửa, em bỗng gọi với theo: “Lần sau đến mang theo bó Bách Hợp, cái chôn này sức mùi Clo tẩy trùng, buốt óc đến chết.”

Chương 6

Vừa tan làm tôi lao ngay đến chợ hoa.

Bách hợp bách hợp bách hợp, cả đời mình tôi chưa từng tặng hoa ai bao giờ, kể cả bạn gái cũ.

Nhắc đến bạn gái cũ thực lòng tôi vẫn còn đôi chút hoài nhớ, mặc dù giờ đây tất cả chỉ còn là một tấm hình cài trong ví. Trong tình yêu tôi rất đơn giản, đơn giản đến đáng thương.

Tôi lớn lên trong gia đình truyền đời theo nghiệp binh, tất yếu phải vào đại học Quân sự, cả trường ngoài một quân giáo nữ, còn từ già đến trẻ xanh rì một lũ đực rựa, ngày ngày không lên lớp chuyên ngành thì vào lớp chính trị học hành huấn luyện, đến tối mềm nhũn như con sên, vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ.

Chẳng hề biết đến cái thứ tình yêu lãng mạn dưới mái trường.

Hồi mới đi làm tôi yêu thầm một cô gái, ngờ đâu tình cảm chỉ phát sinh một chiều, còn chưa kịp tỏ tình, một gã cùng cơ quan đã nhanh chân đến trước.

Sau đó tôi có quen một em làm trong vũ đoàn Đông Phương, gọi là em nhưng cô ta hơn tôi 4 tuổi, khi ấy cô ta đang cặp với một ông tây Canada, tôi chẳng qua cũng chỉ là một mảnh vá lấp vào chỗ còn trống của cô ta.

Nhưng tôi vẫn xem đó như người bạn gái duy nhất của mình, sau khi cô ta cưới chồng về trời tây, tôi vẫn không gỡ tấm hình ra khỏi ví.

Tôi phải thừa nhận là tôi lười yêu.

Thế nên, tôi thực sự không biết chiều phụ nữ thế nào.

Nghe chừng có vẻ vừa nhạt nhẽo vừa đáng ngán.

Nhưng rất may, tôi còn nợ Diệp Tử 4000 tệ, nhìn thấy tiền, có khi cô ấy sẽ chịu gặp tôi?

Đẩy cánh cửa phòng.

Giật thót!

Cả phòng toàn gái đẹp!

Ngoài Diệp Tử, Tiểu Ngọc, còn 4 cô gái nữa, trong một phút, tôi hơi lảo đảo.

Diệp Tử hôm nay rất giữ thể diện cho tôi trước đám chị em, không hề như buổi trưa nhắm tịt mắt lại, còn hướng về tôi nở một nụ cười. Nụ cười ấy quả thật nghiêng nước nghiêng thành.

“Anh mang Bách Hợp đến thật đấy à? Đến đây, giới thiệu chút nhé,” em chỉ vào đám con gái, “Tiểu Ngọc thì anh biết rồi, còn đây là Úc Đình, Tiểu Vân, Thanh Thanh, Tuyết Nhi... Còn đây là bạn tao - Lý Hải Đào.”

(Úc Đình - gái Tứ Xuyên, 25 tuổi, những năm 90 sớm đã lang bạt tới Hải Nam trở thành gái bán hoa, sau đó theo chân Bắc Hạ Đại Quân tới Bắc Kinh, bề ngoài nữ tính, kinh nghiệm phong phú, đối với ngành này như cá gặp nước, thuộc hạng hàng hấp dẫn.

Tiểu Vân - gái Thiên Tân, 20 tuổi, mặt thanh mát to, phong thái sắc lạnh, người ngợm rất chuẩn.

Thanh Thanh - người Giang Nam, 21 tuổi, không cao lắm, ngực 70D, mặt tròn xinh, mắt to, thuộc tuýp nhỏ xinh.

Tuyết Nhi - gái Đại Liên, cao 1m73, da trắng ngần, nhỏ tuổi nhất, vừa tròn 17, tóc quăn tự nhiên, không đẹp theo tiêu chuẩn truyền thống mà trông rất giống tây.

Tiểu Ngọc - gái Đông Bắc, 23 tuổi, tóc vàng, mắt bé lông mi thưa, người xương, hành tung choang choác liều mạng, trông dĩ hơn cả dĩ.

DIỆP TỬ - người Thanh Đảo, 22 tuổi, nghe nói dĩ học 8 năm múa, là ca sĩ của vài hộp đêm trước đó, gái đẹp được công nhận thuộc hàng cao cấp.)

“Chào mọi người chào mọi người”

“Ồi, gặp qua rồi, gặp qua rồi...” Ba bà dĩ như chợ vỡ, giờ tận 5 cô thi nhau nói, bỗng chốc làm tôi liên tưởng đến cảm giác sượng sùng của Tôn Ngộ Không trước mặt thầy Đường Tăng, tôi đành phải trốn dĩ hỏi y tá về ...cái vĩ đập ruồi.

Chúng tôi tán về đủ thứ chuyện, em có duyên lắm, biến cái phòng bệnh gần bằng quán nhạc, giả sử chỗ này có thêm đầu máy karaoke, là tôi có thể ngồi thu vé rồi.

Diệp Tử cười sảng khoái, nghe nói trước đây em từng dĩ hát, chất giọng tốt ấy vẫn chưa hề mất. Diệp Tử dựa lưng vào gối, mái tóc màu hạt dẻ hơi rối, có một sợi tóc highlight nhuộm dưới mái, trông cực ấn tượng, hấp dẫn.

Diệp Tử đưa tay trái lên dụi mắt, một móng tay sơn màu vàng chanh dĩ tróc sơn, hình ảnh ấy thân thiết với tôi như thể em là cô con gái người hàng xóm.

Diệp Tử gầy rộc dĩ, đôi mắt càng to càng sáng, đôi lúc em nhìn sang làm tôi mòng mòng hoa mắt.

Gờm cổ trắng mềm của em đeo một sợi dây chuyền bạch kim, mặt của nó óng ánh sáng bóng.

Vành tai em rất đẹp, cong hồng như miếng tôm rán tôi thích ăn ngày nhỏ.

Diệp Tử mắt sáng má thơm, Diệp Tử thơ thướt mỏng mảnh

Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử...

Chương 7

Chưa ngồi được mười phút, Tiểu Ngọc đã dấm dăng kêu đói bụng, muốn ăn, lảo xào như rán chảo, trừ Diệp Tử, cô nào cô nấy đều đồng loạt thấy bụng đói meo, tình huống gần như là em Tiểu giờ tay ra hiệu lệnh, các miễ nhân nghe theo một cách vô điều kiện.

“Thôi đi, thôi đi, mẹ chúng mày chứ qua thăm tao hay là qua phá tao đây? Đi hết cả đi, ai kia nữa,” Diệp Tử hát đầu về phía tôi, “Anh mời mấy chị em đi ăn đi!”

“Nhất trí... Còn em ăn gì?”

“Ở đây cũng có cháo. Mà em cũng không muốn ăn.”

“Em có muốn anh mua gì về không?”

“Ồi, đợi anh về á...” Diệp Tử cười, “Cũng được, mang cho em hộp dưa muối, em chẳng muốn ăn”

Không khác gì đội trưởng, tôi dẫn đoàn 5 em ra quán cơm gần bệnh viện.

Nói thật thì, tôi vẫn muốn ở lại bên Diệp Tử, sợ gì chuyện bị đói rạc hay không?

Đám “ruồi” nữ bắt đầu “vo ve” lảm rảm nói chuyện, những câu chuyện của họ xoay quanh thế giới đàn ông, cụ thể là bộ phận đàn ông thích chơi hoa ghẹo nguyệt.

Đàn ông - Tình dục - Tiền bạc mãi mãi là chủ đề của họ.

Chỉ làm nghề này, mới có thể lừa ba thứ cộc cạch đó lại với nhau.

Họ trẻ, đẹp, nhưng chỉ như những hạt bụi lượn bay vật vờ, không có nguồn cội. Họ có một đám đàn ông vây quanh, nhưng theo một chừng mực nào đó bên họ không có lấy một người, thế nên, không có cuộc sống tình yêu thật tốt, không có chuyện để nhọc lòng.

Không tình không đau đớn, tiền lại đầy ứ trong tay, thảo nào càng ngày càng có nhiều các cô rảo bước trên cung đàn vật chất.

Tôi không có quyền phát ngôn về luận đề này, chỉ là tôi có hay biết đôi phần.

Cơm canh sắp hết, tôi hỏi: “Mấy em muốn đi đâu? Cần anh tiễn về không?”

“Được ạ được ạ....” Gần như 5 mồm một giọng.

Dở hơi tôi rồi! Lại còn *nhót* thêm nữa! Giờ thì chỉ muốn vả vào miệng mình.

5 bà mợ này mỗi bà đều muốn về nhà thay đồ mỏng má để lên ca, lại không cùng ở với nhau, dù đường không tắc, đưa được từng cô về xong, hồi ôi, cũng đã gần 9 giờ tối!

Quầy bán hàng không có loại dưa muối nào ngoài cải bẹ muối. Cô bé Diệp Tử này cũng lạ, không thích gì lại chỉ muốn dưa muối.

Tôi nói với bà bán hàng: “Cho 10 gói”

Cô y tá trong bệnh viện thậm chí không ngược lên nhìn tôi, chỉ nói một câu làm tôi rụng rời: “Đã quá giờ thăm nom, mai anh đến sau nhé!”

Tôi vẫn đứng lì ra muốn xin xỏ thêm, thế mà *thiên sứ mặc áo trắng* yêu dấu của chúng ta tay cầm cái bút gõ gõ lên bảng quy định gắn trên tường, “Giờ giấc chẳng đã trưng cả ra đây rồi hay sao?”

Tôi gọi vào máy Diệt Tử, di động tắt máy.

Bỗng nhớ lại nụ cười lưỡnghĩa em dành cho tôi trước lúc bước ra cửa, ngay từ đầu em đã tiên liệu được rằng tối nay tôi sẽ không kịp về với em.

Tôi cầm lấy 10 gói rau vắt ra ngoài cửa xe.

Chuông điện thoại reo.

“Kìa, mày đang ở đâu đấy? Bọn tao đang tụ ở Đá trần gian, V1, mày đến đi!” là ông bạn Trương Bác.

“Sáng mai tao còn phải đi làm, mệt không cựa được rồi!”

“Con lạy bố, hôm nào bố chả phải đi làm! Đêm nào bố chả chơi đến khuya? Nhanh lên đi, lên chào ông chủ của công tui Quang Hóa, cho có thêm không khí, tìm vài em chơi”

“Tao tìm đâu được? Tao đâu phải chó săn!”

“Nhưng mày là đệ tử của chó săn à! Chẳng phải mày quen với một đứa khá nổi tên Diệt Tử ư? Mày gọi nó đến phục vụ luôn đi, tao vừa ra ngoài tìm một túm mà chưa thấy”

“Thế à? Thế mày tìm túm khác đi!”

“Con nhỏ đấy ngon lắm, là đại ca muốn nó...”

“Khỏi cần tìm, họ không có ở đó đâu”

“Ồ...sao mày chắc thế? Thằng ôn con...Thôi không nói nhiều, nhanh, nhanh, nhanh, đến đây nói tiếp!”

Tôi đưa Tiểu Vân tới V1, cái tay họ Châu, chủ tập đoàn Quang Hóa đang ngả nghiêng.

Tôi vẫn nghĩ về 10 gói cải bẹ, tâm trạng hẳn không tốt. Tôi đã không thể bỏ 10 gói cải bẹ ra khỏi đầu. Thằng Trương Bác cứ nghĩ hôm nay tôi vớ được vàng, vì bình thường một giọt rượu tôi cũng không biết uống, bình thường chỉ uống chút thôi, là lão đảo dọc nghiêng rồi.

Nôn xong đầu tôi hơi nhức, vừa ra khỏi nhà vệ sinh tôi đâm sầm vào một người, một mùi nước hoa sộc thẳng lên mũi, tôi ngạt thở đến mức càng quay cuồng hơn.

ĐOẠN 3: MƠ THẤY THANG MÁY

Chương 8

Chưa nhìn rõ mặt người, đã thấy hay cánh tay khẳng khiu quàng lên cổ tôi, một mái đầu vàng khè cọ vào tai, Tiểu Ngọc dán chặt đôi ngực nở mềm của mình vào lưng tôi, thắm thì bên tai: “Cungggg, cung uống rượu à?”

Cô ta diu tôi vào phòng riêng.

Đầu óc tôi quay cuồng, chỉ muốn nằm vật xuống đâu đấy để ngủ.

Mơ màng nghe thấy tiếng Trương Bác: “Lái xe được không?...Thôi khỏi, để anh em đưa mày về! Hả cái gì...à, à thế thì được, thế thì việc của hai bạn vậy....”

Tôi lòng mòng thấy thang máy.

Lòng mòng thấy hiện ra gương mặt Diệp Tử...

Mơ thấy Diệp Tử hôn tôi, mơn miết đầu lưỡi tôi....

Mơ thấy Diệp Tử nói: “Người anh toàn mùi rượu thôi...”

Tôi mơ thấy cùng Diệp Tử làm chuyện xác thịt, có hai ngày mà em gầy đi nhiều, ngực cũng teo lại...

Tôi mơ thấy Diệp Tử đi rửa người, giúp tôi mở máy lạnh...

Mơ thấy 10 gói cải bẹ muối đập liên hồi lên đầu tôi...

Mơ thấy tôi đi nhẹ, tìm lên tìm xuống không tìm thấy cửa vào...

Tôi tỉnh lại vì buồn tiêu.

Đầu đau như có ai tách đôi ra, chẳng lẽ 10 gói rau ấy lại có sức nén ép đến thế?

Tôi mở mắt, cái đầu tiên tôi nhìn thấy là một trần nhà, phía trên có treo một chiếc đèn 3 chùm, không phải của nhà tôi.

Rồi tôi nhìn thấy bức tường, trên tường treo một bức ảnh khá lớn, người con gái trong ảnh trông quen quen, hình như đã gặp qua ở đâu. Bức tường này cũng không phải của nhà tôi.

Đầu vẫn rất đau, quan trọng nhất là tôi không rõ tình trạng hiện tại, thấy kệ, tôi muốn thoát hết chỗ nước trong bụng ra đã.

Vừa cự mình, tay tôi đã chạm vào một tấm thân thơm nồng ấm áp, một khuôn mặt, mắt tôi đầy một màu vàng ruộm - Đây cũng không phải nhà tôi, nhà tôi không có cái màu này, đây là cái gì vậy...tóc!

SƯ TỬ VÀNG!

Tôi hơi tỉnh lại!

Tiểu Ngọc quay lưng về phía tôi, người trần truồng, trên bụng chỉ đắp độc một chiếc khăn mỏng.

Và tôi? Có mặc mới là lạ!

Chẳng phải dài dòng nữa, việc này nói cũng chẳng tới đâu.

Tôi nhẹ nhàng mặc lại quần áo, và tìm ngay được nhà tắm.

Giặt nước xong, đẩy nắp bồn cầu xuống, tôi ngồi thụp xuống nghĩ

ngợi một lúc lâu, nhưng chẳng nghĩ ra được điều gì, tôi dờ ra như phỗng. Có một điều thật rõ, đó là tôi không yêu cô ta, kể cả thích cũng không có.

Rượu có thể làm loạn tính, ai nói mà đúng mười mười. Nếu tôi qua không đưa mấy cô kia đi ăn, nếu chị y tá mở lưới cho tôi một đường thoát vào thăm Diệp Tử, nếu không phải tôi giận việc Diệp Tử biết tôi không kịp về vẫn sai tôi đi mua rau muối, nếu không phải thằng bạn Trương Bác gọi tôi đi Đá quý trần gian, nếu không phải vì tôi uống nhiều phải vào nhà vệ sinh nôn, nếu không phải Tiểu Ngọc đúng lúc đụng vào tôi ở cửa, tôi...nói không chừng có thể cô ta sớm đã mưu tính cả rồi.

Ôi, nếu...

Nếu Diệp Tử biết được việc này....

Than ôi, đầu đau muốn chết, tôi thề là sẽ không bao giờ uống rượu nữa, ít nhất là không như tôi qua hết nốc rượu tây lại nốc bia, uống như hôm qua chả khác tự mình chuốc mình say.

Ra khỏi phòng vệ sinh, tôi gọi điện về cơ quan xin nghỉ, tôi cần phải về nhà ngủ tiếp.

Giờ đã là 11h kém mười.

Nghĩ rồi, tôi rút trong ví ra 3000 tệ (khoảng 6 triệu VNĐ) để dưới ấm trà bày ở phòng khách.

Tôi không muốn sau này có bất kỳ quan hệ nào với Tiểu Ngọc.

Lần đầu tiên làm tình phải trả tiền, mặc dù đang trong lúc nhâm lẫn không phân biệt được đối phương là ai.

Nghĩ lại tôi vẫn chỉ là một gã còn trẻ dại dột, cho dù việc tôi đã làm thật nhơ bẩn.

“Hey, cung, còn sớm mà? Cung đang làm gì thế?” Tiểu Ngọc trần truồng bước ra từ phòng ngủ.

Bắt gặp tôi đang để tiền xuống bàn, trong vòng 5 phút, cô ta nhìn chòng chọc vào tôi, rồi nhếch mép cười. Tôi không thể hình dung nổi đây là kiểu cười gì nữa.

“ Bao nhiêu?”

“ Ba nghìn”

“ Cũng biết luật phết nhỉ” Cô ta hất hất tóc, “ Em không cần!”

“ Em không cần, thật đấy!” Cô ta nói thêm, “ Anh muốn nghĩ thế nào thì tùy, em vẫn không cần, anh NỢ em một TÌNH NGƯỜI.”

Nói rồi cô ta vuốt vuốt tiền, đút nó vào túi quần tôi, tóm chặt lấy tay tôi, “ Lý Hải Đào, anh khinh em quá đấy, nếu em vì kiếm tiền, em có thể ngã giá với anh lúc anh còn tỉnh, hiểu không?”

Tôi lắc đầu không hiểu.

“ Được rồi, anh có việc thì cứ đi trước, cung à, NHƯNG...hôm nay anh vẫn đi làm chứ?...3 rưỡi chiều anh qua đón em đi, chúng mình cùng qua đón Diệp Tử, hôm nay nó được ra viện rồi.”

“ Thế còn...”

“ Thế còn cái gì, nào, lại ôm cái nào...”

Tiểu Ngọc siết lấy vai tôi.

Ra khỏi căn nhà, tôi đến chỗ bậc thềm cạnh cửa và ngồi thụp xuống.

Tiền trong ví cộm lên, không thiếu một xu.

ĐOẠN 4: ĐỘT NHIÊN MUỐN KHÓC

Chương 9

Tôi đã nghĩ rất lâu, rốt cuộc tôi có nên xuất hiện dưới nhà Tiểu Ngọc vào lúc 3 rưỡi không, rốt cuộc tôi có nên cùng cô đến đưa Diệp Tử ra viện, tôi phải có biểu hiện thế nào khi đối diện với Diệp Tử.

Tiểu Ngọc quen biết với Trương Bác nữa, cô ta nhất định sẽ kể hết với Diệp Tử.

Tôi cũng chỉ là người bình thường, tôi chẳng chối từ việc con gái thích tôi, trở trêu thay người thích tôi và người tôi thích không đội trời chung.

Lại phải nói thật, tôi có đôi phần lo sợ, chỉ nghĩ đến việc phải đối mặt với đôi mắt đẹp của Diệp Tử, lòng tôi ăn năn như đã làm một việc tội lỗi. Chuyện tình cảm khó nói được ai đúng ai sai, tôi biết Diệp Tử không hề yêu tôi, thậm chí em đã chọc nát tim tôi, nhưng...

2 giờ 50 phút, 3 giờ 5 phút, 3 giờ 10 phút...

Vào đúng 3 giờ 15 tôi tắt di động.

Tôi thà chọn lựa sự tháo chạy hơn là phải đối mặt với cái nhìn đầy sự trừng phạt.

Tôi chỉ hy vọng có cơ hội để Diệp Tử trực tiếp nghe tôi giải thích, nhưng một khi Tiểu Ngọc còn đó, sự việc chỉ càng thêm khốn. Chỉ trong một đêm nhân sinh quan và nguyên tắc làm người của tôi đã thay đổi quá nhiều, 25 năm qua, lần đầu tiên tôi đã bội ước, và cũng lần đầu tiên, tôi đã bỏ trốn bặt mạng.

Chỉ vì một người con gái.

Một người làm tôi mù mịt, làm tôi tiến thoái lưỡng nan.

Đầu vẫn đau, có cách nào cho tôi ngủ được bây giờ? Chỉ cần ngủ thôi là không nghĩ ngợi gì nữa.

Tôi mở ngăn kéo lấy ra một vỉ thuốc cảm, không ngờ cái thứ bỏ đi này vẫn còn tác dụng, chưa đầy nửa tiếng tôi đã thấy lơ lửng, đây đâu phải thuốc giải cảm, là thuốc chữa chứng mất ngủ đấy chứ.

Chuông điện thoại réo từng hồi từng hồi, tôi mơ mơ màng màng, phản ứng đầu tiên là: không thể là các cô ấy chứ?

Không thể nào, đây là chuông điện thoại nhà, không phải di động.

“Thằng này sao lại tắt máy? Không sao chứ? Đêm qua thế nào? Uống phiêu rồi chứ gì? Ha ha ha....” lại là gã ranh con Trương Bác.

“Không hề hấn gì, tôi có hơi đau đầu, gì đấy? Có việc gì không?”

“Tối thế nào? Tập hợp tí?”

“Không đi đâu, đang mệt lắm”

“Dậy tí đi...cậu đuổi thế, uống có tí đã không dậy nổi à?”

Thì ra hẳn muốn rủ tôi cùng hội chơi bài mạn chược. Giết tí thời gian cũng tốt, tôi không muốn trong đêm nằm nhà nghĩ đến cô gái đó. Còn nếu vẫn mệt thì về ngủ tiếp, ngày mai đi làm bận rộn tất sẽ quên đi hết thấy.

Đêm đó tôi thua thảm hại, đã mất 1 vạn lại nợ thêm 3000.

Chúng tôi hẹn nhau đêm thứ hai cậu nào thắng thì chi tiền đi ăn hải sản ở nhà hàng Thuận Phong.

Chiều thứ hai tôi nhận được điện của Tiểu Ngọc. Chuông đổ được

ba hồi tôi miễn cưỡng nhắc máy.

Tôi vừa áp tai vào ống nghe, đã nghe tiếng Tiểu Ngọc tru tréo trong điện thoại: “Cái anh Lý Hải Đào kia, anh có ý gì đấy, hôm qua đợi mãi anh không đến, gọi thì anh tắt máy, anh cũng gớm lắm...”

“Không phải, thật sự anh đau đầu quá, ngủ lịm đi, di động thì hết pin, xin lỗi em nhé...”

“Thế anh làm gì mà tỉnh dậy không gọi cho bọn em?”

“Anh ngủ một giấc tới tận sáng nay, chẳng phải đó là giờ ngủ của bọn em sao? Anh đã định đến chiều gọi lại, nếu không vì bận quá... Thế anh không đến bọn em sao rồi...”

“Tụi em nhờ mấy người bạn khác thôi... Thôi không chấp anh nữa” giọng trong điện thoại ngừng bật, rồi một âm thanh êm ái vọng ra: “Thế hôm nay anh đến hay không đến thăm em nào, anh có nhớ em không, cưng?”

“Hai ngày nay tôi rất bận, để sau nhé, Diệp Tử có sao không?”

“Chẳng sao nữa rồi, tối nay là nó lại đi làm. Anh quan tâm đến nó thế sao...”

“Cũng không hẳn...thôi không nói chuyện nữa, tôi phải nhận điện thoại...”

Sau khi tan ca, tôi đến ngân hàng rút ra 1 vạn tệ, rồi đi tiệm ăn hải sản Thuận Phong.

Không ngờ, ở đây tôi đụng phải...

**

ĐOẠN 5: NHỚ GƯƠNG MẶT ĐẸP

Em đã không hề gọi lại.

Hoàn toàn không hề gọi.

Ngược lại Tiểu Ngọc gọi cho tôi không ngơi nghỉ, úp mở tình ý, xung hô cung yêu cung thương loạn lên.

Tôi là một thằng đàn ông, một đại trượng phu, một gã chưa hề có kinh nghiệm yêu đương, nếu không vì hình ảnh của Diệp Tử vẫn không thôi phảng phất trong tôi, tôi nghĩ, có lẽ mình sớm đã chuyển về sống chung với Tiểu Ngọc.

Lòng tôi hốc hác rách rời.

Trong những cuốn sách thường viết rằng hàng tháng phụ nữ đều phải trải qua một thời kỳ thoái trào, bất kỳ lúc nào cũng có thể không kim được mà nổi cáu, theo tôi, đàn ông cũng có một sự thoái trào như thế, như tôi bây giờ, cuối cùng tôi đã hiểu LÀM phụ nữ nhọc nhằn đến thế nào.

25 năm qua, lần đầu tiên tôi ra nông nổi này, còn họ tháng nào cũng phải chịu khổ một lần, tôi mà là họ chắc tôi hóa điên.

Diệp Tử đi được 5 ngày, tôi nhận lời đi ăn với Tiểu Ngọc.

Hôm ấy Tiểu Ngọc mặc một chiếc váy liền thân đỏ chóc, mái tóc vàng hoe rối bù được buộc gọn lại, không kẻ mắt cũng không gắn mi giả, cổ vênh lên bước tới, mắt nũng nịu nhìn tôi.

Thật ra, đó cũng là một cô gái đẹp.

Nói băng quơ vài câu xong, tôi thử hỏi dò về tình hình của Diệp Tử.

“Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử, em nói cho anh biết nhé, anh thích nó thật rồi phải không? Phải thế không anh yêu?” Thấy tôi không khai ra nửa lời, Tiểu Ngọc cầm bắt.

...

Buổi tối Tiểu Ngọc nhất quyết không lên ca, cô ta bảo: “Lâu lắm

rồi không được gặp anh, anh đưa em đi Tam Lý Đồn nhé...”

Khổ nỗi ngày mai tôi có việc thật, lại là việc rất quan trọng, ngày mai tổng giám đốc người Đức của công ty tôi tới, 9 giờ tập trung cấp trên cấp dưới họp, mà cái ông người Đức đó rất ghét giờ cao su.

Mà Tiểu Ngọc thì cứ nằng nặc đòi đi, tôi tặc lưỡi, nếu không uống chắc có thể về sớm được.

Đến Tam Lý Đồn chúng tôi chọn ngồi ở quán 77 ngoài vỉa hè, Tiểu Ngọc gọi Corona và uống hết chai này đến chai khác, miệng không ngớt kể lể bản thân, bố mẹ ly dị từ khi cô còn rất nhỏ, cô theo bố lớn lên. 13 tuổi bắt đầu yêu đương, vì muốn có đàn ông đối đãi tốt với mình. 14 tuổi bỏ học, bắt đầu nhập trường đời. Năm ngoái đạt lên Bắc Kinh, nghe giới thiệu Đá quý trần gian thế này thế kia, thế là lên đó, từ nơi đây cô đã học được cách dùng nụ cười, dùng thân thể để kiếm tiền.

Cô ta nói: “Em thích đàn ông, họ cho em sống, em cũng thù đàn ông, sự hận thù này đã bắt nguồn từ lúc ở với bố. Em muốn tìm được một người thương xót em, Lý Hải Đào, là ANH -----đúng không?”

Tiểu Ngọc tìm mắt tôi, tôi cúi đầu xuống.

“Xin lỗi, Tiểu Ngọc, có những việc khó nói cho rõ ràng, em là một cô gái tốt, nhưng...em và anh chỉ có thể....Hời ôi, nói tóm lại là anh có thể làm một người bạn đến thương yêu em, nếu em có bất cứ việc gì, gọi là anh đến...”

“Ý anh là sao?”

“Tiểu Ngọc, anh thấy mình đã nói rõ ràng rồi!”

“Hừ, rõ ràng, rõ ràng...Anh nói thật đi, thích Diệp Tử đúng không? Đúng không?”

“Tiểu Ngọc, em đừng kích động, anh thích ai là việc của anh, là ai đi nữa, anh với em là không thể...”

“EM HỎI ANH ĐÚNG NÓ KHÔNG?”

“Đúng thì đã sao? Em hơi quá...”

“Diệp Tử Diệp Tử Diệp Tử...lại là Diệp Tử, nó thì có cái gì tốt chứ? Hả? Lần nào cũng là con bé ấy, lần nào cũng là nó! Thằng đàn ông nào nhìn nó cũng hồn xiêu phách lạc, nó có gì ghê gớm chứ? Nó cực ngon ư? Em không hề thấy nó đẹp như tiên giáng trần! Lên giường với đàn ông có một rở, rặt hàng thôi!”

“Cô đừng nói nữa!”

“Sao không? Anh là cái thá gì của tôi, mà bảo tôi không nói? Cho anh biết Lý Hải Đào, anh đừng hão huyền nữa, không có cái vị gì đâu, “con đường sự nghiệp” của Diệp Tử đang thăng thang lắm! Lần này đi Sing, chẳng phải đi cặp với lão đại gia đó sao? Lão khom ấy mê con Diệp Tử đến kinh người rồi, suốt ngày cho nó qua Sing tìm lão, có khi lại còn cưới nó ý chứ. Người ta đáng giá nghìn vàng, anh chỉ bằng một cái rắm hơi!”

“Tiểu Ngọc, tôi bảo cô không nói nữa!”

“Anh bức tôi! Tôi phải nói, tôi cứ nói, làm sao nào? Chẳng nói đàn ông, tôi cũng đã lên giường với nó, không tin anh đi hỏi người đẹp của lòng anh đi, phì, con ấy yêu nhiều lắm rồi, anh không biết à, anh không biết công chúa của lòng anh ngủ với cả đàn bà à? Đi hỏi đi, đi đi....”

“Cô nói đủ chưa?” Tôi đập bàn, đứng bật dậy.

“Ha ha, nóng rồi, thế mà đã nóng rồi, chuyện thường thôi, toàn là chuyện phặc của dĩ, chuyện phặc của gái làm tiền! Bọn đàn ông cũng phặc cả lũ! Anh cũng chỉ là thằng phặc khách làng chơi! Chả tử tế gì! Em nói cho anh biết Lý Hải Đào, anh nhớ đây, anh NỢ EM, sẽ có một ngày, anh sẽ phải hồi hận!” Nói xong câu này, Tiểu Ngọc bực bội hằn học giật lấy cái túi xách bỏ đi.

Cô ta thiếu điều lao xuống đường đâm vào mũi xe tắc xi.

Còn phải đợi ngày đó? Đến giờ tôi đã hối hận lắm rồi, vì cô ta đã làm tâm trạng vốn dĩ thảm hại của tôi càng trở nên thảm hại.

Đầu óc tôi đầy ứ hình ảnh Diệp Tử làm tình với người này rồi người khác, xen kẽ cả hình ảnh làm với nữ giới.

Đầu đau, đầu thực sự rất đau, giống như cái ngày hôm tôi uống rượu say, cảm tưởng sắp cháy rụi ra.

Đã cháy rồi, sợ gì không uống thêm chút nữa.

Hôm nay có rượu hôm nay say, sợ gì còn hay không còn ngày.

Nửa đêm 12 giờ rưỡi, vừa lúc Tam Lý Thôn đông vui, dõi theo dòng người nườm nượp, qua qua lại lại đủ mọi hạng loại, tôi đột nhiên muốn khóc.

Chương 12

Tôi quay cuồng lái xe trở về nhà, thật lòng mình, giờ nhớ lại tôi

vẫn còn khiếp hãi, lúc ấy mà bị cảnh sát giữ lại, người thấy mồm đầy mùi rượu, chắc chắn bị bấm lỗ bằng lái. Phải nói tôi là kẻ may mắn, cả đoạn đường đi không đụng cá vàng, và toàn gặp đèn xanh.

Lúc dừng xe, vì còn hơi chóng mặt, nên không nhìn thấy thùng rác bằng sắt ở phía sau, chỉ nghe tiếng “Uỳnh” “Rầm”, là biết hỏng rồi.

Xuống xe xem, đèn sau của xe đâm trúng vào một góc nhọn của thùng rác, bị vỡ.

Vào cái khắc ấy có thể đơn giản dùng 4 từ “Quá giận mất khôn” để miêu tả! Tôi lao vào cái thùng rác đá hụi một cái.

Không ngờ đá đến đau điếng người!

Không ngủ nổi, mà trong lúc lòng khốn đốn thế này vẫn ngủ được thì chỉ là thứ đầu lừa. Tôi uống một vỉ thuốc cảm, gần nửa tiếng sau vẫn không thấy động tĩnh gì, tôi lại vốc thêm vỉ nữa. Tôi cũng không quên đặt đồng hồ 7 giờ 50 phút, sớm hơn 10 phút so với bình thường, bất luận là gì, cảm có được đi làm muộn vào ngày mai.

Tôi thức dậy vì bị lăn ra khỏi giường, tôi nằm mơ thấy Tiểu Ngọc cầm một con dao chạy như điên đuổi theo tôi, bức tôi tới không có đường thoát, cuối cùng tôi phải nhảy từ một đỉnh núi xuống.

Đó là lý do vì sao tôi ngã khỏi giường...

Oải ghê gớm, toàn thân rã rời, không thể hiểu cái thứ thuốc ấy đã phát tác thế nào.

Đầu cũng đau, hay là tôi sắp chết?

Đưa mắt lơ dờ nhìn đồng hồ, vừa xem tôi đã, chết rồi, 10 giờ 25

Tôi nhìn lại lần nữa, chính xác, là 10 giờ 25.

Không thể thế, sao chuông đồng hồ không reo? Tôi chớp lấy cái đồng hồ lắc liên hồi, và rồi tôi hiểu ra, đêm qua tôi mới chỉ chỉnh giờ hẹn, mà quên bật nút “ON”.

Còn cái di động nữa? Cứ coi như tôi đã mượn thì hẳn công ty cũng phải gọi tới chứ?

Chết rồi! Đêm qua chỉ lo xem cái đuôi xe, điện thoại để rơi trên ghế ngồi.

Trong mơ tôi không bị Tiểu Ngọc hại chết, nhưng chắc chắn sẽ bị ông sếp chửi chết.

Mặc quần áo như bay, rửa mặt qua quýt, tôi cầm lấy viên kẹo cao su cho vào miệng rồi lao ra khỏi cửa. Đúng là điện thoại để trên ghế xe, màn hình hiện lên 25 cuộc gọi nhỡ, hầu hết là của người đứng đầu công ty, giám đốc Lưu gọi tới.

Nhắc đến giám đốc Lưu, phải nói là còn nhiều chuyện.

Sau khi tốt nghiệp trường quân sự, tôi được phân về căn cứ không quân Cam Su, nhưng chỉ làm hai tháng tôi chuyển nghề sang làm trên Bắc Kinh.

Giám đốc Lưu là bạn thời đại học của anh rể tôi, nói cách khác thì nhờ quan hệ mà tôi vào được công ty lớn này, thực sự trong công việc giám đốc Lưu cũng giúp đỡ tôi nhiều, nếu không có ông, tôi cũng không thể tiến nhanh đến vị trí tổng quản lý khu mua bán Hoa Đông. Tính lại, tôi cũng đã làm ở đây được hơn hai năm, cũng không tệ lắm, thậm chí có khá nhiều các khoản tiền thêm.

Chỉ có điều tôi là đứa quen tiêu pha vãng mạng, hầu hết số tiền tôi kiếm được đều đổ vào ăn uống bài bạc với anh em.

Tôi từng nói chỉ có gái gú là tôi chưa từng thử, giờ nói lại thấy lòng tội lỗi.

Kỳ thực, giám đốc Lưu đối với tôi rất tốt, đương nhiên, đó là trước khi ông em rể của ông ta tốt nghiệp đại học đến xin việc tại công ty tôi.

Đó là việc của tám tháng trước, ông em rể đó được phân về bộ phận tôi quản, đã là người thân của giám đốc Lưu, tôi lại là người được ông một tay nâng đỡ, lẽ dĩ nhiên phải chăm sóc đặc biệt hơn. Vì phụ trách toàn bộ tình hình mua bán của khu Hoa Đông, tôi thường phải đi công tác lúc thì Thượng Hải, lúc thì Triết Giang. Lần nào tôi cũng mang theo ông em của sếp Lưu, nào ngờ hắn thông minh quá, chẳng bao lâu đã nắm bắt được mọi thứ, thậm chí còn quen thân với các mối quan hệ làm ăn tôi đã thiết lập từ trước.

Vào một cái hăn lên chức phó giám đốc bộ phận của tôi, làm việc dài hạn tại Thượng Hải.

Tôi hiểu rõ một việc, sếp Lưu với tôi trong vàng ngoài trắng. Cũng không thể trách gì ông, tôi nghĩ từ đầu sếp Lưu cũng không ngờ, ông ta chỉ là giao thẳng em cho tôi, nếu trách phải trách tôi không biết mình biết người, không biết đề phòng người khác, để ra nông nỗi này.

Chắc chắn đó chỉ là một ông em rể hờ.

10 giờ 40 phút, tôi đứng trước phòng họp lớn của công ty hít một hơi thật sâu.

Đẩy cửa bước vào, toàn bộ người trong phòng họp đều quay lại nhìn, ngài tổng giám đốc người Đức ngừng lời, trán nhăn lại, sếp Lưu nghiêng nghiêng răng, có ý bảo tôi ngồi xuống phía sau.

Ngài tổng giám đốc người Đức tiếp tục diễn thuyết, phiên dịch đứng cạnh vừa gật đầu vừa cúi xuống ghi lại những ý chính.

Đầu tôi vẫn đau, thậm chí còn không tỉnh táo, tôi cần về nhà xem loại thuốc cảm mà tôi uống là của hãng nào, mà tác dụng mạnh đến thế này.

“Ban này phòng kinh doanh vừa mới phát biểu về tình hình tiêu thụ trong cả nước, bây giờ, xin mời đại diện của khu Hoa Đông, anh Lý Hải Đào thông báo số liệu thống kê về tình hình tiêu thụ của khu trong vài tháng qua. Hải Đào!”

Khốn rồi! Báo cáo không mang! Đau đầu, cuống cuống, tôi đã để quên điều quan trọng này ở nhà.

Chết tôi rồi!

“Lý Hải Đào!” Sếp Lưu nhắc lại

“Tôi....Tôi...tôi gì ạ?” Tôi không thể nói linh tinh, bản báo cáo đó dày đặc số liệu, phải mất mấy ngày mới làm xong, bây giờ kể cả không đau đầu chóng mặt, tôi cũng không thể nhớ nổi.

“Xin lỗi các vị, gia đình tôi vừa xảy ra chút chuyện. Báo cáo...tôi quên mang theo!”

Người phiên dịch nói thầm vào tai ông sếp người Đức.

Sếp Lưu chỉ ngón trỏ vào tôi, nói được câu, “Giải tán cuộc họp”

Tôi trở về chỗ ngồi của mình ở ngoài, đập tay lên đầu, tôi cần phải tỉnh táo lại, việc ngày hôm nay như đang nằm mơ, giá mà đó chỉ là nằm mơ. Tôi vào phòng sếp Lưu để giải thích, hy vọng vẫn còn cách tháo gỡ.

Đến trưa nhân lúc mọi người đi ăn cơm, tôi về nhà lấy bản báo cáo nộp lên cấp trên. Sếp Lưu trước sau không nỡ một nụ cười.

Đến chiều Tiểu Ngọc gọi cho tôi, cô ta rất xin lỗi vì việc tối qua, cô ta tự nhận rượu vào lời ra, uống say nên nói những điều không lọt tai.

“Cung, em nhớ cung lắm, hôm nay em gặp cung có được không?”

”Không, thật sự không được, giờ tôi còn bao nhiêu việc đây này!”
Tôi đang không tự lo nổi cho mình, còn hẹn hò cô ta cái nổi gì?
Còn gì nữa chứ, còn cô ta giống như một con sư tử vàng!

“Em biết thế nào cũng viện lý do, thật ra anh chẳng muốn gặp em! Anh...”

“Thôi cô phiền phức vừa thôi, tôi nhẹ nhàng phân giải với cô cô còn gây sự?” Tôi gần như giận đến tím tái, ai đã nói đàn bà như cơn nước lũ? Quả không sai chút nào, từ khi tôi bập vào mấy cô này, sống chả ra đâu vào đâu.

"Lý Hải Đào, anh nói ai đây?"

"Tôi nói cô, tôi cho cô hay, cô đừng bao giờ gọi cho tôi nữa!"

"Anh...đồ con mẹ thói tha! Được, anh tàn nhẫn, anh làm cao, tôi cũng cho anh hay, những gì anh và cái thứ thói thầy Diệp Tử nợ tôi sớm muộn các người phải trả gấp đôi!" Cô ta uất ức đập máy.

Không dung sao lại dây dưa sang cả Diệp Tử? Người ta giờ đang ở trời Sing xa lắc, làm được gì cô ta chứ?

Ả không khác gì một con điên!

Một con điên từ đầu đến chân!

Tan làm, tôi được thông báo lên gặp sếp Lưu.

ĐOẠN 6: BẮC KINH CÓ CHỖ NÀO HAY

“Hải Đào, ngồi đi.” Sếp Lưu đưa cho tôi một điều thuốc.

“Anh đến công ty cũng được hơn hai năm rồi nhỉ?”

Tôi gật gật đầu, ngồi im.

Nghe kiểu mở đầu câu chuyện này, lòng tôi có đôi chút lo sợ.

“Việc xảy ra tại cuộc họp hôm nay , anh biết rằng trên thế giới người Đức là dân tuân thủ thời gian nhất, họ cũng không thể chấp nhận những nhân viên không đúng giờ, chưa kể là trong một cuộc họp quan trọng. Đây anh lại còn quên mang cả báo cáo, anh bảo tôi phải nói sao nữa đây Hải Đào? Anh là cấp dưới của tôi, có việc gì tôi chắc chắn giúp anh tháo gỡ, nhưng hôm nay thì...giai đoạn này anh có vẻ ngao ngán, hay quên lung tung, vì biểu hiện của anh hôm nay mà tôi bị trừ ba tháng lương, anh biết không?”

Lòng tôi vẫn còn mong chút vớt vát.

“Làm thế nào để...”

“Chẳng còn cách nào, người Đức...ôi, họ trừng phạt phân minh lắm. Cần làm hết sức ở đâu tôi đã làm hết sức rồi, ý của cấp trên là...thế này, anh cứ về nhà, rồi chờ thông báo của công ty, việc này chẳng thể đổ lỗi cho ai đâu Hải Đào...”

“Bao giờ có thông báo ạ?”

“Cái này...ý của công ty, bảo tôi khuyên anh, nếu ở đâu có cơ hội phát triển hơn, anh...”

Không thể thế? Như thế có quá nặng tay không?

Tôi muốn nói gì, sếp Lưu cũng phẩy phẩy tay bảo thôi.

Tôi gật đầu, quay đi, sếp Lưu nói với từ đằng sau: “Hải Đào, anh giao lại chìa khóa xe công ty cho anh mượn rồi hẵng về.”

Tôi vắt chìa khóa ô tô lên bàn bảo: “Đèn sau xe bị vỡ rồi, tôi vẫn chưa sửa.”

”Quân khôn nạn!” Đây là câu nói cuối cùng của tôi trước khi rời công ty. Ba chữ này vừa bật ra khỏi miệng, tôi đã cảm thấy hối hận. Tôi không hiểu tôi đang chửi ai. Chửi lão sếp người Đức? Sếp Lưu? Tay em rẻ thông minh của sếp Lưu? Chửi hai vỉ thuốc cảm tôi quá? Chửi cái đồng hồ chết tiệt không báo chuông? Cái di động để quên ở ghế xe? Cái báo cáo để quên ở ví tính? Hay hai chén rượu tây uống tôi qua? Những lời lẽ xóc óc của Tiểu Ngọc? HAY LÀ.... Tôi không phải người tin vào thuyết số mệnh *{Quan niệm số mệnh: Tin rằng mọi thứ sinh ra đều là sự ngẫu nhiên. Ngược với quan niệm này là quan niệm định mệnh: tin rằng mọi thứ sinh ra đều do trời sắp đặt}*, tôi tin vào tiền nhân hậu quả, nếu không phải tai họa một lúc đều giáng xuống, tôi nghĩ mình không bị cực đến mức này.

Tôi không vẫy xe, mà đi bộ từ công ty về nơi ở.

Tôi cần phải suy nghĩ lại, những ngày này đã xảy ra không ít việc đã thay đổi những nhận thức trong hơn hai chục năm qua của tôi.

Ba ngày sau, công ty báo cho tôi đến lấy tiền lương và các thủ tục bàn giao lại công việc. Sếp Lưu vẫn còn tỏ ra tử tế, yêu cầu công ty cho tôi thêm nửa tháng tiền lương.

Những ngày tiêu tiền như nước phải tạm thời chấm dứt, trước mắt tôi không có ý định tìm công việc khác, công việc nào mà vào làm

không cần thử việc, lại có lương cao? Hơi mệt đây, tôi muốn tinh thần mình được nghỉ ngơi một thời gian. May thay, tôi vẫn còn cá nhà.

6 ngày tiếp theo, tôi sống trong u mê, ngoài ăn với ngủ, tối nào tôi cũng chơi bài với đám anh em, lúc thì leng-ha {*Một kiểu chơi bài của Hồng Kong, DL*} lúc thì mạn chược. Tôi giống như một con sâu chỉ biết lao đầu vào bài bạc. Nhưng xem ra từ lúc học tiểu học tới giờ tôi chưa bao giờ được ngủ nhiều đến thế. Chỉ có điều sau khi trở xe cho công ty, việc đi lại ở cái Bắc Kinh rộng lớn này thật sự trở nên bất tiện. Nhất là khi đã có thói quen lái xe 2 năm nay, giờ như người bỗng cụt đi một cái chân, gượng gạo vô cùng.

Có lúc chơi bài xong trở về nhà, tôi lại nhớ đến những ngày được ở bên Diệp Tử, nhớ lại cái đêm mà bao lần tôi đã hồi tưởng, nhớ lại gương mặt xinh đẹp, nhất là khi em đang hút thuốc.

“CHO TÔI MỘT ĐIỀU THUỐC”, đó là câu đầu tiên em nói với tôi. Trước câu nói này, chúng tôi chỉ là những người xa lạ chạm mặt trên đường. Tôi đã để mất em, nhưng đã bao giờ tôi thật sự với tới em chưa?

Nếu khi nằm dưới tôi em hấp hối để làm tôi tạm thỏa dục, thì sáng hôm sau với sự ơ thờ và vùi tiền như không của em, tôi tự hỏi mình như thế tôi đã từng chiếm hữu được em chưa?

Của thiên trả địa.

Trong vòng nửa tháng qua, cuộc sống của tôi và những nhận thức về cuộc sống đã có quá nhiều thay đổi, đối mặt với thực tế yêu đương và tiền đồ của mình, tôi cảm thấy thân tâm kiệt quệ, bước đi cùng đường.

Cuối cùng tôi quyết định, QUÊN EM ĐI.

Đưa ra quyết định này xong, tối hôm sau, tôi nhận được điện của Diệp Tử

Đương lúc tôi đang chơi mạn chược...

Số điện thoại hiện lên bốn số “0”, trong một khắc tôi không có phản ứng gì.

“A lô, là em”

“Hả?”

”Hả cái gì? Em là Diệp Tử”

“Em về rồi?”

“Chưa ạ, thế em mới gọi cho anh, chiều mai em đi chuyến 6 giờ 20, bay từ Hongkong, dự kiến khoảng 9 rưỡi sẽ tới nơi, liệu anh có thể ra đón em không anh?”

“Ừ, ừ, không vấn đề, không vấn đề”

“Vậy cứ hẹn thế nhé, nhớ đợi em đấy. Bye bye”

“Bye Bye”

Vừa đặt điện thoại xuống tôi nhoẻn cười, mấy thằng anh liền chọc: “Này, gì đấy? Mà đang chơi lẻ vự gì mà vui thế?”

Tôi đúng là đồ bỏ đi, chỉ vì một cú điện của em, dường như mọi vấn đề đều đã được giải quyết, thậm chí mọi tình thế đều xoay chuyển. Tôi vừa thăm mắng bản thân, vừa xin một ông anh mượn tạm cái xe. Lúc mượn xe tôi còn hỏi một câu: “Xe anh có sạch sẽ không đấy? Rửa xe từ bao giờ vậy?”

Chương 14

Máy bay tới trễ, tôi sợ trên đường tắc xe, nên 9 giờ đã có mặt ở sân bay, ai biết đâu 10h15 máy bay mới hạ cánh.

Thấy em rồi!

Em mặc một chiếc áo không tay cổ tim màu xanh, một chiếc quần bò trắng ngà, đeo một cái kính màu tím, kéo theo một cái va-li lớn. Trông y hệt một minh tinh từ nước ngoài trở về! Không đúng, có khi minh tinh cũng không đẹp bằng em.

Tôi vẫy vẫy tay về phía em, em nhìn thấy, gật gật đầu.

Tôi đón lấy cái va-li từ tay em.

Tất cả diễn ra không một lời giao tiếp, cho đến khi em mở miệng trước: “Cho em một liều thuốc!”

“Đợi lên xe hẵng hút em.”

“Cứ cho em một liều, em ngửi trước đã, ứ ách mấy tiếng đồng hồ rồi!” Vừa lên xe, Diệp Tử đã đốt thuốc.

“Em có vẻ nghiện thuốc lá rồi đấy!”

“Nếu không vì nghiện thuốc, liệu anh có quen được em không?”

“À à, cũng đúng cũng đúng. Lần này đi chơi thế nào em, có vui không?”

“Cũng được ạ, có gì mà vui hay không vui, chỉ là gặp bạn, mua đồ mà thôi. Còn anh? Anh thế nào? Thấy anh đổi xe rồi, làm ăn được phết nhỉ!”

“Ờ, ờ... làm sao nhớ đến anh mà gọi đấy? Em không sợ đám chị em kia...”

“À, chẳng có gì, hôm qua em với Tiểu Ngọc còn tán qua điện thoại, cô ấy đã nói hết với em rồi.”

“Nói hết cái gì với em?”

“Nói với em bọn anh đã rõ ràng với nhau rồi, không dính dáng gì tới nhau nữa, cô ấy nói hai hôm nay cô ấy đang để ý đến một người khác, một cu người mẫu sắp thành danh.”

“Thật à?” Tôi không tin lắm, đầu hiện ra hình ảnh Tiểu Ngọc giận quá mất khôn, không thể vài ngày ngắn ngủi sau, cô ta nói buông tha là buông tha như thế chứ? Không chừng con nha đầu này...

“Còn có cái gì mà giả với thật?”

“Cô ta không nói gì nữa à?”

“Hết rồi, cô ấy có thể nói gì nữa....Lý Hải Đào, hai người còn việc giấu em?”

“Em nói gì thế? Làm gì có, thì có mỗi cái lần uống hơi nhiều linh tinh một chút, anh không nói nhưng rồi sau cũng cho em biết. Tiểu Ngọc chẳng phải cũng đã kể hết cho em? Làm sao anh giấu em cái gì được? Ý anh là em với Tiểu Ngọc...Ý anh là người như Tiểu Ngọc, em hiểu cô ta không?”

“Cô ấy hả, bạo mồm bạo miệng, không dễ khuất phục người khác, có lúc giải quyết việc hơi luộm thuộm, nhưng bọn em chưa bao giờ có va chạm, cả hội chơi cùng thì chơi cùng, thế nên anh hỏi em có thực sự hiểu cô ấy không thì... sao cũng đều là con gái, đều phải lăn lộn ở đất Bắc Kinh này, cùng một hoàn cảnh số phận, còn với nhau thế nào được nữa....Mà sao anh lại hỏi thế?”

“Không có gì, thì hỏi em thôi.” Kinh nghiệm thất nghiệp có lẽ làm tôi quá nhạy cảm rồi, không dung lại nghĩ xấu về người khác.

Nếu quả như Diệp Tử nói, có lẽ hôm nào tôi phải mời Tiểu Ngọc một bữa để xin lỗi, quân tử không chấp tiểu nhân, trước mặt Diệp Tử lại không sĩ nhục tôi, sao lại có người tốt thế chứ!

”Em ăn gì? Anh mời em”. Tôi tiếp lời.

“Em đã ăn một chút trên máy bay rồi, giờ chỉ muốn mua ít hoa quả về thôi.”

“Nhất trí! Thế...tôi em có lên Đá quý...không?”

“Đã mấy giờ rồi? Anh muốn em mệt chết luôn à? Không đi nữa đâu, để mấy em khác còn có cơ hội chứ! Ha ha...” Diệp Tử cười một cách sảng khoái, lộ ra hàm răng trắng muốt, từng chiếc từng chiếc sáng bóng như vỏ ngọc trai.

“Em thích Sing không? Nghe nói sạch đẹp lắm!” Tôi tìm chuyện để nói.

“Cũng được, chỉ là không hợp lắm với tụi trẻ, như nơi dưỡng già, anh coi, một đất nước mà nhỏ hơn cả khu Triều Dương của Bắc Kinh mình, ở lâu thì thấy chán.”

“Ôi thế à? Thế còn Hongkong?”

“Hongkong...Không thích, nhà quá nhiều quá cao, ai cũng chạy đua với thời gian, vội vàng huyên náo, người Hongkong sống có vẻ mệt mỏi. Nhưng em mua được nhiều đồ đẹp lắm...”

...

Diệp Tử ở trên tầng năm một khu nhỏ, tôi phải bê va-li lên. Cho va-li xuống phòng khách xong, tôi giơ tay ra bắt:

“Diệp Tử...thế anh về trước, em nghỉ ngơi đi nhé!”

“Đừng, đừng, anh ngồi lại đã Lý Hải Đào, em có quà cho anh mà!”

Hồi ôi, từ bé đến lớn ngoài bố mẹ chị gái ra chưa từng có ai tặng đồ cho tôi.

Tôi hồi hộp quá!

Diệp Tử mở va-li, lấy ra từ đáy va-li một chiếc hộp, ôi, có vẻ trang trọng lắm!

Tôi đón lấy, đồ hơi nặng nề.

Diệp Tử ngăn tôi lại nói: “Khoan, đoán đi đã”. Em cười rạng rỡ.

Mặt tôi vừa bộc lộ cao trào vừa tỏ vẻ ngượng ngịu, nên phải cảm thán chừa thẹn: “Cái gì đây, ồ cái này, có vẻ nặng...Chocolate? Nếu không thì là nước hoa? Nhưng nước hoa thì hộp không to thế này được? A...anh biết rồi biết rồi, cái, cái mà người ta gọi là bàn là mi ni...”

Diệp Tử sung sướng cười, nhiệm vụ của tôi cuối cùng đã hoàn thành.

“Thôi thôi, trông anh ngốc lắm, bàn là mi ni, mi ni cái đầu anh ý... bóc ra xem đi!”

Tôi bèn xé giấy gói, bên trong hiện ra một chiếc hộp xinh xắn màu ghi nhạt, mở ra trước mắt tôi là một chiếc đồng hồ kiểu dáng đàn ông rất đẹp, hiệu Longines siêu mỏng, tôi đã thấy ở Yên Sa, giá bán ở Bắc Kinh khoảng 7 đến 8 nghìn (14,16 triệu VND), ở Hongkong không phải tính thêm tiền thuế, chắc là rẻ hơn một chút.

Tôi cứng đờ người, Diệp Tử gỡ chiếc đồng hồ ra khỏi hộp, đeo nó lên tay tôi và nói: “Nào nào nào, đeo thử nào, để xem em có thâm mỹ không?”

“Không được đâu em,” tôi ngăn, “Đồ đắt thế này, anh không nhận được, chẳng ai kiếm được đồng tiền một cách dễ dàng, đắt quá, thế này...anh nhận sao được em?”

Diệp Tử vừa cười vừa lắc lắc đầu: “Anh này, có lúc anh thật là... Em không nói được anh, anh quên số tiền anh đưa em rồi à? Cứ coi

như em qua Hongkong mua đồ hộ anh đi!”

“Trời, em vẫn còn nhớ sao, dù có coi như em mua hộ anh, cũng là đồ rất đắt đúng không?”

“Đắt gì mà đắt, tiền anh đưa em còn dư ra một ít đấy, ha ha, em cũng biết kiếm phết!” Nói rồi Diệp Tử túm lấy cổ tay tôi, đeo chiếc đồng hồ vào.

Tôi mơ màng nghĩ lúc này nếu tôi nắm lấy tay em, thì tôi nay tôi sẽ được ở lại đây với em?

Hình ảnh kiêu ngạo hờ hững của Diệp Tử dội về trong đầu.

Đang miên man nghĩ thì Diệp Tử đã đeo xong cho tôi cái đồng hồ.

Ngắm nghía một hồi em nhận xét: “Em đã nói rồi mà! Trông cũng không tồi! Em biết anh hợp với loại này! Gọn gàng lịch sự! Thế nào anh? Anh thích chứ?”

“Có gì mà không thích? Em có đưa tôi cục đất sét thì tôi cũng nặn như thỏi tiền vàng. Có điều cái tôi muốn nói là, đồng hồ đẹp thì đẹp thật, nhưng đeo nó lên một cách quá đơn giản thế này, tốt nhất đã đeo thì đeo cái gì rẻ rẻ thôi.”

Diệp Tử áp sát trong gang tấc, có thể ngửi thấy hơi thở thơm ấm của em.

Chỉ cần đưa tay lên là có thể chạm vào tóc em.

Thậm chí có thể kéo em vào lòng - Nếu em đồng ý.

“Thế đã,” Diệp Tử đứng bật dậy, “Giờ anh có thể đi được rồi, lúc máy bay hạ cánh hơi mệt. Em còn cần phải dọn dẹp lát mới ngủ được.”

“Em không muốn ăn gì thật à?” Ra đến cửa tôi hỏi.

“NO, em mệt”

“Ừ thôi vậy, có việc gì cứ gọi vào di động cho anh. Cảm ơn em tặng đồng hồ. Anh rất thích.”

Diệp Tử cười cười, đóng sập cánh cửa đằng sau lưng tôi.

Ngồi trong xe, tôi soi thấy mình giống cái đồ mặt dày. Tôi thật đàn, thật ngu như lợn. Có gì mà tôi không kéo em vào lòng?

Tôi không tháo đồng hồ ra khỏi tay, mặc dầu lúc ngủ thấy cộm cộm không quen.

Chương 15

Ngày hôm sau tôi mời hội chị em đi ăn, mục đích chính là để Diệp Tử đãi khách, còn một mục đích nữa là để chúc mừng cô gái tinh lệ Tiểu Vân vừa hoàn thành quy trình bậc 3.

Trước đây tôi đã giới thiệu rồi, Tiểu Vân, mặt thanh mát to, phong thái sắc lạnh, người ngòm cực chuẩn.

Cô sống với bố từ nhỏ, mẹ mất sớm. Bố là một giáo sư tiến sĩ được nhiều người kính trọng. Theo cái lý thì dưới ảnh hưởng của người bố như thế Tiểu Vân tốt nghiệp cấp 3 xong chỉ ít phải lên được đại học. Nhưng nằng một mực không, ngày ngày nằm nhà xem ti vi và ngủ, ngoài ra có nuôi thêm một con chó một con mèo một con vẹt.

Sau một lần cãi vã với ông bố Tiểu Vân ngồi tàu hỏa khăn gói lên Bắc Kinh, dự định về ở nhà bà dì 2 ngày. Đó là việc của một năm về trước, khi ấy cô vừa tổ chức sinh nhật lần thứ 19.

Ngồi trên taxi cô hỏi ông tài xế: “Này bác, ở Bắc Kinh có chỗ nào chơi được không?”

“Bắc Kinh hả, có hai nơi nên đi, một là Trường Thành, hai là Đá

quý trần gian.“

“Cái gì trần gian”

“Cô cứ tới đây sẽ biết.” Ông tài liếc nhìn Tiểu Vân qua kính chiếu hậu, “Một hộp đêm, con gái ở đó nổi tiếng lắm, toàn sinh viên đại học, nghe nói một ngày kiếm được vài vạn (mười mấy triệu VND) cơ.”

“Ở đâu?”

...

Sau này Tiểu Vân không thể quên nổi giọng điệu khoa trương của ông tài xé “Vài vạn cơ!” Ha ha, việc như thế cũng có, nhưng không phải ai cũng gặp được. Trong cái thế giới đốt tiền văng bạc này, mỗi ngày đều có thể xảy ra kỳ tích, cũng có thể ngày nào cũng chỉ như ngày nào.

Nhưng Đá quý trần gian quả thật nổi như cồn.

Cứ thế cứ thế, Tiểu Vân không đến nhà họ hàng nữa, cô ở tạm trong một khách sạn, tối ấy đã đến Đá quý trần gian tiếng tăm lẫy lừng.

Ngay đêm đầu tiên cô gặp được một người Hongkong Cứ nghĩ đến người Hongkong là ta nghĩ rằng họ dọc ngang đều đầy ứ tiền, đại loại là thường thường phải cỡ bậc đại gia buôn bán giàu có. Có điều trên thực tế mức sống ở Hongkong rất cao. Người này khoảng 30, nhân viên cao cấp của một công ty, kinh tế khá giả, lương lậu cao hơn so với người cùng ngành làm tại đại lục.

Vì đó là lần đầu tiên Tiểu Vân đến những chốn như thế, ít nhiều sẽ có cảm giác “vào thành dự hội”, thêm nữa ăn mặc không đủ độ hờ hang (cái áo sơ mi cài đến nút thít cổ, tạo cảm giác nghẹt thở), kẻ sành sỏi vừa nhìn là biết lính mới, chẳng làm sao có thể cân xứng với chốn đèn đỏ rệu xanh này.

Người Hongkong vừa nhìn Tiểu Vân đã hứng trọn tiếng sét ái tình. Anh ta bước đến mời Tiểu Vân khi đó đang đứng thừa thãi sượng sùng cạnh sàn nhảy, và mời cô một ly nước ngọt.

Lúc ấy trong đầu Tiểu Vân hiện ra hai chữ “Cảm tạ”, cô thấy anh gần như đang cứu vớt cô.

Đêm ấy khi lần đầu tiên trong đời nhận lấy từ một người đàn ông lạ hoắc 500 tệ, Tiểu Vân thấy lòng nhói đau. Cái cảm giác quặn thắt ấy. Là cảm giác mà gần như tất cả gái điếm đều phải trải qua lần đầu.

Đêm thứ hai người đàn ông Hongkong lại đến, tặng cho cô một cái di động, số điện thoại viết trên một tờ giấy.

Anh ta nói: “Ngày mai tôi phải về Hongkong rồi, tôi sẽ gọi cho em. Xin em đừng đổi số được không?”

Rồi viết lên mảnh giấy hai chữ: Trần Dương.

“Tên em,” cô cũng nói, “Tiểu Vân.”

Người đó gọi cho cô suốt nửa năm trời. Trong nửa năm đó, Tiểu Vân đã kịp học cách làm sao để tiếp đàn ông, kiếm được bạn bè, như Diệp Tử. Lần đầu tiên gặp Diệp Tử Tiểu Vân đã khựng lại một chút, có đôi phần choáng váng. Cô cảm thấy người này quá xinh đẹp và gợi tình. Có thể khiến một người đồng giới công nhận mình gợi tình, quả thật chỉ có thể là người có sự gợi cảm từ trong xương tủy.

Có người thô thiển đánh đồng “gợi tình” nghĩa là “lẳng”, như thế là sai, “gợi tình” thực sự là một phong thái thoát bộc từ tận xương, tận thân, có thể ngay cả bạn trước đó cũng không hề biết mình có phong thái đó, nhưng rồi một ngày nó sẽ triển hiện ra, cái này có sự khác biệt so với ý gốc của từ “lẳng”.

Lúc ấy Diệp Tử chưa đến được bao lâu, sau này Diệp Tử có giới thiệu thêm khách cho cô, một qua hai lại, trở thành thân quen.

Tiểu Vân vẫn một mực cho rằng, Diệp Tử hành nghề này có phần không đáng. Diệp Tử nên làm nghề gì Tiểu Vân cũng không nói được. Trời sinh ra một vật cứng như thế, lẽ ra không nên để Diệp Tử vì kẻ sinh nhai, vì đồng tiền mà bán thân.

Nửa năm sau Trần Dương quay lại Bắc Kinh, trên mặt có thêm một vết sẹo. Vết sẹo đó đi đôi với cái kính gọng vàng quả thật không cùng loại, nực cười cộc cạch. Tiểu Vân nhìn thấy không dừng được cười. Cũng may, cô không quên che miệng.

Nguyên do là lần trước khi về Hongkong Trần Dương bị đụng xe, phải nằm viện hơn 4 tháng trời.

May mắn thay, ở cái đất Hongkong cạnh tranh khốc liệt kia, anh ta không hề bị mất việc.

Đêm đó Tiểu Vân cùng Trần Dương trở về quán rượu.

Họ ở bên nhau 3 ngày mà Trần Dương không hề chạm vào người Tiểu Vân.

Tiểu Vân bắt đầu nghi ngờ về sự quyến rũ của mình.

Đêm thứ tư cô quyết định chủ động xuất kích, từ nhà tắm bước ra cô cố ý để khăn tắm đang quấn trên người rơi xuống sàn nhà, thỏn thức kêu lên một tiếng “a”, đôi mắt của Trần Dương tự nhiên rơi đắm đuối vào ống cơ thể trần truồng.

Thường ngày Tiểu Vân thích mặc áo sơ mi có cổ, thắt chiếc ca vát khít chặt đến nút áo cuối cùng, không giống Diệp Tử thích mặc áo bó quần bó, cũng không giống Úc Đình thích mặc áo lộ nửa ngực, càng không giống Tiểu Ngọc váy ngắn không thể ngắn hơn, phong cách ăn mặc của cô pha chút nghiêm túc, không thích lộ da thịt, nên thật không dễ liên tưởng cô không mặc quần áo thì trông thế nào.

Có một lần cô bị Úc Đình gọi lên KTV tiếp khách, cô còn nhớ khách lần đó là đám người làm nghệ thuật.

Nhưng cô vừa vào đã bị đẩy ra.

Vị khách nổi tiếng ấy nói: “Cớ sao lại đưa đưa trông như tép giá, màn hình phẳng thế, cắt ra!”

Tiểu Vân lúc ấy uất nghẹn thở, quay về sàn liền giật đứt hai khuy áo.

Vì thế Trần Dương đã phải kinh ngạc khi nhìn thấy thân thể Tiểu Vân. Ngực Tiểu Vân rất đầy và đẹp, loại một bàn tay không đủ che hết. Khi Tiểu Vân áp sát Trần Dương hơi hồi hộp, mồm miệng khô khốc, miệng lưỡi cứng đờ. Lại còn làm rơi cặp kính gọng vàng xuống đất. Một đêm hai mái đầu đầm đìa mồ hôi, thở không ra hơi.

Xin đừng hiểu nhầm, họ chẳng làm gì cả, thật ra là làm KHÔNG THÀNH.

Bởi vì Trần Dương hoàn toàn không “lên” được.

Trần Dương đáng thương nhất cái kính trên thảm lên thổi hết bụi, rồi như một đứa trẻ mắc lỗi ôm lấy Tiểu Vân và khóc.

Khuôn ngực yêu thương như người mẹ cũng không thể dâng gọi điều gì.

Thì ra sau lần tai nạn Trần Dương đã xong rồi, bác sĩ nói một lý do là tinh hoàn tổn thương, còn lý do khác là tinh thần bị hoảng loạn sau vụ tai nạn. Anh đã uống rất nhiều thuốc, khám rất nhiều nơi, nhưng kết quả vẫn không thay đổi. Bác sĩ cũng yêu cầu Trần Dương chớ vội vàng, cần từ từ điều dưỡng, có hy vọng hồi phục.

Đó là lý do vì sao Tiểu Vân trông thấy Trần Dương uống thuốc.

Người Hongkong 33 tuổi tên Trần Dương, bởi vô vàn lý do, tới nay không thể kết hôn, trước khi bỏ đi anh để lại cho Tiểu Vân 1 vạn đô la HK.

Trần Dương không hẳn là người hào phóng, có lúc thấy anh ta ngồi tính lại cái hóa đơn đi ăn, nhưng đối với Tiểu Vân, anh luôn dành cho cô một tình cảm chan chứa.

4 tháng sau, Trần Dương xuất hiện ở Bắc Kinh, anh nói với Tiểu Vân, em đừng làm nghề này nữa, anh đã mua một căn hộ ở đây, là mua cho em, nếu thích em hãy ở lại, hàng tháng anh gửi về cho em một vạn tệ, trả xong tiền nhà, chúng mình thành thân.

Lúc ấy Tiểu Vân chưa nghĩ kỹ đã trả lời, đợi anh mua xong nhà có chìa khóa ta nói tiếp.

Trần Dương tựa đầu mình vào ngực Tiểu Vân, trong lòng cô dội lên thứ tình mẫu tử.

Vào lúc Diệp Tử mua sắm đồ hiệu như điên ở Hongkong, Trần Dương gửi về cho Tiểu Vân chìa khóa căn hộ ở chung cư.

“Hơi nhục nhĩ, em gái? Kịch rồi à?” Úc Đình vuốt vuốt hàng lông mi dài, phát biểu: “Có một vạn, bà mày đây 2 ngày rưỡi là có thể kiếm được số tiền như thế”

“Làm sao em so sánh với chị được? Chị là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” Tiểu Vân khách khí nói.

“Có mà là thiên hạ đệ nhất lẳng lơ” Tiểu Ngọc chêm vào.

“Thế thì sao, lẳng cũng là một phẩm chất đạo đức.” Úc Đình thẳng thừng nói, mọi người đều cười như nắc nẻ.

“Phạt nó đi!” Thanh Thanh hất đầu, lập tức nhận được sự hưởng ứng, những cục giấy ăn vo tròn được ném tới tấp vào người Úc Đình.

...

Úc Đình gào lên: “Làm sao làm sao? Tao nói gì không đúng về Tiểu Vân nào? Mày nói xem Diệp Tử? Thiếu đến 6,7 vạn tệ thế như mày mày có đồng ý không?”

“Thôi đi bà, người ta mới là đũa không cần ai bao, chí ít bao mà không làm phiền đến người đó. Chí ít cũng phải có tí tình cảm chứ? Còn Diệp Tử vừa thấy ai có chút tình cảm với mình là quay đầu bỏ chạy. Chị chả hùng hồn tuyên bố là CÓ NHIỀU ĐÀN ÔNG BÊN CẠNH CŨNG TỐT, KHÔNG CÓ THẺNG NÀO BÊN CẠNH CŨNG TỐT, KINH SỢ NHẤT LÀ CÓ MỘT HAI NGƯỜI, RỒI

ĐAU KHỔ. CÀNG NHIỀU CÀNG KHỔ, em nói đúng không Diệp Tử?” Thanh Thanh tiếp lời

“Ôi, sao lại lôi mình vào đây?” Diệp Tử gõ gõ đũa xuống bàn, “Cho em một liều thuốc, Lý Hải Đào,” đốt thuốc xong em nói tiếp, “Ai chẳng có suy nghĩ riêng của mình, nhận của người ta rồi là việc tốt, không nhận cũng mệt tim, ngày ngày chịu nhục như gì, phấn trát hết lớp này đến lớp khác, da dẻ đều xạm nám hết cả, thế mà vẫn phải cười cười giả bộ ngoan hiền trước bọn khốn kia, làm hề mãi không nổi, còn phải nịnh hót “Anh giai anh thật đẹp trai, được tám chồng như anh có phải tuyệt không?”, m...kiếp! Cái bộ mặt đó của chính mình làm tớ ngày nào cũng muốn nôn! Chả hay hóm gì, chắc...Em không nói anh đâu Lý Hải Đào, em nói cái lũ làm người ta phát nôn phát ọe kia. Vân ơi, em không vướng mắc gì thì lại qua đây chơi, cái lão kia có ở đây đâu, họa hoằn hai tháng về thăm em một lần, cuối tuần em cứ qua đây nhảy nhót với bọn chị, muốn kiếm tí tiền thì lại đi kiếm.”

“Chính thế chính thế!” Tuyết Nhi hưởng ứng, cô lắc lắc lọn tóc quần xinh xắn, “Chúng mình có thể nhảy, em thích cùng chị nhảy, mấy bà kia nhảy “yêu quái” lắm, hai mình hợp hơn”

“Ok luôn.” Tiểu Vân quay sang gạt đầu với Tuyết Nhi.

“Quả thật mệt lắm rồi, tìm được một người tốt có phải xong không, có điều chẳng ai ưng tớ...hết lòng cũng chẳng ai ưng...” Tiểu Ngọc ngậm vát cho tôi một cái nhìn, “em ơi, chị ủng hộ em nhận tiền!” Cô ta giơ cao cốc rượu lên.

Tôi né vội cái nhìn ấy, lảng sang ngắm bức tranh trù tượng treo trên tường, màu sắc lộn xộn, như kiểu có ai nhúng cọ vẽ vào thùng màu rồi văng màu lên tấm vải màu trắng. Kiểu tranh trù thế này một ngày tôi có thể làm ba kiện.

“Chị lại mất gì rồi? Chẳng phải chị đang cặp với một chú vịt con đó sao? Nghe nói đẹp trai lắm, thật hay giả đấy?” Ưc Đình hỏi Tiểu Ngọc.

“Người ta đâu phải là vịt con? Người mẫu đấy.” Tiểu Ngọc có vẻ bị đụng chạm.

“Lại còn người mẫu? Thế nào? Thằng bé ấy “làm ăn” ra sao?”

“Hà hà, đại bự, thì sao nào, giới thiệu cho mày nhé mụ yêu tinh?”

“Lấy tiền không?” Úc Đình lo lắng hỏi.

“Nếu là em chị lấy ngay.”

“Đấy, thế mà còn gọi là Vịt con.”

“Thì cũng chưa từng cho hấn bao giờ.”

“Giời ạ, cứ tưởng sẽ được thơm lây cơ đấy, chịu thiệt rồi mới tỉnh ra hả? Em ngu lắm, phải lấy tiền của hấn chứ.”

“Hai đứa có thôi không, nghe đau hết cả cái màng nhĩ!” Diệp Tử cười cười nói

...

Tôi để ý thấy Diệp Tử không hề ăn cá, vì sao Diệp Tử không ăn cá?

Tuyết Nhi bất ngờ phát biểu: “Cũng có người đối với em tốt thật, nhưng chưa đủ...”

“Ai thế?”

“Hi hi, đến lúc đó em sẽ kể các chị nghe.” Câu trả lời của Tuyết Nhi dậy lên sự công kích của mọi người, cả bọn lại bắt đầu ném giấy vo viên.

Tuyết Nhi vừa tránh vừa cười: “Thật đấy, tới lúc ấy em sẽ kể mà...”

“Tiểu Vân ơi, chỉ sợ em nhận lấy chưa được bao lâu mọi thứ lại đổ ra sông Trường Giang...ha ha...toàn thứ chết tiệt!” Thanh Thanh vừa nói vừa khạc ra một cái xương cá.

...

Tôi ngồi cạnh như thằng ngổ ngồi nghe, không thể chen vào câu nào.

Trừ Tiểu Vân, ai ai cũng đã mông má đầy đủ đề tôi đi làm, nói chuyện thì oang oang, may thay đây là phòng ăn riêng, nếu không, có khi bị người ta khiêu nại.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh cái đầu con gà trống, giống gà có cái mào đỏ.

Ăn cơm xong, các chị em muốn đi làm ngay, họ quay sang tôi, tôi đáp ứng: “Minh không đi xe”

“Xe đâu?” Thanh Thanh hỏi.

“À ừ không còn xe”

“Không sao, cả nhà ngồi taxi đi, anh tới Đá quý trần gian không? Đi chứ Lý Hải Đào?” Diệp Tử trông thấy tôi loay hoay, thốt ra lời đề nghị.

Tôi không tới đó, tôi muốn qua chỗ anh em chơi bài, đi với mấy cô em lên hộp đêm lại phải đốt tiền, chứ chơi với anh em có khi được ván thắng. Giờ tôi là thằng thất nghiệp, hơn nửa tháng đã trôi qua, ban ngày tôi dùng thời gian để ngủ, ban đêm để chơi bài, hát hò, la cà ở quán bar và tơ tưởng đến Diệp Tử, những tháng ngày hỗn mang thế mà dễ sống.

Thình thoảng tôi gọi cho Diệp Tử, quanh quẩn với mấy câu: Đạo này em có khỏe không? Em thế nào? Có thời gian đi ăn không?

Diệp Tử đáp lại vụn vụn 2 câu: Vẫn ổn. Vừa về nên hơi bận. Để kh khác nhé.

3 lần như thế, tôi lại mò đến Đá quý trần gian đi tha thẩn.

Tôi mê nhất cái chỗ ngồi có thể nhìn từ trên xuống, thảnh thơi nhìn thấy Diệp Tử nhảy múa trên sân khấu, Dương Liễu eo thor mềm mại uốn éo.

Cặp mông của Diệp Tử tròn đầy, rất hiếm thấy ở người Châu Á, nó như lời một thằng bạn tôi: “to đến mức có thể đặt một cái bàn chơi bài mạn chược lên đấy”, thêm vào kinh nghiệm một lần ân ái với em, tôi thậm chí còn ngờ rằng bên trong ấy có đặt một chất liệu kiêu mới nào đó.

Có một lần Diệp Tử mặc một chiếc váy liền thân trễ ngực, từ tầng trên nhìn trông xuống thấy vòng ngực trắng nuột lồ lộ hiện ra, cảnh tượng làm người ta ứa máu khát thèm.

Tôi không muốn những thằng khác ở bốn phía dưới kia trông thấy cảnh tượng ấy. Điều làm tôi thất vọng ê chề là đám đàn ông ngồ phía trên nhìn xuống như tôi không hề ít, hời ôi, ước gì đây là thế giới người ta còn không màng đến ngày tận thế.

Tôi uất muốn cời phăng đồ trên cơ thể mình để mặc vào cho em.

Từ một kẻ chưa một lần giao đãi với Diệp Tử tôi trở thành người thâm lặng dõi theo em. Giống như nữ sĩ Quỳnh Dao đã viết: *Tôi là một đám mây, lặng lẽ trôi đến lặng lẽ trôi đi.*

Ngoài lúc tắm, tôi chưa từng tháo chiếc Longines ra khỏi tay, sau này cô bán đồng hồ ở Yên Sa cho hay đây là loại chống thấm nước dứt khoát đến công tác tháo đồng hồ trước khi đi tắm cũng bị giải lược luôn.

Hôm ấy Diệp Tử gọi cho tôi.

Đa tạ thần Cupid, nếu không có thần, tình yêu này của tôi đã ngừng lâu rồi.

Điện thoại réo lúc 10 giờ sáng, tôi còn nhủ thầm sao hôm nay Diệp Tử dậy sớm thế.

Giọng trong điện thoại thều thào, như tiếng từ rất xa bay về.

Thông báo luôn với tôi: XẢY RA CHUYỆN RỒI!

ĐOẠN 7: ÁNH MẮT CỦA EM

Chương 17

Khu Hào Phong là một hạng mục bất động sản nổi tiếng ở Bắc Kinh, phát triển khá sớm, nhanh chóng trở thành một vựa địa cho mấy tay có tiền, người Hương Cảng, Đài Loan, Tây, Hoa Kiều.

Ngồi trên xe, tôi lẩm nhẩm lại câu nói ban nãy của Diệp tử, tổng cộng 7 chữ, thêm chữ cái tiếng Anh và số 5. Tôi rất muốn gọi lại cho Diệp Tử hỏi cho rõ, nhưng lại thôi vì có cảm giác Diệp tử gần như không muốn nói thêm gì nữa.

Tôi bảo bác xế đứng chờ ngoài cổng, bèn chồm nhấn chuông nhà C5.

Tiểu Ngọc bất ngờ xuất hiện ở cửa.

????

“Nhanh lên anh, còn đứng đực ra đây làm gì nữa? Diệp tử ở trên tầng.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Diệp Tử cô ấy....” Vào đến cầu thang, tôi hỏi Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cắt ngang lời tôi: “Còn thời gian để hỏi nữa sao? Bây giờ không nói rõ được cho anh...Đợi Diệp Tử tỉnh lại anh đi mà hỏi cô ấy!”

Diệp Tử nằm thiêm thiếp trên giường, mặt trắng bệch như cái ga trải giường, môi tím ngắt, không có chút sức lực.

Nghe thấy tiếng người, Diệp Tử khẽ mở mắt, đôi mắt em vẫn sáng đến kỳ lạ.

Diệp Tử hướng về phía tôi môi mấp máy không thành tiếng.

Còn tôi,

Tôi không đoán nổi cuối cùng thì cái gì đã xảy ra, càng không hiểu nổi cơ sự nào mà Diệp Tử xanh xao đến mức này, như một thằng người bằng giấy, không da không thịt, trong một khắc tôi thậm chí còn không muốn chạm vào em.

Đầu óc tôi trở nên mù mịt, nếu không có Tiểu Ngọc thúc tôi một cái, tôi thật không biết mình còn chôn chân ở đó bao lâu.

“Anh còn đứng đó làm gì? Mau bế Diệp Tử ra xe!” Tiểu Ngọc thúc thêm một cái nữa.

Tôi bế thốc em giờ trắng bệch như tờ giấy ra thang máy, Tiểu Ngọc ở đằng sau khóa cửa.

“Sao lại là taxi? Xe anh đâu? Thôi...anh đặt Diệp Tử vào ghế sau, anh lên ghế trước ngồi, đợi lát...Để em lên trước đã, để Diệp Tử gồi lên chân em!”

Lúc xe chạy qua cổng chính, Tiểu Ngọc đưa chìa khóa cho bảo vệ: “Nhà C5, chủ nhà sẽ qua lấy, tôi họ Tề. Vâng...đã nói rõ rồi.”

Tôi ngoái lại trông hai cô gái, taxi lao như bay trên đường cao tốc.

Diệp Tử đã nhắm mắt, trước sau không thốt một lời, Tiểu Ngọc để em gồi đầu vào lòng mình, tay vuốt nhẹ sợi tóc nhuộm rơi xuống mặt Diệp Tử. Một hành động đượm chút tình cảm, khiến người ta chợt nhớ đến điều gì đó...

Xe dừng dưới lầu nhà Diệp Tử, hình như em đã ngủ mất rồi.

Tôi bế Diệp Tử leo lên tầng 5, Tiểu Ngọc đi đằng sau, tay lục lục chiếc túi của Diệp Tử để tìm chìa khóa nhà.

Tôi nhẹ nhàng đặt em lên giường, chỉ sợ làm em thức giấc.

Tôi kéo Tiểu Ngọc vào bếp, khóa chốt.

“Đã xảy ra chuyện gì? Diệp Tử bị làm sao vậy? Có phải bị bệnh gì không hả? Hả? Tiểu Ngọc, tôi xin cô, cô nói đi chứ...Cô không nói, tôi sẽ đưa Diệp Tử vào viện ngay bây giờ!”

“Anh hết chuyện rồi à? Còn phải hỏi nữa? Chẳng đã nói khi nào Diệp Tử tỉnh dậy anh tự đi hỏi cô ấy còn gì?”

“Cô ấy bị đến thế biết lúc nào mới khỏi? Cô phải nói rõ với tôi... Lạy cô...Cô muốn tôi lo đến chết à...?”

“Được, em nói trước với anh, Diệp Tử không bị bệnh, nghe rõ chưa?”

“Tôi không tin, tôi gọi cấp cứu 120...”

“Ôi cái anh này...Lý Hải Đào!” Tiểu Ngọc ấn chặt cái tay cầm điện thoại của tôi, cô ta nhìn thẳng vào mắt tôi, cắn cắn môi, đến lúc này tôi mới để ý, lòng mắt Tiểu Ngọc chi chít những vằn đỏ, mặt cũng xanh rớt.

“Cung ơi nghe em nói này - Không cần phải lo lắng, em với Diệp Tử thân nhau như vậy, anh phải tin em chứ! Cô ấy không ốm đau gì cả, không cần đi bệnh viện, đi cũng chả tác dụng gì, có khi lại chuốc thêm vạ. Cô ấy cần NGHỈ NGƠI...Đừng phiền cô ấy, được không? Việc gì đã xảy ra, chắc 2 ngày nữa là Diệp Tử có thể tự nói với anh. Sáng nay Diệp Tử bảo em gọi cho anh đấy, là em bấm số, nhưng cô ấy muốn nói với anh...Diệp Tử tin tưởng anh đến thế,

việc này em có nói vào nói ra cũng không hay ho gì. Cô ấy chỉ hơi mất sức chút thôi, tin em, được không nào?”

Tiểu Ngọc đã nói kiểu này, tôi nghĩ cô ta cũng chẳng thể cho tôi thông tin cần thiết nào!

Tiểu Ngọc vỗ vỗ vai tôi bảo: “Ngoan đi, giờ anh chạy xuống dưới siêu thị gần nhà mua một túi gạo, tốt nhất mua thêm một ít dưa muối mặn, mua loại của hãng Lục Tất Cư, siêu thị nào cũng có bán. Nhanh lên đi, em ở đây nấu chút cháo cho Diệp Tử, nàng mà còn không ăn gì là chết chắc đấy. Còn nữa, mua thêm gói đường.”

Lúc chạy xuống cầu thang tôi suýt hụt chân ngã xuống đất.

Tôi dấm tay vào tường, một thằng đàn ông cao to khỏe mạnh, mà lại để cho người con gái mình yêu nhất chỉ còn như cái xác nằm liệt trên giường! Và như một thằng ngu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ông trời, có phải ông muốn tôi phát điên lên không? Diệp Tử của tôi đã xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Tôi mang đồ về.

Tiểu Ngọc vừa mới giúp Diệp Tử thay xong đồ ngủ. Cô cho đường vào bát rồi nguẩy đều lên với nước, đưa cho tôi bảo: “Anh cho Diệp Tử uống để tránh cho cô ấy kiệt sức.”

Tiểu Ngọc tiếp tục quấy cháo.

Tôi lặng lẽ nhìn gương mặt xanh rớt của Diệp Tử, thật không nỡ lay em dậy.

Tôi để Diệp Tử dựa vào lòng mình, em hé mắt nhìn lại tôi, khẽ nhếch môi cười.

Nước mắt tôi chỉ trực trào ra.

Diệp Tử cố nhấc tay lên, vuốt nhẹ vào má tôi, “thôi nào...” em nựng khế.

Diệp Tử dùng ống hút uống hết chỗ nước đường.

Tiểu Ngọc nói vọng vào: “Lý Hải Đào, em về đây, mệt quá rồi, 2 ngày trời không hề chợp mắt. Anh trông nồi cháo, cẩn thận đừng để quá lửa, lát cháo được anh bón chút cho Diệp Tử. Hôm nay anh ở lại đây đi, em cứ dễ di động, nhớ có chuyện gì gọi ngay cho em. Mà anh yên tâm, chắc không còn chuyện gì nữa đâu, Diệp Tử chỉ cần nghỉ là sẽ khỏe lại thôi.”

“Tiểu Ngọc, cảm ơn cô”

“Không có gì! Em đánh một giấc rồi sẽ quay lại....Đàn ông à, vấp tí việc là cuống hết lên, chẳng bằng được em. Anh đừng lo lắng quá, không sao đâu. Lúc nào đói anh cứ chạy xuống dưới lầu mua đồ ăn, lúc nào buồn ngủ thì ngủ. Diệp Tử vừa uống một đồng nước đường thế có khi lát nữa sẽ muốn đi tiểu...Chắc...Tạm thế đã, chắc chẳng sao nữa rồi...Chỉ phiền anh! Công ty có...?”

“Việc đó cô khỏi lo”

“Thế em về đây...” Tiểu Ngọc vuốt nhẹ cằm tôi, đẩy cửa đi mất.

Tôi đóng cửa sổ phòng bếp lại, ngăn cái nắng giữa trưa. Tôi đi vào phòng khách, ngồi đực ra như một thằng dờ hơi mất hồn.

Cháo đã nấu xong. Tôi cắt nhỏ dưa muối cho vào cháo. Nói thật, từ bé đến lớn, tôi chưa bao giờ phải vào bếp cả.

Tôi đỡ em dậy, ghé một cái gối để em dựa lưng, rồi bón cháo cho em.

Diệp Tử húp xong bát cháo, đưa mắt về phía tôi, đôi mắt vẫn to và sáng, “em muốn đi nhẹ...” Đây là câu nói đầy đủ đầu tiên của em sau cú điện sáng nay.

Tôi đỡ Diệp Tử xuống giường, Diệp Tử vừa đặt chân xuống đất đã loạng choạng, tôi lo lắng hỏi: “Em không sao chứ?”

“Hơi choáng chút...”

Tôi nửa ôm nửa kéo em vào toilet, sắc mặt xanh xao của Diệp Tử bỗng ửng đỏ, em nói khẽ: “Anh phải quay lưng lại nhớ...”

Nghe giọng em đã khá hơn nhiều rồi, có lẽ em ăn được nên đã lấy lại chút sức.

...

Đêm ấy, cách một tiếng tôi lại choàng dậy rời chiếc sa-lông ngoài phòng khách, thấy Diệp Tử ngủ ngoan như một chú mèo con, lần nào tôi cũng nhẹ nhàng hết sức đến sát gần em mà không làm em thức giấc, và chỉ đến khi nghe thấy tiếng thở rất nhẹ của em tôi mới quay trở lại nằm xuống sa-lông.

Chương 18

Tôi dậy lúc 9 rưỡi sáng, cũng chẳng thể nói là “dậy”, vì đêm qua tôi hầu như không ngủ.

Tôi ra xem Diệp Tử, em vẫn chưa tỉnh.

Tôi chạy vào xuống tầng dưới, gọi điện cho bà chị cả, hỏi chị cách khuấy món súp trứng (súp đặc) *{Đánh bông trứng vừa đánh vừa để thêm nước lã đun sôi vào, cho vào cái bát hầm cách thủy 15 phút, để ít mại, muối, hành lên. Có tác dụng thanh nhiệt giải độc ĐẶC BIỆT GIÚP HỒI PHỤC, TĂNG LỰC CHO NHỮNG NGƯỜI VỪA ỐM DẬY}*, còn hỏi đi hỏi lại có phải cho thêm cái hạt gì đỏ đỏ vào không.

Kết quả không tránh được việc bị bà chị vặn vẹo, tôi ngại phải giả thích, nói dối đôi câu cho bà chị khỏi nghi.

“Cái ấy là cầu khởi *{Đông y, cái hạt đỏ đỏ trông giống Ý Dĩ hay Kỳ Tử của VN}*” cuối cùng bà chị cũng nói.

Tôi mua về một đồng đồ xách cả lên lầu, trong đó có một cái niêu đất và một con gà.

Đây là lần đầu tiên trong đời kể từ khi sinh ra tôi vào bếp, chỉ cần qua một cú điện thoại, tôi đã nấu thành công món súp trứng vàng mềm. Trông thấy Diệp Tử vẫn thiếp trong mộng mị, tôi lấy ra ăn trước.

Mùi vị cũng được lắm.

Trứng đã đặt vào nồi, chỉ cần rưới thêm nước gia vị và cho vài hạt cầu khởi vào, cho nhỏ lửa.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy một thứ hạnh phúc hiếm hoi chưa từng có - ấy là - có thể bận rộn chăm sóc người mình yêu thương.

Lúc nấu thêm súp trứng tôi chợt nghĩ thế này: Diệp Tử thích ăn nhạt hay là ăn ngọt? Hay cứ nấu hai kiểu, em hợp khẩu vị nào là có luôn khẩu vị đó.

Đến chiều, từ phòng ngủ phát ra âm thanh.

Tôi thấy em đã ngồi dậy, sắc mặt khá hơn nhiều, môi không còn bợt bạt nữa, “Em muốn vào nhà tắm rửa mặt.”

Lúc đỡ em xuống giường, tôi thấy rõ ràng là cơ thể em đã có sự hồi phục, tinh thần cũng khá hơn nhiều rồi.

“Mùi gì thế Lý Hải Đào? Thom quá...”

“Canh gà.”

“Mua về à?”

”À, là anh nấu, có lẽ vẫn phải ninh thêm tí nữa....”

”Là anh nấu ư? Trông không giống anh....Em đói lắm rồi.”

“Em rửa mặt trước nhé, tự mình làm được không? Đứng vững không?....Tốt rồi, để anh vào múc cháo em ăn.”

Tôi bung ra hai bát súp trứng đặt xuống kệ đầu giường, “Diệp Tử, anh nấu hai bát súp trứng, anh sợ em không ăn được thứ khác, nhưng không biết em thích mùi vị nào, nên nấu một bát ngọt, một bát mặn, em muốn ăn bát nào?”

Đúng lúc ấy, nước mắt của Diệp Tử rơi xuống.

Như hạt ngọc trai long lanh trong suốt.

Tôi hoảng quá chân tay luống cuống: “Đừng khóc đừng khóc mà, anh làm gì sai rồi hả em? Hay em không thích súp trứng? Em đau ở đâu? Đừng khóc đừng khóc....Bây giờ em còn yếu lắm, không được khóc nữa, em thích thứ khác để anh đi mua, rồi lát ăn súp sau.”

“Súp cũng ngon lắm em ạ...Em yêu ơi, em đừng khóc nữa, được không?”

Diệp Tử nắm chặt lấy tay tôi, dịu hiền: “Hải Đào, sao anh lại chăm sóc em thế?”

Hải Đào? Nghe thấy không? Diệp Tử bỏ đi cái họ “Lý” ở đằng trước! Nghe thấy không? Nghe thấy không?

“Em biết là vì sao! Diệp Tử, thôi không nói những điều này nữa, ăn trước đã, kéo chẳng còn hơi sức trò chuyện.”

Kỳ thực tôi rất rất muốn hỏi Diệp Tử rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng nom em còn quá yếu, tôi không nỡ hỏi ngay bây giờ.

Có lẽ cứ như Tiểu Ngọc đã nói, tôi chỉ có thể chờ mong một ngày Diệp Tử tự mình kể lại sự việc cho tôi.

“Anh không phải đi làm à?”

“Ừm...anh...Diệp Tử, anh thôi việc rồi.”

“Hả? Sao lại thế? Có liên quan đến em không? Việc xảy ra khi nào?”

“Không liên quan không liên quan, chuyện của một tháng rồi em, cũng chẳng vì làm sao, anh với ông sếp có chút mâu thuẫn, việc công.”

“Thế còn xe?”

“Xe là của công ty, trả lại rồi”

Diệp Tử đương muốn hỏi tiếp thì có điện thoại Tiểu Ngọc gọi.

Ở đầu máy kia Tiểu Ngọc hỏi luôn: “Tình hình thế nào?”

“Đỡ hơn rồi, ít nhất là khá hơn hẳn hôm qua, vừa mới ăn, đã tự rửa mặt, cử động được rồi.”

“Này, Thanh Thanh vừa gọi, lát tụi em qua luôn.”

Thiếu mỗi Tiểu Vân, còn 4 cô kia đều đến cả.

Các cô nhẹ nhàng như mèo lò dò vào phòng ngủ, chụp bó hoa lên người Diệp Tử.

“Chết khiếp chúng mày, bỏ ngay hoa ra đi....” Diệp Tử cười tươi

bảo.

Những cô gái xinh đẹp mồm miệng như tép nhảy, quanh đi quẩn lại mấy câu *em thế nào rồi, đỡ hơn chưa, ăn gì chưa, mặt mày vẫn khỏe lắm*.

Tôi ở gian ngoài vênh tai lên nghe ngóng cả buổi, đám con gái này cứ như thể đã biết hết chuyện, cả buổi không hề thấy hé lộ ra thứ gì liên quan đến việc ngã bệnh của Diệp Tử, không có tí tính thực tế nào trong câu chuyện.

Đàn bà là thế, chỉ thích nói những phé ngôn không giá trị.

Tôi đứng dậy ngỏ ý ra về.

“Sao phải đi anh? Lên công ty à? Thôi đừng đi!” Tuyết Nhi nài nỉ.

“Đứng đấy đừng đi đừng đi đừng đi....” các mỹ nhân đồng loạt giữ tôi lại.

Tôi nói tôi về nhà tắm giặt thay quần áo xong sẽ quay lại, chứ cò thực chất, tôi sẵn sàng ở đây cả đời, chỉ cần Diệp Tử không đẩy tôi ra, có gì tôi phải đi?

Với cả hôm qua luống cuống quá, tôi cũng không cầm theo nhiều tiền.

Về đến nhà tôi nhanh chóng tắm giặt thay đồ, rồi qua rút tiền ở máy tự động, vào tiệm sách gần đó mua hai cuốn “Bà nội trợ toàn tập” “Bạn có biết nấu canh không”, ra siêu thị mua xương, rau xanh, các loại gia vị nấu canh, ban đầu tôi định mua cá cơ, hình như canh cá tốt cho người mới ốm dậy, nhưng tôi nhớ không nhầm thì: Diệp Tử không thích ăn cá...

Trên đường về nhà Diệp Tử, tôi đánh một giấc trên taxi.

Gõ cửa cả ngày mà không thấy ai ra mở, từ bên trong vẫn vọng ra những âm thanh náo loạn như bún rối.

Tôi đẩy cửa vào, trời ạ, mấy cô bé này, đến cửa cũng không thêm khóa.

Quang cảnh thật ồn ào! Trên bàn bày đến mấy đĩa đồ ăn (hầu hết là đồ ăn nguội *{Vi đồ ăn ở BK rất mờ, bên cạnh việc gọi các món chính (món nóng) như thịt cá hải sản, người ta thường gọi kèm các món rau trộn, rau luộc, đặc tính của cá món này là lạnh (món nguội)}*), cả canh gà tôi đã nấu sẵn. Úc Đình đang đứng cạnh bàn cầm đôi đũa chỉ trực ăn vụng.

Ồn ào nhất vẫn là ở trong bếp, Thanh Thanh và Tiểu Ngọc đùa nhau đầm đìa mồ hôi, Tuyết Nhi lóng ngóng chả biết làm gì, đứng đực ở cửa bếp tranh nói leo với các cô chị.

Ti vi ngoài phòng khách đang mở phim Mỹ Showgirls, nhân vật chính của phim đang làm trong một hộp đêm ở Las Vegas, cô ta múa may điên cuồng trước đám đàn ông đang thèm nhở dãi, cả thân mình chỉ còn độc chiếc quần con nhỏ xiu dáng chữ T.

Tự dưng chẳng có ai chăm Diệp Tử của tôi, mặt mày thất thểu ngồi trên giường, người cứng đờ đôi diện bó hoa to, trông thấy tôi mắt sáng lên, hướng về tôi gật gật đầu.

Có tiếng gọi cửa, tôi ngó từ trong ra, là Tiểu Vân.

Tiểu Vân đi một mạch vào phòng ngủ, vừa nhìn thấy Diệp Tử đã òa khóc: “Chị thân yêu ơi, làm sao mà ra nông nổi này hả chị...”

Diệp Tử vuốt vuốt mái tóc Tiểu Vân, an ủi ngay: “Ngoan nào, đừng khóc đừng khóc, chị thoát chết rồi mà? Đờ lăm rồi, ngoan nào....”

Tiểu Vân nín lại không nói gì nữa, tôi vẫn không nghe ra được

chuyện gì.

Bạn nói thử xem làm đặc vụ tình báo mà toàn không tìm ra được sự thật có giá trị, như bạn thì bạn có nghĩ đến việc tự sát không?

Tôi nói thật đấy, như tôi đang nóng ruột đến muốn chết đây.

Bữa tối của Diệp Tử được dọn ăn trên cái sa lông ngoài phòng khách, tôi kéo lui sa lông ra, rồi đặt hai chiếc gối cho Diệp Tử dựa lưng.

Đám con gái lại ồ lên, nói là thế kỷ nào rồi mà vẫn còn người như anh Lý Hải Đào! Rồi cầm cái dựa lưng ở sa lông ném vào tôi.

Diệp Tử cúi đầu lúi húi ăn, chẳng nói điều gì.

Chỉ có Tiểu Ngọc là không tham gia bày trò hò hét, gõ gõ bàn ngồi ăn trước, bạn nhận ra không, vào cái khoảnh khắc “ác liệt” này, hình như vẫn có người đang xót tôi.

Chết thôi, rồi cả bọn châu lại chén sạch đồ, qua thăm Diệp Tử đâu, có mà đến nhà Diệp Tử mở party liên hoan.

Mấy cô bạn đi rồi, để lại một núi bát đĩa bẩn, tôi thiếu đường khóc dở mếu dở.

Diệp Tử trông thấy tôi nhăn nhó mặt mày mà bật cười, càng cười càng không nhịn được, cuối cùng làm tôi cũng phải cười theo. Xem ra, tinh thần của Diệp Tử thật sự khá hơn rồi.

Tôi bế Diệp Tử về giường, Diệp Tử nhỏ nhẹ: “Em muốn xem Showgirls”(những cô nàng trình diễn)

“Em có vẻ thích phim này nhỉ, anh thấy cả chiều mở phim này rồi.”

“Phim này bối cảnh đẹp, mà cứ liên quan đến nhảy múa là em thích xem, anh không biết trước đây em có rất nhiều năm học nhảy à?”

“Ồ, ra thế...cái phim này, em xem bao nhiêu lần rồi?”

“Chắc phải cả trăm lần ý chứ. Giá mà em biết tiếng Anh, em sẽ học thuộc lòng mọi câu thoại”

Ôi! Bé bông của tôi, nếu có ai bắt anh phải xem cái đĩa này một trăm lần, anh thà nghiền nó nát vụn ra, chứ đừng có để anh phải xem lại nó lần nữa.

Vất vả một hồi mới dọn dẹp xong, tôi ngồi cạnh Diệp Tử cùng em xem phim, xem một lúc tôi thiếp đi.

Nửa đêm tôi tỉnh dậy, có ánh đèn rọi vào từ ngoài cửa sổ, tôi thấy Diệp Tử thân quen nằm bên cạnh.

Tôi khẽ khàng, rất khẽ khàng chạm nhẹ môi lên má em...

Rồi lại nằm xuống ngủ.

Làm một giấc tới tận trưa, tôi tỉnh dậy trong tiếng hát của Diệp Tử vọng ra từ nhà tắm, đồng tai một hồi mới nghe thấy lời bài hát: “Anh chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn em, nhưng em không thể hiện điều gì. Cho dù chẳng nói một lời, điều làm ta khó quên, chính là ánh mắt em, tình anh và mỹ lệ...”

Đó là bản tình ca “Ánh mắt em” của diva Thái Cẩm.

Với âm nhạc tôi chỉ là người ngoại đạo, nghe xem có ý nghĩa gì thế thôi. Giọng hát của Diệp Tử nghe rất thiết tha, nhưng cũng thanh nhẹ, vừa trong trẻo vừa phiêu dật, làm sao em có thể gom trọn vẹn hai chất giọng ít có điểm chung ấy hòa lại làm một.

Đôi khi ngẫm ngợi cũng thấy con người Diệp Tử giống như vậy, có rất nhiều phong thái ngưng tụ trong con người em, thật khó để nói

ra đâu mới là phong thái đại diện rõ nét hơn về em.

Bàn trang điểm kê cạnh giường để rất nhiều ảnh Diệp Tử, có một tấm nhỏ dính trên chiếc gương, trong ảnh Diệp Tử mặc một chiếc áo xanh da trời, cười tươi rạng rỡ.

Tôi gỡ chiếc ảnh xuống, nhét vội vào ví tiền.

Diệp Tử gấp lại quần áo ngủ, mái tóc ướt sũng xoa ngang vai. Sắc mặt và màu môi đã hồi phục trạng thái bình thường. Trông thấy tôi đã tỉnh, em chào lại bằng một nụ cười:

“Anh đi rửa mặt các thứ nhanh lên, hôm nay chúng mình ra ngoài ăn cơm nhé.”

“Em cảm thấy thế nào rồi?”

“Đỡ nhiều rồi, anh xem!” Diệp Tử xoay một vòng, lại xoay một vòng nữa, rồi thả mình xuống cái sa lông bên cạnh.

“Em không sao đấy chứ? Ấy” Tôi lo lắng chạy lại đỡ, “Em nói em....Thôi đừng đi ăn nữa, anh mua đồ về, em muốn ăn gì? Xong anh nấu thêm cháo nữa.”

“Nhưng người ta muốn ăn lẩu....”

“Anh đi mua một nồi lẩu.”

“Không phải kiểu đấy đâu, em muốn ăn kiểu ở quán Kim Sơn Lão Ma!”

“Không được, em...thực anh không biết...liệu em có ăn cay được không?”

“Có cái gì liên quan đến việc ăn cay chứ? Có phải em đang bùng bùng lửa đốt đâu...Đi đi mà, Hải Đào, em ngọt ngào lắm rồi, đi nhé....”

Một tiên nữ giáng trần van vì tôi thế này, chẳng nói đi ăn lẩu, có cho tôi vào nồi lẩu mà nấu lên cũng không vấn đề gì.

Chúng tôi tới quán Kim Sơn Lão Ma gần nhất.

Diệp Tử có vẻ ăn cay được, cái miệng xinh xinh cứ xì xà xì xụp, cánh mũi lấm tấm những hạt ngọc mồ hôi.

Diệp Tử nói: “Cho em một điều thuốc.”

Tôi bỗng nhớ ra một việc, bèn hỏi: “Em không thích ăn cá phải không?”

Diệp Tử đồ cả đĩa óc đậu rán vào nồi lẩu, trả lời: “Sao anh biết? Không phải là không thích ăn, vốn dĩ em chẳng bao giờ ăn cá.”

“Tại sao thế em?”

“Vì em là con gái của Hải Long Vương, kiếp trước lấy người trần tục, kiếp này bị giáng xuống trần gian đây, nên không được ăn cá...Ha ha ha đùa thôi, là bởi vì hồi nhỏ gia cảnh khó khăn, mà em lại rất háu ăn, một lần qua nhà họ hàng, lúc ấy em khoảng 3, 4 tuổi, nhà người ta làm rất nhiều món cá, em tổng hết cả vào mồm, ăn đến bị ngộ độc, kết quả không chỉ cá, mà loại hải sản nào em cũng không ăn được, ăn vào là nôn.”

“Gì cơ...cá hải sản cũng không được?”

“Em ăn được tôm con con thôi, chứ tôm to thì không ăn được.”

“Chẳng phải em là người vùng biển Thanh Đảo ư? Không ăn được hải sản quá tội...”

“Hồi nhỏ em ở nhà bà, 7 tuổi đi học mới về lại Thanh Đảo.”

”À, ra thế...Thế bố em giờ ở Thanh Đảo à?”

“Vâng, em còn hai chị, đều kết hôn cả rồi.”

“Họ yên tâm cho em tận Bắc Kinh xa xôi này không?”

“Cũng không xa lắm anh. Từ bé em đã rất tự lập, chẳng phải em đã nói qua với anh? 17 tuổi tốt nghiệp trung học xong em đi làm nhân viên phục vụ cho một quán rượu, sau đó tình cờ đi hát cho hộp đêm khá suôn sẻ, rồi lại lên Bắc Kinh. Cứ thế, chẳng có gì mà không yên tâm. Em thông báo sau khi tốt nghiệp Học viện ngoại ngữ em đã tìm được việc, nên họ cũng chẳng hỏi gì.”

“Em có tấm bằng như thế, chẳng nhẽ không tìm được một doanh nghiệp gì đó?”

”Cái gì mà bằng cấp, chẳng qua cũng chỉ là tấm bằng tại chức, mỗi năm Bắc Kinh có biết bao nhiêu tiến sĩ, thạc sĩ thất nghiệp đầy ra đấy. Tiếng Đức em học cũng chỉ là một thứ tiếng ít trọng lượng, chẳng giầu anh đâu, em học hành cũng lết đệt, anh nghĩ mà xem, bước ra ngoài xã hội đi làm 2 năm rồi quay lại giảng đường, có học nổi không? Có được tấm bằng là đã khá lắm rồi. Tiếng Đức có một phát âm rất quan trọng mà em sống chết không nói nổi, năm đó đến thầy giáo của em cũng không còn hy vọng gì. Sau không dùng, cũng quên hết cả.”

Tôi gật gật đầu.

“Còn anh? Đường đường tốt nghiệp đại học, sau này ra sao? Có phải đi tìm việc lại không?”

“Bây giờ anh cũng chưa vội, còn một đang muốn nghỉ một chút, tự anh có thể lo được, đợi cơ hội...”

Lúc tôi thanh toán, Diệp Tử nhìn thấy một bức ảnh trong ví tiền.

Không phải tấm tôi lấy trộm của Diệp Tử, đó là hình bạn gái cũ của tôi.

“Xinh phết!” Diệp Tử nghiêm túc nhận xét.

“Chuyện của gần hai năm trước, cô ta đi Sing rồi. Tính anh lười, vẫn chưa bỏ ảnh đi”

“Anh không phải giải thích đâu, ai cũng đã từng yêu, em cũng vậy thôi. Chỉ là không may mắn như anh.”

...

“Em hận anh ta không” Quả thực những kinh nghiệm tình trường của Diệp Tử khiến tôi kinh ngạc, có lẽ những nệm trải vấp vấp sớm có trong đời đã hình thành nên tính khí cứng cỏi.

“Hận? Em đã từng muốn xia chết hắn. Một chữ “hận” làm sao tả nổi!” Dứt lời Diệp Tử đứng bật dậy “Đi, no rồi về thôi!”

Chúng tôi ngồi nhà xem phim đĩa cả chiều hôm ấy.

Diệp Tử có vẻ tử tế hơn. Cô còn đòi tôi đi ra ngoài đánh cầu lông, nhưng tôi nhất quyết không đồng ý.

Lý do vì: “Em bây giờ đến xoay vòng tròn còn không nổi, làm sao đánh được cầu lông?”

Trời tối dần. Tôi chạy ra ngoài mua ít thức ăn sẵn, luống cuống xào thêm ít trứng với dưa chuột.

Diệp Tử không ăn, tay đập đập xuống sa-lông gọi tôi ra ngồi cạnh.

“Hải Đào, đã hai ngày rồi anh không hề căn vặn gì em, thực sự anh không hề muốn biết sao anh yêu?”

“Em đã không muốn nói, anh hỏi phỏng ích gì, còn nếu em đã tin

anh, sẽ có một ngày em nói ra với anh”

“Ôi, anh lại triết lý rồi! Có điều nếu anh hỏi trước em cũng sẽ nói với anh thôi...Hải Đào, em biết ơn anh đã tôn trọng em, người như em không biết nói dối, cũng rất ngại nói dối, chỉ cần lời từ miệng em nhất định là sự thật, nhưng nếu em không nói, là lòng em có điều khó nghĩ, em chỉ có thể giấu anh, mà không thể gạt anh...Đây là nguyên tắc, cũng là thói quen của em.” Diệp Tử ngập ngừng một lát, rồi bắt đầu nói một hơi không ngừng nghỉ, “Năm ngày trước, tức là thứ bảy tuần trước, em nhận được điện thoại của một người bạn...”

Chương 20

Năm ngày trước, Diệp Tử nhận được điện của ANDY.

ANDY, khách nam, 55 tuổi, người gốc Thượng Hải, Hoa kiều quốc tịch Canada. 45 tuổi sang Canada thừa kế một tài sản kếch xù, bắt đầu những cuộc chơi không bờ bến. Chẳng nói ăn chơi, giả có mà ngày ngày ăn vây cá mập uống rượu XO cũng ăn uống cho đến khi nằm vào quan tài.

Hồi trẻ, ANDY lên núi xuống đồng, những năm tháng của thời kỳ đại nhảy vọt, trước mắt chỉ thấy “bất ái hồng trang ái vũ trang” (không thích trang điểm chỉ thích chiến đấu). Sau này, ra nước ngoài ANDY ngay lập tức bị hoa mắt, cộng thêm phải thích nghi với môi trường mới, học tiếng Anh, thừa kế tài sản, tiếp quản công ty, yên ổn làm ăn...cuốn ông ta đi, khi đã xong xuôi mọi bề, thì mười mấy năm thời gian cũng đã đi mất.

Chờ đến khi muốn hưởng thụ cuộc sống và gái đẹp, thì ông ta cũng cay đắng nhận ra bản thân mình không có cách nào tìm thấy thú vui cho nửa phần đời còn lại. Ngay đêm đó ANDY quyết định về nước, ông ta cho rằng điểm tây to khỏe làm mình bị “rút”, chứ những em gái phương Đông mỹ miều ắt sẽ khiến dục vọng thời sơ nguyên của ông ta thức dậy.

Đáng tiếc, dù đã vô số lần quay về ông ta cay đắng nhận ra, ngay những em bốn hương bốn địa đất Thượng Hải cũng bó tay với Andy.

Andy có thể nói là một gã trai già lịch lãm, về điểm này ai cũng rõ như ban ngày. Ông ta là loại có thể kéo ghế mời bạn ở bàn ăn, mở cửa xe cho bạn. Em nào biết Andy cũng công nhận lão là thằng khá, lão chỉ cần một em nhảy đêm cho lão xem, chứ chẳng thực sự làm tình gì, quan trọng là, cứ đến sáng hôm sau lão lại triu mến hỏi nhỏ: “Bé cưng ơi, em muốn đô Mỹ, đô Hồng Kông, hay Nhân dân tệ?”

Nhưng cái gì đủ kích một em nhảy hăng thâu đêm?

Lời đáp đơn giản—Thuốc lắc

Nếu phải nói tóm gọn, thuốc lắc thực chất là một dạng thuốc kích thích, một loại ma túy. Mà đã là ma túy tất sẽ có những tác động nguy hiểm đến người sử dụng, đó là lý do vì sao công an kiểm tra gắt gao. Chỉ có điều thuốc lắc ngay lập tức không đe dọa tới tính mạng, nó chỉ khiến người ta đạt tới cực cảm, vì thế nhiều người chẳng màng sống chết mà lao vào nó.

Nghe nói thuốc mà Andy mua về toàn là hàng xịn, hầu như đêm nào hắn cũng “cần” thuốc, rồi hắn mua liền cái nhà trong khu biệt thự Hào Phong để giấu các em dạ vũ. Diệp Tử đã tham gia tiệc nhảy này vài ba lần, khi thì một mình, khi thì cùng mấy chị em khác, mỗi lần như thế, cô đều cố tránh cái viên thuốc xanh xanh đó, và không biết bao nhiêu lần đã phải nôn trộm thuốc ra.

Dù sao thì Andy cũng chẳng thể bắt ai mở miệng để kiểm tra cả.

Tuần trước cách đây 5 ngày, lúc chập choạng tối, Diệp Tử nhận được điện gọi của Andy.

Andy hẹn Diệp Tử ở biệt thự Hào Phong, bảo là bạn bè muốn mở party sinh nhật, Diệp Tử nhớ rủ thêm Úc Đình, Tiểu Ngọc và mấy

em khác cùng đến. Trừ Tiểu Vân không đi, đêm ấy 10h10 năm cô đều tới bấm chuông nhà C5.

Nhà tổng cộng có năm người, trong đó có 4 đàn ông: lão Andy, Tần - tay buôn giàu có người Đài, Y - một gã trong làng giải trí Hongkong chừng 30 tuổi và một “em” xinh tươi chừng 20 tuổi đầu.

Cái “em” ăn mặc có phần hoa hoét kia là “bạn gái” của lão Tần, gần đây bỗng dưng phát lên thành một tiểu minh tinh trong làng điện ảnh.

Mấy người này ai cũng đã từng gặp qua, hầu như không có cảm giác xa lạ gì, nên chẳng mấy chốc party náo loạn hẳn lên.

Tiểu Tịnh Tử phát cho mỗi người một viên thuốc, phát đến lượt Diệp Tử bèn lấy ngón tay ấn ấn đầu Diệp Tử, thăm thì nói: “Em biết lần nào chị cũng nôn thuốc ra, lần này đừng có thế, được không nào? Hôm nay sinh nhật anh Tần, vui tí đi! Em không muốn chị già vờ “HIGH”!

Diệp Tử cười “khì khì”, cuối cùng nhận lấy nửa viên thuốc, toàn chị em với nhau từ chối cũng khó.

Tiếng nhạc disco âm ỉ phát ra từ cái dàn máy đắt tiền.

Cả hội hò hét lắc giật, khoang phòng trở nên sôi động.

Sau khi cắn nửa viên thuốc, Diệp Tử thấy mồm miệng khô khốc, cô uống nước liên tục.

Mọi thứ bị cuốn đi, lão Tần đã thổi nến, mở champagne.

Chẳng còn ai để ý đến thời gian, trong những lúc thế này thậm chí chẳng còn ai để ý đến sống chết.

Diệp Tử rũ rũ đầu mơ màng lắc theo điệu nhạc, mái tóc xoắn dài phủ ra trước mặt, đầu ong ong chặt cứng

âm thanh. Cô vẫn cảm thấy khát.

Liền lúc có ai đó đẩy đẩy một cốc nước vào cô, đưa cho cô một cốc nước cam.

Diệp Tử không hề ngẩng đầu lên, uống cạn một hơi.

Nói thật, phải mãi đến sau này khi nhớ lại chi tiết quan trọng về cốc nước cam, Diệp Tử mới nhớ ra lúc ấy cô hơi cảm thấy cốc nước có vị đắng đắng. Không lâu sau, Diệp Tử thấy trong mình nôn nao, phải bò vào phòng vệ sinh nôn.

Trở ra ngồi trên sa-lông, Diệp Tử vẫn thấy khó chịu, lại vào nôn lần nữa.

Cứ thế đi ra đi vào...Diệp Tử cảm thấy giờ đây hai từ “khó chịu” không đủ để diễn tả cảm giác trong người cô.

Trong một thời gian ngắn, Diệp Tử phải chạy vào nhà vệ sinh 6 lần, đầu mỗi lúc một quay cuồng.

Nếu bạn liên tục chạy vào nhà vệ sinh 6 lần cũng sẽ gây chú ý cho người khác. Lúc đầu có Thanh Thanh lượn qua, vừa lắc vừa hỏi Diệp Tử làm sao.

Diệp Tử nói cô thấy trong bụng khó chịu, liên tục bị nôn.

Tiêu Tịnh Tử nắm lấy tay Diệp Tử, đỡ cô ra ngồi phía ngoài phòng ăn, đưa cho Diệp Tử một cốc nước.

Nước chưa nuốt hết, Diệp Tử đã “ợc” nôn hết ra chiếc thảm màu gạo làm bằng da cừu thật.

Andy lật đật chạy đến mang theo một cốc sữa: “Uống đi, sữa có thể giải độc”

Thức uống xuống dù khác nhau, nhưng Diệp Tử vẫn một mực nôn như thế.

“Mày đã cho nó cắn bao nhiêu?” Andy khùng lên, quát Tịnh Tử.

“Đâu có mà, làm sao có thể, cô ta chỉ uống có nửa viên, anh xem, chỗ còn lại vẫn còn đây!” Tịnh Tử rút ra từ túi quần một vỉ nhỏ, để cả bọn kiểm chứng.

“Thế cô ta đã ăn gì rồi?”

“Có ăn gì đâu, mọi người đều ở đây, cô ta có thể ăn gì chứ?”

“Đỡ cô ta lên gác nghỉ...nhanh lên...” lão Tần nói.

Tiểu Tịnh Tử xốc Diệp Tử dậy đỡ cô lên gác, mọi người cùng lũ lượt kéo lên.

Diệp Tử lên đến tầng trên lại nôn, cô thấy trời rung đất quay, tim đập rất nhanh, cảm giác nghẹt thở. Cô mở to miệng cố hít thở, hơi thở đứt quãng như lừa thồ hàng.

Cô được đặt nằm thẳng trên giường trong phòng dành cho khách

“Chúa ơi, mọi người nhìn mặt Diệp Tử kìa, cả môi nữa...trông khiếp hãi chưa kìa! Liệu có phải là...” Tiếng của Tuyết Nhi.

“Hay cứ mau đưa cô ấy vào viện đi! Nhỡ xảy ra việc thì sao!”
Tiếng của Thanh Thanh

“Không được, không thể đưa đi viện được...” tiếng “sao” Y

“Nó đã ra thế này rồi mà vẫn không đưa đi viện là sao?” tiếng tiểu minh tinh

“Mày điên à? Bây giờ Bắc Kinh đang bắt gắt gao, đưa nó đến viện

rồi chết cả nút à...? Cái này mà tra ra thì mai cả bọn trườn mặt lên báo” tiếng Lão Tần.

“Không chỉ đơn giản lên báo, bây giờ bị tra ra dùng thuốc nó cho lên trại cai 3 tháng. Ở đây toàn người có danh phận, xảy ra chuyện rắc rối lắm. Coi có cách nào khác không...” tiếng Andy.

“Em uống thuốc nhiều rồi, nhưng chưa hệ trọng thế này, bây giờ Diệp Tử chủ yếu tim bị kị khí, ai đó nhanh nhanh ra bệnh viện mua về cho nó túi hô hấp...”

Tiếng Nghi Đình Tiểu Tịnh Tử vội vã xuống gác.

Diệp Tử vẫn nôn thốc tháo.

Tiểu Ngọc nắm chặt lấy tay cô: “Hay cứ đưa đi viện đi, thế này hãi quá!”

“Diệp Tử, mẹ ơi, nó nôn cả dịch vị ra rồi” Tuyết Nhi sợ đến phát khóc.

Diệp Tử vẫn không ngừng nôn.

Cô cảm thấy mạng sống mình đang bị thổi ra từng chút từng chút.

Diệp Tử hít thấy một luồng khí thông lành, có người đeo vào mặt cô một túi thở.

Lòng ngực đã giãn ra một chút. Gần như không còn nghẹt lại nữa.

Đất trời đều quay, Diệp Tử lịm dần, không còn bất kỳ cảm giác nào.

Những tiếng người hút mông về phía xa, và mạng sống cũng như vậy, mong manh như sợi tóc.

ĐOẠN 8: ÁNH SÁNG CỦA SỰ SỐNG

Đến buổi chiều hôm thứ hai Diệp Tử thấy được ánh mặt trời - ánh nắng tự nhiên và ánh sáng của sự sống.

Diệp Tử nhủ cười: May mắn còn sống.

Tiểu Ngọc nằm cạnh Diệp Tử, Tiểu Tịnh Tử người Đài Loan nằm ngủ quên đi ở giường bên.

Khi Diệp Tử mở mắt ra, Tiểu Ngọc mệt mỏi nhếch môi, cô ta vuốt nhẹ lên tóc Diệp Tử vỗ về: “Chúa ơi, bảo bối ơi mày tỉnh rồi à...”

Tiểu Tịnh Tử nghe thấy tiếng cũng ra khỏi giường, hỏi dồn: “Có thấy khá hơn tí nào không? Khá hơn không? Làm bọn tôi sợ phát khiếp. Đợi hăng đợi hăng để tớ đi nấu gì cho cậu ăn...”

Hình như anh ta ra phòng khác báo với mọi người, Tuyết Nhi, Thanh Thanh và Úc Đình đồng loạt đến cạnh giường với Diệp Tử.

Tất cả dồn sự chú ý vào tiếng nói thều thào của Diệp Tử: “Tôi muốn đi vệ sinh...”

Thế là cả bọn ba chân bốn cẳng đỡ em xuống giường. Diệp Tử vừa chạm chân xuống đất đã khuyu gối đỡ ập người xuống.

Chẳng biết bao lâu sau đó Diệp Tử mới mở mắt ra, trông thấy những gương mặt căng thẳng tốt độ. Nửa người trên của Diệp Tử nằm trong lòng Tiểu Tịnh Tử, còn nửa dưới nằm trọn trên thảm trải sàn.

Tiểu Tịnh Tử hơ hơ ngón tay qua phía nhân trung của Diệp Tử, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Xảy ra chuyện gì vậy...” Câu nói này buột ra khỏi miệng khi đầu óc hoàn toàn không còn chút ý thức, từ hôm qua đến hôm nay Diệp Tử mới cảm thấy mạng sống vốn dĩ mong manh vô cùng.

“Diệp Tử, chị qua tình trạng chết lâm sàng rồi, trời ạ, sợ muốn chết vì chị...” Tuyết Nhi đáp lại lời Diệp Tử.

“Bị sốc thuốc...”

“Ừ, đã ai ăn uống gì đâu, tá hỏa hết cả lên...”

”Thôi đi, đừng nói nhiều nữa! Bé Diệp Tử vào phòng tắm, nó muốn đi vệ sinh...” Tiểu Ngọc giục.

Bé Diệp Tử quay lại giường ngủ xong, Thanh Thanh bê đến một bát cháo trắng: “Đã nêm thêm ít đường rồi, chị yêu ơi chị ăn chút nhé.”

Miếng cháo vừa dứt vào mồm, Diệp Tử lại nôn ra như mọi lần, không giữ lại được chút gì.

Mọi người dờ dẩn nhìn nhau, chân tay lóng ngóng...Diệp Tử lại lịm đi...

Mãi đến khi màn đêm buông xuống lần nữa, Diệp Tử mới ăn được tí chút, quan trọng nhất là: ăn vào không còn bị nôn ran.

Hội Andy đã rời đi từ sáng, nghe nói có gọi điện đến hỏi thăm tình hình của Diệp Tử.

Tiểu Ngọc bảo Thanh Thanh và mấy đứa cứ về trước, nói rằng bây

giờ không còn vấn đề gì to tát nữa rồi, chỉ cần nghỉ ngơi, mọi người cứ xúm lại cũng không ích gì, cô ta và Tiểu Tịnh Tử sẽ ở đây chăm sóc Diệp Tử.

Trước khi ra về 3 cô gái đều hôn tạm biệt lên má Diệp Tử.

Tiểu Ngọc ở bên Diệp Tử thêm một đêm nữa, quần áo không thay, cũng không hề chớp mắt.

Buổi sáng ngày thứ ba, Diệp Tử tỉnh lại, không còn thấy ai ngoài Tiểu Ngọc.

Tiểu Tịnh Tử người Đài Loan học ở một trường đại học nào đó, hôm nay là thứ hai, thấy Diệp Tử đã bắt đầu hồi phục, từ sớm đã lên trường.

Diệp Tử chỉ chỉ vào cái di động, bấm số máy của tôi.

...

Phía trên là toàn bộ ngọn nguồn sự việc

...

Diệp Tử vừa dứt lời, tôi không dừng được giận dữ và chua xót: “M...kiếp! Chỉ vì sợ bị liên lụy đã không đưa em đi bệnh viện! Nếu chẳng may mất đi tính mạng thì làm sao? Đ..m..chúng nó!”

“Đừng nóng thế Hải Đào, chẳng phải giờ em đã khỏe mạnh trước anh sao? Chẳng phải đã không chết? Xong rồi là xong, sự việc đã qua, nếu em là họ, lúc ấy chắc em cũng làm vậy.”

“Nếu em là họ? Thế sao chúng nó không đặt mình vào vị trí của em?” Tôi đau thất lồng ngực.

“Thôi mà thôi mà anh yêu, ông trời phù hộ cho em đại nạn không chết, sau này ắt sẽ có lộc. Không nghĩ nhiều nữa...”

“Vậy em nói cho anh xem cốc nước cam ấy cuối cùng do ai đưa?”

"Không thể biết, lúc ấy em không ngẩng đầu lên, nhưng em nghĩ... Trong cốc nước cam đó ít nhất có 3 viên thuốc, có khi còn cho thêm thứ gì vào nữa..."

“Ai có thể làm cái việc bất nhẫn như thế? Quá khốn...khốn kiếp...”
Tôi nghiêng răng tức giận.

"Việc cũng đã xảy ra rồi, nói nhiều cũng chẳng ích gì, nếu có người đã rấp tâm hại em, em nghĩ có muốn tìm cũng không tìm ra. Điềm mầu chót là em đã vượt qua cửa ải này. Thôi nhé, không nói nữa đâu, Hải Đào ơi hãy đáp ứng em một việc..."

“Em nói đi...”

“Từ giờ em không muốn phải nghe bất kỳ ai nhắc đến chuyện này nữa, một chữ cũng không muốn nghe, bởi vì...đau đớn lắm anh biết không? Em không muốn phải nhớ lại.”

“Diệp Tử ơi...”

Chương 22

Cách vài ngày sau Diệp Tử gọi điện cho tôi, em phải về quê đột xuất, rất mạnh khỏe, vì nhớ nhà nên về thăm mọi người, đến giờ vẫn chưa quyết định khi nào về Bắc Kinh. Lúc ấy sẽ gọi lại sau.

Buổi chiều ngày thứ hai kể từ khi Diệp Tử rời Bắc Kinh, tôi đến gõ cửa nhà Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, một bên mở cửa một bên líu lo: “Cưng yêu, anh đấy ư? Sao chẳng gọi điện trước cho em?”

Nói rồi cả người nhảy cẫng lên, hay căng tay xiết chặt lấy cổ tôi.

Tôi phải gồng lên mới gỡ được tay cô ta ra: “Đừng vội, Tiểu Ngọc, tôi đến tìm cô là có việc, nói xong là đi.”

“Việc gì đấy? Cả thế giới này thuộc về anh, anh nói gì cũng được. Cung ngồi đi đã, đứng thế mỏi chân.” Cô ta mở một lon coca mời tôi.

“LÀ CÔ PHẢI KHÔNG?”

Câu nói không đầu không đuôi của tôi làm Tiểu Ngọc khó xử, cô ta quắc mắt: “Hả?”

“LÀ CÔ ĐÚNG KHÔNG?” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta.

“Anh nói gì đấy?” Tiểu Ngọc cười cười, toan sờ lên trán tôi, “Anh không sốt đấy chứ?”

Tôi hất tay cô ta ra, hít một hơi sâu rồi nói: “Tôi hỏi cô VIÊN THUỐC TRONG CỐC NƯỚC là do cô bỏ vào? CỐC NƯỚC ẤY LÀ CÔ ĐƯA CHO DIỆP TỬ, ĐÚNG KHÔNG?”

Tiểu Ngọc lim dim mắt nhìn tôi, trong khoảng 10 giây, chúng tôi gườm gườm nhìn nhau như thế. Rồi cô ta cười khẩy: “Lý Hải Đào, tôi nói cho anh biết, hôm nay anh không có việc gì nên đến gây sự hả? Đầu anh không phải quả thối đấy chứ??? Diệp Tử nói thế với anh sao?”

“Diệp Tử chỉ kể lại sự việc, cô ấy không muốn tôi tra cứu, tôi tự đoán ra.”

“Tự cho mình là Sherlock Holmes cơ đấy? Hừ, đoán?”

“Đừng làm bộ làm tịch nữa, Tiểu Ngọc, ngoài cô ra ai có thù oán với Diệp Tử?”

“Em làm sao mà có thù oán với nó? Hả? Còn nữa, anh đâu có mặt lúc đó, mà biết rằng vì uống cốc nước cam mà Diệp Tử xảy ra

chuyện? Làm sao anh biết được nó không hề gây hấn với người khác? Làm sao anh lại đổ tội lên đầu Tiểu Ngọc này?”

“Trục giác!”

“Trục cái c....! Đàn ông mà có cái đ.m ấy à?”

“Cô nói năng cho đàng hoàng chút đi!”

“Đừng diễn nữa, trò này em gặp nhiều rồi? Lúc mày mới chỉ là thằng bé chơi ném bóng trong trường bà mày đã phải lăn lộn giữa đời! Anh coi Diệp Tử là loại người đàng hoàng sao? Anh nghĩ cái môi thắm răng ngà của nó nói gì đều là sự thật sao? Tôi nói cho anh biết nó có tội với nhiều người rồi! Tự làm tự chịu! “

“Sự nhẫn nại của tôi có giới hạn đấy! Tôi không cho phép cô năm lần bảy lượt nhục mạ Diệp Tử!”

“Lời em nói là sự thật! Ngày hôm nay anh đến to tiếng bảo em bỏ thuốc nó, mà không nghĩ ai đã trắng 2 đêm không chợp mắt đi hầu nó! Em bỏ thuốc cho nó? Nếu thực sự muốn hại nó, việc gì em phải hầu nó 2 đêm mà không để nó chết? “

“Ai mà biết lúc sau cô hối hận nên nhân từ?”

“Hay, anh hay lắm! Lý Hải Đào, kẻ xác anh nói gì thì nói, chỉ cần Diệp Tử vẫn tin tôi, tôi vẫn là bạn của nó. Anh giỏi thì tự mình nói với nó là tôi bỏ thuốc đấy, xem nó tin anh hay là tin tôi!”

“Nói thì nói...Tôi không đôi co với cô nữa, đằng nào việc ngày hôm ấy cũng không thể điều tra ra, cứ làm theo lương tâm. Nhưng tôi cho cô hay, cô nghe rõ đây: tránh tôi và Diệp Tử xa ra một chút!”

Nói xong tôi quay người bỏ đi.

Tiểu Ngọc bỗng ôm lấy tôi từ phía sau: “Đừng đi, em xin anh đừng

đi...Anh có biết ngày nào em cũng nhớ mong anh không Hải Đào?
Anh biết không? Đừng để bất kỳ ai chen ngang vào chúng ta, em không cho phép ai phá vỡ chúng ta. Thật mà Hải Đào, em có thể làm tất cả vì anh, em không tốt ở đâu, anh không vừa lòng em ở điểm nào em sẽ thay đổi được không?”

Tôi quay người lại dần giọng nói với Tiểu Ngọc: “Em không phải thay đổi, Tiểu Ngọc, em không phải thay đổi gì cả. Em mãi nguyên gì về tôi, tôi thay đổi để em khỏi mãi nguyên nữa!”

Tôi hất cô ta ra, xô cửa bỏ đi!

Ra khỏi cửa được mấy bước, nghe tiếng “Choang, uỳnh, rầm” từ hướng nhà phát ra, chắc là cô ta ném đập cái gì đó vào cửa.

Một đứa con gái điên!

Nhưng nghĩ lại, có thể hôm nay tôi đã quá đáng chẳng, tôi dựa vào cái gì mà chắc chắn đó là do Tiểu Ngọc làm? Nếu đúng là đồ tội oan như lời cô ta nói, là tôi đã làm cô ta tủi nhục quá rồi. Nhưng nhân gian đã có câu truyền miệng: “Thà giết nhầm 1 vạn, còn hơn bỏ qua một người”, tôi thật sự lo sợ người tình của mình lại chịu hãm hại một lần nữa.

Qua ngày Quốc Khánh Diệp Tử mới trở lại.

Chiều nhập nhoạng tôi đang ăn cơm với mấy anh em, điện thoại của Diệp Tử gọi tới.

Em thông báo vừa mới về, tối sẽ không tiếp khách, muốn tôi đưa em tới khu biệt thự Vườn lan quốc tế đánh bài mạt chược.

“Nhà ai hả em?” Tôi hỏi.

“Nhà của Tiểu Vân.”

Chương 23

Từ lúc Tiểu Vân “giải nghệ”, đây là lần đầu tiên Diệp Tử qua thăm nhà mới của cô.

Chúng tôi tới nhà số 9A.

Một người thanh niên ra mở cửa, tôi cuống rằng đó không thể là cái gã Trần Dương người Hồng Kông mà tôi đã nghe qua.

Ông anh trước mặt tôi có lẽ lớn hơn tôi khoảng 2, 3 tuổi, mắt lồi lông mày rậm, dáng người rất bắt mắt. Tôi đã gặp gã này vài lần ở Đá quý trần gian, gã hay đi với một người bạn nữa.

Tin rằng gã cũng thấy tôi quen quen, vì chúng tôi không hẹn mà lên cùng gật đầu chào nhau.

Tiểu Vân mặc bộ quần áo ở nhà in văn hoa, đang chải lông cho con mèo trắng, thấy chúng tôi bước vào, cô đứng dậy đi tới giới thiệu: "Đây là bạn trai em Hữu Viên Vỹ, còn đây là Lý Hải Đào, bạn của Diệp Tử. Anh chắc là phải biết Diệp Tử?"

Viên Vỹ vừa bắt tay tôi vừa đáp: "Gặp rồi gặp rồi, kiểu anh em thanh niên sức vóc như chúng mình là hiếm ở Đá quý trần gian, đảo mắt cũng chỉ có vài mống, làm gì mà chưa gặp qua?" Nói rồi chuyển sang bắt tay Diệp Tử: "Ngưỡng mộ đã lâu nay mới được gặp, đến Đá quý trần gian ai mà không biết Diệp Tử cơ chứ? Tiếng tăm lẫy lừng à!"

Diệp Tử cười, đáp trả không kém: "Em cũng đang tự hỏi vị thần tiên nào đã cướp đi cô em Vân bé bỏng của em, hóa ra là anh, nhìn là thấy không phải nhân vật bình thường rồi!"

Một câu nói đã làm mọi người thoải mái như quen thân, không thể không khâm phục bản lĩnh xã giao của Diệp Tử.

"Căn hộ to thế này, mình phải tham quan một vòng!" Diệp Tử nói rồi cùng Tiểu Vân đi vào phòng ngủ.

Căn hộ không lớn, diện tích rộng khoảng hơn 80m², đầy đủ phòng ăn phòng khách, được bài trí tỉ mỉ.

Diệp Tử nói vọng ra từ bên trong: "Được đấy chứ, đẹp lắm đẹp lắm..."

Viên Vỹ nói với vào: "Chắc, có gì mà đẹp, lắp ghép lại mà ở thôi, mình nói với Tiểu Vân nhà mình rồi, ở tạm vậy thôi, đợi mình làm ăn trúng lớn, bọn mình lập tức...chuyển HOUSE thật to!"

Diệp Tử chớp chớp mắt, cười như nắc nẻ: "Ô? Thế căn hộ này là do anh mua à?"

"Chẳng phải thế thì gì, giá tổng thể 117 vạn, đáng trả liền tay! Cũng phải để cho bà xã mình có chỗ ở thoải mái tí chứ!"

Tôi và Diệp Tử nháy mắt nhìn nhau, thằng cha này cũng mồm mép thật, cả thế giới này có ai mà không biết căn hộ đây là tài sản của người Hồng Kông Trần Dương. Hấn vẫn...thú vị nhỉ, mồm miệng ba hoa bốc phét bốc lên tận giờ kìa.

Tôi thích gã! Loại người này luôn đem loại những vui thú khó ngờ cho người khác.

Tiểu Vân đỏ bừng mặt, có ý giận dỗi: "Đủ rồi đấy, nói năng vớ vẩn! Thôi đi ra đi, mang bàn mặc chược qua đây cho em!"

Diệp Tử nhìn Tiểu Vân, mắt vừa gặp nhau, chuyển sang chuyện khác luôn: "Này, em mặc cái thứ gì thế? Hoa hoét loạn xạ, rồi hết cả mắt!"

Tiểu Vân cười ngay: "Hi hi, gọi cảm không chị?"

"Gọi cảm cái đầu em ý! Trông đồng bóng lắm, em mà mang cái dáng này đến Đá quý trần gian, chưa kịp vào cửa đã bị bảo vệ hất ra ngoài đường, có khi người ta còn đưa em một cái giẻ lau, ra lệnh

"Đi đi, lau cái bảng ngoài cửa trước đã!, ha ha ha....."

Tôi hỏi: "Bốn người chơi à?"

"Không không, Viên Vỹ chơi thôi, em đứng ở cạnh xem, Úc Đình cũng sắp đến...Đấy, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, nghe thấy không, đến rồi!"

Quả nhiên có tiếng chuông gọi cửa.

Úc Đình vừa bước vào đã chỉ vào Viên Vỹ hét tướng lên: "Ồi, á á á á hóa ra là thằng oắt con!"

Viên Vỹ vui vẻ: "Này không phải là em đã vớ được một bọc tiền đấy chứ? Sao hôm nay lại nghỉ làm thế? Không đi kiếm tiền nữa à? Cái Đá quý trần gian hết người rồi à?"

Úc Đình là như thế, nghe nói trước kia cô đã học xong năm thứ nhất đại học, dù không tiếp tục, cũng ít nhiều là người có giáo dục. Nhưng mà tôi thật tình không tìm thấy điểm chung nào giữa cô với một nữ sinh viên đại học.

Cô có thể tiện mồm phun ra một tràng những ngôn ngữ "mỹ miều" nhất mà không cần suy nghĩ trước.

Ván bài đêm đó chẳng có thắng có thua.

Hơn 12 giờ, anh chàng da trắng của Úc Đình đã trực sẵn dưới lầu.

Tiêu Vân đứng từ cửa sổ nhìn xuống, nhìn hồi lâu rồi phán: "Đi quả Santana, chả thấy rõ được gì! Sao không xuống xe cho em nghĩa cái!"

Trước khi đi tôi và Diệp Tử được thưởng thức món ăn đêm, phải nói là tay nghề Viên Vỹ không tồi, 5 phút đã xào xáo được một đĩa cơm rang trứng ngon lành.

Tôi được thể ăn đến no căng bụng.

Chúng tôi xuống lầu vẫy taxi, lạ lùng thay, một nơi như thế này mà đợi hơn 10 phút cũng không có cái taxi nào đi qua.

Hình hài Diệp Tử tắm dưới ánh đèn đường mê đắm vô cùng.

Em khoác một chiếc vest dài, áo bay nhẹ trong làn gió đêm, trông đẹp như một nữ thần, một nữ thần từ trời sa xuống.

Một bức tranh hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn.

Cảm nhận được ánh mắt tôi, Diệp Tử cúi đầu cười, rồi lại ngẩng mặt lên, chăm chăm nhìn vào tôi đầy khiêu khích, nửa đùa nửa thật: "Thế, thế có muốn...qua em không?"

Trong tích tắc tôi thấy như có hơn ba nghìn vạn đô la đổ ập trước mắt! Tôi gật đầu nhanh như tia chớp, lắp bắp: "Có có có có có..."

Vừa lúc một chiếc taxi đi qua.

Mọi thứ sắp đặt hoàn hảo như một kịch bản.

Đến cửa nhà Diệp Tử, em rút trong túi xách ra chùm chìa khóa.

Lục lọi 3 phút sau em nói: "Hổng rồi, lúc đi để quên khóa trong nhà, tiện tay khóa trái cửa rồi"

Không thể như thế với tôi được! Tôi thấy sống lưng ớn lạnh, tại sao đến đúng "giờ G" lại về mo thể này.

Thấy điệu bộ tôi thảm hại, Diệp Tử cười "hà hà", cúi xuống dưới góc tường, nhấc mấy mảnh vỡ đĩa hoa lên, rút ra một chùm chìa khóa sơ cua.

Tôi được thể thở phào nhẹ nhõm, hỏi em: "Tin anh đến thế sao?"

"Anh trả lời xem?" Diệp Tử liếc nhìn tôi, mở cửa ra.

Đêm ấy, dưới ánh sáng cam đỏ mông lung tỏa ra từ chiếc đèn ngủ nhỏ xíu, thêm một lần nữa tôi được tận hưởng suy tưởng đã ấp ủ ngày đêm, mơ ước tha thiết tẩm thân thơm mềm hoàn hảo.

Tôi chạm sâu môi mình lên từng li da thịt em, và những tiếng rên rỉ nồng nàn nóng hổi lần này qua lần khác kêu gọi từng thớ thân kinh của tôi.

Cô gái Diệp Tử nằm dưới tôi là ma quỷ, là thiên sứ, là người tình đời này kiếp này tôi không thể lia bỏ.

Em là nữ thần của tôi, tôi sẵn lòng quỳ nguyện dâng lễ trước em mỗi buổi sớm tinh mơ.

Em là vật báu quý giá nhất của tôi, tôi sẵn lòng trả giá tất cả để được chăm sóc em, xót yêu em, bao bọc, bảo vệ em.

ĐOẠN 9: THẬT LÒNG KHÔNG CỐ Ý

Nụ hôn của tôi làm Diệp Tử tỉnh giấc, tôi không hề cố ý, nhưng không dừng được cảm xúc muốn hôn em.

Hơn 1 giờ chiều chúng tôi mới ngủ dậy, vừa xuống giường đã thấy nào thì eo nào thì lưng mỏi rừ, đêm qua dồn hết nhiệt tâm sức lực chính là nguyên cố.

Tắm tấp xong, chúng tôi xuống quán ăn nhỏ dưới lầu dùng bữa.

Diệp Tử đột ngột hỏi: “Ồ này, tấm ảnh của em đâu?”

“Hả, cái gì?” Tôi giả bộ không biết.

“Cái gì là cái gì? Thôi ngay nhớ, tưởng em không biết sao...Lén lút lấy ảnh của người ta, lại còn không dám nói...”

“À à à...” ngẫm ra cũng lạ, dù sao tôi cũng là người có vẻ nhanh nhẹn, thế mà cứ đối diện với Diệp Tử, tôi lại khờ khạo hơn một kẻ ngớ ngẩn.

Tôi rút phất ví ra, lấy từ trong ngăn ví một tấm ảnh nhỏ, nhưng không muốn đưa cho em: “Em không được tịch thu của anh!”

“Kệ mình, trả lại em đây...”

“Em không thích anh để ảnh của em với người khác đúng không?” Chẳng đợi Diệp Tử trả lời, tôi liền lôi ra tấm hình cô bạn gái cũ đã cất giữ hơn hai năm trong ví, sau đó không chần chừ xé nát tấm

ảnh một cách từ từ ngay trước sự chứng kiến của Diệp Tử, vung hai cánh tay lên, những mẩu giấy nát vụn rơi lả tả xuống mặt bàn, bay đi như những ký ức đã xa vời.

Tôi mỉm cười nhìn em.

Hẳn nhiên những gì tôi làm khiến Diệp Tử kinh ngạc, em im lặng găm cái nhìn vào mắt tôi, trong một chớp mắt ấy, những cảm xúc trên gương mặt của Diệp Tử đột ngột biến động thế nào đó mà tôi không có cách nào tả nổi, không cách nào biết được em đang nghĩ gì.

Chỉ lóe lên chớp nhoáng như thế, sau đó Diệp Tử trở về trạng thái bình thường. Đôi mày lá liễu của em giật giật, em lặng câm không nói một lời.

Hành động thẳng thừng và xuất phát từ tâm can tôi biến bầu không khí trở nên gượng gạo.

Than ôi, lòng người phụ nữ, ẩn chứa như kim chôn sâu dưới đáy bể.

Sau khi câm lặng chừng năm phút, Diệp Tử dùng đũa gõ gõ vào mặt bàn.

“Cho em một điều thuốc”. Em đề nghị, thái độ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt mỹ lệ kia xuất hiện trở lại nụ cười khinh bạc và quyến rũ.

“Diệp Tử, anh muốn....”

“Này Hải Đào, kể anh nghe một cái truyện cười nhé, là việc có thật xảy ra.” Diệp Tử ngắt lời tôi, điều thuốc cài hờ giữa hai ngón tay, cô từ từ nhả ra một vòng tròn khói thuốc, nói “Có một đứa con gái ở Đá quý trần gian rất thích HIGH. Chuyện kể rằng một hôm nó tan tác đạn pháo sức thuốc HIGH quá trời, lao xuống đường chạy như điên, con bạn khiếp đảm đuổi theo, đứa con gái ấy nát thán

tính chạy c... nó đến công an phường, kéo một gã công an lại nói: “Báo cáo, em không phải người tốt, em bán dâm!”, con bạn đứng đằng sau sợ chết khiếp kéo giật nó lại, ngờ đâu nó chỉ thẳng vào mặt đứa bạn hét lên “Báo cáo! Nó cũng không phải người tốt, nó cũng bán dâm!...Ha ha ha cười rồi lăn ra chết!”

“Sau đó thì...?”

“Sau thế nào không rõ. Đi làm thì nghe nhóm mấy đứa ở Tứ Xuyên rồi hơi ngời buồn, thăm!”

“Diệp Tử, anh muốn nói...”

“Ăn đến phát ngáy lên rồi, đi thôi, về nhà.”

“Hải Đào,” Diệp Tử treo túi lên ra đằng sau cửa, rồi nói với tôi:

“Tôi nay tôi phải đi làm, còn anh? Anh về nhà hay...?”

“Diệp Tử, lời từ lòng anh em thật sự không hiểu sao?”

“Thôi,” Diệp Tử đặt ngón tay lên môi tôi: “Em biết anh muốn nói gì...anh yêu ạ, có thể em ngốc dại, ngốc dại đến nỗi hạnh phúc có thể với tới mà không nắm lấy, nhưng em không NGU, em tự biết mình đang hành nghề gì, em cũng biết cái hạnh phúc có thể thò tay nắm lấy kia là thứ hạnh phúc không lâu dài. Người NGU là anh, anh nghĩ quá ít.”

“Cần phải nghĩ nhiều ư?”

“Không cần à? Tốt thôi, để tôi nhắc lại cho anh...Chúng ta gặp nhau ở hộp đêm, vì tôi mượn thuốc anh, được ba ngày chúng ta lên giường, sáng hôm sau tôi vùi tiền...Quên rồi à? Tôi biết anh không quên!...Đừng ngắt lời em...Anh yêu anh nghe đây - EM LÀ DIỆP TỬ, em là dĩ ở Đá quý trần gian! Trong cái ổ đấy chẳng phải gần như không ai là không biết em đó sao? Nhìn những đứa đang bầu

lấy em đi, anh hãy dụi mắt mở to ra mà nhìn đi! Hải Đào, em vì tốt cho anh, cũng vì tốt cho mình, nói ngắn gọn giữa chúng ta là không có hậu, việc gì phải làm nhau mệt nữa? Chẳng ra sao rồi kết cục cả hai đều tan nát! Anh nhìn đi, em bây giờ sống rất khá, thật thế,” Đang nói Diệp Tử mở toang cánh cửa tủ quần áo: “Anh hãy nhìn đồng quần áo này, cái nào cũng là hàng hiệu, cái nào cũng trên 3000 tệ, anh nuôi nổi em không? HẢ?” Em thở dài, nói tiếp: “Xin lỗi, em không có ý xúc phạm anh, em chỉ muốn anh hiểu rõ vài điều, em rất hư vinh, em quá quen với cuộc sống như thế! Anh còn trẻ, lại có cái mẽ, có học vấn, tiền đồ rộng mở, có khi sau này lại nhiều tiền, cái loại như em nuôi 100 con cũng được...Nhưng cái chính không nằm ở đây biết không? Chính vì anh trẻ, anh mới... Anh hiểu ý em, Hải Đào, anh tốt với em em đều nhớ trong lòng, nhưng em không thể lấy anh và tương lai của em đi đánh cược. Không cần dành thời gian và sức lực phí phạm lên em nữa, không đáng, không đáng chút nào, nên rõ ràng như thế một chút...”

Tôi nhìn chăm chăm vào tro thuốc vẫn chưa tắt lửa trên điều thuốc, không nói gì.

Tôi từng nghĩ đàn bà vốn toàn là loài động vật cảm tính, chỉ có thể dùng cảm tính điều khiển tư duy, không ngờ rằng trông Diệp Tử đàn bà hơn hết thấy đàn bà lại có thể dùng lý trí suy ngẫm các vấn đề, sự lạnh lùng của em dội lên đầu tôi một gáo nước lạnh, mọi cảm xúc cứng đờ.

Thấy tôi câm bặt không nói, Diệp Tử ngồi xuống bên cạnh, đưa bàn tay nhỏ mềm của em siết lấy tay tôi, vỗ về: “Thôi mà, Hải Đào, chúng mình đâu còn là trẻ ranh nữa, đều nên có nhận thức xử lý một số việc. Thì thế này vậy, anh lùi một bước em tiến một bước, khi nào muốn em anh cứ đến, đây sẽ là bí mật giữa chúng mình được không? Bình thường chúng ta vẫn cứ là bạn tốt, nhưng tuyệt đối không được phép can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Anh yêu à, quan trọng nhất là, đừng yêu em, thích em là ok rồi, được không?”

“Thế chúng ta là cái gì cơ chứ?”

“Em không để tâm, anh quan trọng cái ấy sao?”

“Diệp Tử...”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ với mối quan hệ kiểu này mới không gây ra thương tổn cho anh và em....Được không?”

Có thể tôi may mắn, bởi vì đối với tất cả những kẻ thèm muốn Diệp Tử, lời đề nghị như thế đơn giản là một mối quan hệ thỏa lòng khát khao. Nhưng trái tim tôi như đang bị nghìn vạn móng vuốt của lũ mèo hoang cào xước, vật vã nghệt ngời.

Ông trời trao cho tôi người đàn bà đẹp nhất, mà quên đi việc sửa lại lý lịch cho em.

Chương 25

Cuộc đời tôi lại quay trở về những ngày tháng nản oải, ngoài việc cá độ với đám anh em, thời gian còn lại tôi chỉ còn biết đợi đến đêm về có điện thoại gọi của Diệp Tử.

Đương nhiên tôi cũng đã nghĩ phải đi kiếm việc làm, nhưng mỗi ngày trôi đi, người đã lười, tâm trí cũng chẳng thèm động đậy.

Một đêm nọ làm tình với Diệp Tử xong, tôi miết ngón tay mình lên làn da mềm như xa-tanh của em, thăm thì hỏi: “Diệp Tử ơi, anh muốn hỏi em một việc, nhưng nếu đây là việc bịa đặt, em đừng tức giận.”

“Nói đi!” Diệp Tử hơi ngẩng mặt lên nhìn tôi, dáng vẻ chờ đợi.

“Cái này...cái ấy...cái đó ấy...”

“Cái gì là cái gì? Không có chuyện gì chứ? Làm sao? Nói đi...bảo sao không nói...” Diệp Tử cù cù nách tôi, tôi vừa tránh vừa cố tóm

lấy bàn tay xinh của em.

“Thôi thôi thôi anh nói anh nói....Anh muốn hỏi em, rốt cuộc em và Tiểu Ngọc có...Bọn em đã từng...thử như thế...cái ấy...có không?”

“Cứ áp a áp ứng, Tiểu Ngọc nói gì với anh rồi?”

“Đâu có nói gì đâu, có lẽ cô ta nhớ miệng...Dù thế nào thì chắc là cô ta có ý nói quan hệ của hai người không bình thường lắm, nhưng anh không tin...Anh muốn nghe chính em nói.”

“Ôi không...à ừ, hóa ra anh nói tới việc đó...Càng hay, nó đã nói thì anh cứ tin nó một lần đi.”

“Là thật hả em?”

“Đúng đấy, em không phủ nhận...”

Đến Đá quý trần gian chưa được bao lâu, Diệp Tử và Tiểu Ngọc trở thành những người bạn tốt.

Hoặc nên nói thế này, từ cái lúc Diệp Tử mặc một chiếc váy đen lần đầu tiên lên sân khấu tại Đá quý trần gian, Tiểu Ngọc đã để ý cô.

Tiểu Ngọc dồn hết sự chú ý, ánh nhìn, quay cuồng theo thân thể múa may của Diệp Tử, vũ nữ nổi bật hơn hết đám múa phụ họa xung quanh.

Hôm ấy Diệp Tử cùng 2 cô gái nữa đến xin việc, nhưng có lẽ quan hệ giữa họ chỉ ở mức bình thường, họ nhanh chóng phân khai ai bận việc người ấy.

Diệp Tử là tất cả những gì một người có thể săn kiếm, đôi mắt ấy là

đôi mắt bất kỳ cô gái nào lần đầu đến làm ở Đá quý trần gian đều có, lạc mắt và bơ vơ. Cái thần lạc mắt bơ vơ hiện lên trên gương mặt thanh khiết của Diệp Tử dập dờn như sóng, trong nháy mắt như tia chớp đánh xoạc tâm can Tiểu Ngọc.

Có thể theo cách nghĩ của người bình thường, sở thích của Tiểu Ngọc khá rộng rãi.

Cô yêu tất cả những thứ đẹp đẽ, bao gồm đàn ông và đàn bà.

Tuổi trẻ kỳ diệu, có thể buông theo lạc thú, có thể tiêu xài thanh xuân.

Nhưng lần đầu tiên gặp Diệp Tử, Tiểu Ngọc không hề nảy lòng ham muốn, cô chỉ thấy rằng người đàn bà ấy quá đẹp.

Tiểu Ngọc chủ động bắt chuyện với Diệp Tử, còn bảo cho Diệp Tử biết nhiều việc cần phải chú ý khi làm ở đây, ví dụ kia là ông chủ, đây là quản lý, chỗ đỡ là bảo vệ đừng bỡn cợt, khách chơi kia boa nhiều lắm...vvv và vvv

Vào thời điểm ấy Diệp Tử không ngờ được rằng, người đẹp xương xương gầy gầy mắt sắc mày thanh đứng trước mặt sẽ đóng diễn vai gì trong cuộc đời sau này của mình, hay nói đúng hơn cô gái mang tên Tiểu Ngọc sẽ thay đổi cuộc đời Diệp Tử.

Tiểu Ngọc là kiểu con gái điêu sảo, có thể vì phải sớm bước vào đời làm nên thứ tính cách ấy, cô ta không tin tưởng bất kỳ ai.

Không giống như những gái làm tiền trong Đá quý trần gian hoặc gái nói chung, cô không quá để ý đến chuyện tiền bạc, cô có thể lên giường cùng một người mình tự dưng thấy thích, thậm chí có thể tiêu tiền vì họ.

Dĩ nhiên, cô ta không từ chối tiền đâu, lần ấy của Lý Hải Đào là ca ngoại lệ.

Ngay từ đầu Tiểu Ngọc cảm thấy Lý Hải Đào đúng là loại người mà cô thích, vì thế cô mới dìu anh về nhà riêng vào cái ngày mà anh say xỉn. Điều khiến cô ta ngạc nhiên chính là, không ngờ sáng hôm sau Lý Hải Đào vẫn muốn “thanh toán hóa đơn”, lại còn lên lút “thanh toán”.

Tiểu Ngọc chột thất lòng bởi cái kiểu rụt rè ấy, một cảm giác không thể nói ra.

Đàn bà là như vậy, hay bị động lòng bởi một số nghĩa cử hoặc thần thái của đàn ông, khi đó Tiểu Ngọc đột ngột hiểu ra rằng Lý Hải Đào chính là người đàn ông mà cô muốn kiếm tìm cả cuộc đời.

Trẻ trung, tử tế, có nền móng kinh tế, có sự kiên nhẫn đáng nể, thậm chí làm tình nhân rất thỏa mãn trên giường.

Thế nhưng, hình như Lý Hải Đào đã để mắt đến Diệp Tử.

Chính điểm này ngược lại càng làm Tiểu Ngọc không thể từ bỏ, Diệp Tử là con đàn bà xinh đẹp, nhưng không thể điều gì tốt đẹp cũng đến với nó chứ? Tiểu Ngọc không hề biết rằng trước đó Diệp Tử và người trong mộng của cô đã qua một đêm với nhau.

Vì thế, Tiểu Ngọc đã thề với lòng mình, bất chấp ra sao cũng phải ngăn không cho chúng nó ngủ với nhau.

Hai người này đều đã từng gần gũi về xác thịt với Tiểu Ngọc, cô ta chủ quan cho rằng, chỉ cần ngăn cản không cho chúng lên giường, thì cô ta vẫn còn một cơ hội lớn.

Lý Hải Đào ở trên giường là một người đàn ông khiến đàn bà phải lưu luyến, làn da non trẻ, thân thể khỏe mạnh, sự nhiệt tình xâm chiếm, lại còn những kỹ thuật tân mới làm đàn bà rung động, mà Diệp Tử, con đàn bà quyền rũ ấy...

Hôm ấy Diệp Tử nốc vào hai hộp rượu đỏ rắc muối, người hơi tây tây. Cô nhảy với Tiểu Ngọc là lướt quyền rũ như một con hồ ly tinh.

Diệp Tử không uống được rượu, có thể liệt vào hạng người đến một giọt cũng không uống được.

Có những lúc Diệp Tử tiếp khách ở KTV (quán Karaoke), đụng phải loại hơi lỗ mãng hoặc khách Đài Loan thô bạo không thể từ chối, cũng không thể lừa đồ rượu đi, nhiều lần như thế Tiểu Ngọc và Úc Đình phải đến giải vây, nếu hai người này không có ở đây, Diệp Tử chỉ còn cách nhả nhót kích tình thích, mồm miệng đầy câu “Anh hai ơi”, nài nỉ cho đến khi đối phương mềm lòng.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Tử rất ít tiếp khách ở KTV.

Thấy kệ tiếng nhạc disco xập xình, Tiểu Ngọc ghé sát tai Diệp Tử thầm thì: “Lát nữa hết việc rồi nhì? Đi ăn đêm nhé?”

“Không đi đâu, chóng mặt....”

“Thôi đừng nhảy nữa, qua nhà tớ đi, chỗ tớ có đồ ăn, còn có thuốc giải rượu...”

Về đến nơi, Tiểu Ngọc giúp Diệp Tử mở nước tắm: “Muốn ngâm bồn một lát không? Ngâm bồn sẽ dễ chịu hơn đấy, khiếp, uống như hũ chìm.”

Diệp Tử lão đảo quay người đi vào phòng tắm. Tiểu Ngọc rót cho cô một cốc nước, rồi mở VCD bật một đĩa phim tình cảm.

Tắm xong Diệp Tử bước ra, trên mình mặc độc một cái quần lót.

Gần như là lần đầu tiên Tiểu Ngọc nhìn thấy toàn bộ cơ thể trần truồng của Diệp Tử, cùng là đàn bà, mà cách biệt quá lớn.

Vì say rượu nên cả người Diệp Tử đỏ hồng lên, hết như một nhành

hoa sen thơm ngát nhô ra từ mặt nước, cơ thể hấp dẫn của Diệp Tử đã trở thành nổi tiếng, vai rộng eo thon mông chắc nỏ, đến khuôn ngực cũng chúm chím tươi đầy, có nhiều kẻ bàn tán, giả dụ Diệp Tử cao thêm vài phân nữa thôi, cô ấy sẽ trở thành người mẫu hoàn hảo nhất thế giới.

Diệp Tử lơ đãng nhìn Tiểu Ngọc, thêu thào: “Đồ đều! Đêm khuya khoắt còn xem cái gì đấy? Tớ muốn ngủ, cậu vặn nhỏ tiếng lại đi.”

Tiểu Ngọc vặn to tiếng hơn, căn phòng đầy ứ những âm thanh rên rỉ phát ra từ đĩa phim tình cảm.

Diệp Tử ngẩng đầu lên ngó nghiêng cười cười: “Cái gì đấy, hoạt động cái gì mà ồn ào thế?”

Trên màn hình có 5 cô gái, lác qua lác lại trong mớ hỗn tạp, Diệp Tử hoa mắt, chỉ thấy loang lổ những lửa thể cao to ngập mông ngập ngực, chẳng thể phân rõ cái nào ra cái nào.

Diệp Tử đang căng mắt cố nhìn rõ đâu là ngực đâu là mông, bàn tay mềm mại của Tiểu Ngọc đã trườn lên đôi vai trần...

Tiểu Ngọc thở thê: “Bé bông ơi, “chồng” em đây, nói với tôi em là của tôi...”

Mãi tới sau này bỗng chốc hồi tưởng lại giờ phút ấy Diệp Tử không hiểu nổi vì sao khi đó đến một chút tỏ ý chối từ cô cũng không có, phải chăng trong xương cốt đàn bà có bản năng phóng dăng.

Diệp Tử vẫn thú nhận, khoái cảm lên giường với đàn ông và khoái cảm lên giường với đàn bà không giống nhau, sự mỏng mượt nguyên mịn của phụ nữ là thứ đàn ông mãi mãi không có khả năng học được.

Cánh tay mảnh dẻ của Tiểu Ngọc, mùi quyến rũ riêng của thân thể đàn bà, đầu lưỡi ướt mềm...tất cả đều hằn lên trí nhớ của Diệp Tử, nhưng cùng lúc cô cũng ý thức ra rằng Tiểu Ngọc là một người

ham dục cực mạnh, có những lúc thấy rõ được cả lửa lòng ham muốn bốc cháy trong đôi mắt Tiểu Ngọc.

Ký ức cũng chỉ là ký ức, từ đó đến giờ, Diệp Tử thận trọng tránh né cùng Tiểu Ngọc nằm chung một giường. Đàn bà là đằm nước, không chỉ chảy ra với đàn ông, 5 từ này còn đứng giữa đàn bà với đàn bà.

ẦY LÀ LẦN DUY NHẤT.

Diệp Tử thề rằng, đó cũng là lần duy nhất cuối cùng.

Con người đều có lòng ham muốn, nhưng không thể lao đầu vào chôn ngập ngựa, Diệp Tử không phải kẻ ngu ngốc, cô biết giới hạn của buông thả và kiềm chế.

Tôi mở mắt thao láo nhìn vào một khoảng không, Diệp Tử đã không hề dấu diếm việc này, nếu em phủ nhận, tôi nghĩ tôi sẽ không thể tin nổi lời của riêng Tiểu Ngọc.

Chẳng nhẽ em không sợ tôi...?

Thực tế cũng chẳng có gì, Diệp Tử hút hồn người như thế, ai cũng yêu em là điều có thể hiểu được. Chỉ là sự thành thật và tình cảm của người con gái này, làm tôi có đôi chút ngạc nhiên.

Trong lòng tôi không hề gợn ý trách móc em, có lẽ bởi vì em quá thẳng thắn, thành thực, cũng có thể bởi vì tôi yêu em quá rồi, tóm lại, khi sự việc mà tôi rất tò mò rồi trí được cởi bỏ mặt nạ, tất cả đều lộ trần ra trước mặt tôi, tôi thấy thanh thản nhẹ nhõm.

“Đang nghĩ gì thế anh yêu? Có phải anh thấy...ghê em rồi?” Diệp Tử nhồm dậy chui tọt vào lòng tôi, nhỏ nhẹ hỏi.

Từ bé tôi đã có óc phán đoán phong phú, rồi 4 năm ở trường quân

sự nuôi tôi thành kẻ có sức vóc, nếu cái việc đó có để lại di chứng gì, thì chỉ có thể nói: đêm nay nó trở thành dược phẩm điều chế bởi tron cho tôi với Diệp Tử hiệp một với nhau hết lần này đến lần khác.

Thời gian cuốn đi như nước chảy, cuộc đời tôi hình như đang ngừng lại, y hệt như tình yêu của tôi - nếu hàng đêm hàng đêm mãnh liệt bên em có thể gọi là tình yêu.

Tôi không biết em có yêu tôi chút nào không, tôi chỉ hết lòng chờ đợi ngày mà em sẽ nói ra 3 từ ấy với tôi.

Tiền cất trong ngân hàng càng ngày càng ít đi, thủ vận lại không may, càng đánh càng thua.

Đáng tiếc là tôi không thể tiếp tục cứ đánh cứ thua, tôi cũng không muốn trước khi chưa tìm được công việc thích hợp, lúc đi ăn phải để Diệp Tử trả tiền.

Tôi rất muốn mua gì đó cho Diệp Tử, nhưng nghĩ đến cái tủ đầy ắp đồ hiệu của em, tôi lại nhụt chí. Mua xong để em cười cho vào mũi thì thà chẳng mua gì còn hơn.

Có điều, quan trọng nhất vẫn là, nếu bây giờ tôi đi làm, liệu Diệp Tử có e ngại mà không tìm đến tôi vào buổi tối nữa không? Làm sao nói chắc được, Diệp Tử là cô gái tinh tế, biết đâu em lại ngại biện: “Công việc nhiều cạnh tranh, anh lại vừa vào làm, đừng vì em mà bị sếp quở trách.”

Thế nên, nhân nào quả nấy, nhân quả tuần hoàn.

Tôi như kẻ vô công lang bạt trong xã hội, mặt vận như đám gái đi không đủ trình tiếp khách ở Đá quý trần gian.

Trước khi đến hạn nộp tiền thuê nhà, tôi gói ghém hết quần áo trở về nhà bố mẹ đẻ, ăn cái sinh nhật lần thứ 26 trong sự chúc tụng của người thân.

Thôi thì bây giờ thất nghiệp, cái căn hộ thuê mỗi tháng mất 2500 tệ đối với tôi giờ đây cũng là một gánh nặng.

Như đã từng đề cập, tôi sinh ra trong một gia đình theo nghiệp binh, thân phụ mang quân hàm đại tá, thân mẫu trước khi nghỉ hưu là một giáo viên dạy hóa trong trường cấp 3. Hai cụ cả đời yêu thương nhau, theo trí nhớ của mình thì tôi chưa từng nghe họ cãi nhau, đó cũng là nguyên nhân vì sao đối với tôi hôn nhân đầy ắp những hứa hẹn.

Chị gái hơn tôi 9 tuổi, đã sớm có gia đình, chồng con khỏe mạnh, cuộc sống hạnh phúc.

Học xong tiểu học tôi mới chuyển từ Thượng Hải lên Bắc Kinh sống gần bố, vì thế bố mẹ luôn cảm thấy 12 năm tuổi thơ thiếu thốn tình cảm của tôi là lỗi lầm lớn nhất cuộc đời họ. Kể từ đó trở đi, 14 năm sau họ dốc hết yêu thương chăm bẵm lên tôi, mà tình hình này sẽ còn chăm bẵm tôi cả đời.

Từ lúc đi làm, tôi chưa bao giờ phải nộp cho gia đình một xu. Mọi người thậm chí còn hỏi tôi: “Tiểu Đào à, thiếu tiền tiêu không đấy...”

Mẹ giao cho tôi một chùm chìa khóa, có ý thử thách dặn dò: “Con khỏi ngại bố mẹ, muốn về lúc mấy giờ cũng được.”

Lúc đó tôi suýt buột miệng thổ lộ: “Mẹ ơi, nếu con đưa một tiếp viên quầy bar về làm dâu, liệu nhà mình có đồng ý không?”

Vừa lúc bố đưa tôi một lon Coca, câu nói này mới mắc ngược vào trong.

Tôi đến Đá quý trần gian.

Cũng không có gì, chỉ muốn giấu mình trên tầng hai, bầu vào lan can trông xuống phía dưới xem người phụ nữ của lòng mình nhảy múa, chỉ vừa mơ đến lưng eo thon thả, dáng hình hấp dẫn của Diệp Tử...mọi thứ của mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Dở hơi thay, suy nghĩ tươi đẹp của tôi bỗng chốc bị Tiểu Ngọc phá tan tành.

Vừa vào cửa đi tới chỗ quầy bar lấy một lon Coca, chuẩn bị lên tầng hai, đã đâm sầm vào Tiểu Ngọc từ phòng vệ sinh đi ra, tình huống tương tự như nửa năm về trước trong cơn say tôi chúi đầu vào ngực Tiểu Ngọc.

Than ôi, ghét của nào trời trao của ấy! Không lúc nào là cô nàng này không có mặt? Có vẻ như giờ giờ khắc khắc cô ta đều chen giữa tôi với Diệp Tử.

Còn nữa, nghĩ kỹ lại, cô ta là tình địch của tôi, cũng là tình địch của Diệp Tử.

Tiểu Ngọc thoát cái ghì siết lấy cổ tôi, đu gần như nửa thân mình lên người tôi. Trông là biết đã uống nhiều rượu, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

Cô ta húc bờ vai giong xương của mình vào người tôi: “Cung ời, cuối cùng gặp được anh rồi, anh đi đâu mất thế? Cũng chẳng gọi điện thoại cho em...”

Người trong sán đông đúc, nhờ ra bị Diệp Tử bắt gặp, cho dù em có mặc kệ, lòng tôi cũng không được thoải mái. Tôi gỡ mạnh tay Tiểu Ngọc ra.

Không ích gì, cô ta lại quàng tay lên.

Gỡ ra, lại quàng lên...Như thế năm lần bảy lượt, mấy tay khách chưa gọi tiếp viên và mấy tiếp viên chưa có khách tiếp đồng loạt quay lại nhìn ngó ra điều thích thú.

Tôi rít: “Ta có thể đứng đẹp sang góc chút được không?...Đây nhiều người.”

“Nhiều người thì sao cưng yêu? Em cũng không phải quái nhân bốn móng, vốn dĩ như thế này để mọi người nhìn vào đấy. Hừ...sợ Diệp Tử thấy à? Sợ cái!...! Cô ta đang tiếp khách ở phòng riêng kia kìa! Cưng yêu, hôm nay đến chỗ em nhé, em sẽ làm anh thoải mái...” Lưỡi của Tiểu Ngọc đã mon man liếm láp lên cổ tôi rồi.

Tôi kinh tởm quay người né tránh, muốn gạt cô ta ra và bỏ chạy, nhưng Tiểu Ngọc như con bạch tuộc có 8 vòi quấn lấy thân tôi, “Sợ gì chứ? Em một mình anh cũng một mình, lại chưa kết hôn, không có bạn gái....”

“Làm sao cô biết tôi không có bạn gái?”

“Bạn gái tôi...chính là Diệp Tử! Cô hài lòng chưa?” Mặc dù đã đồng ý với Diệp Tử không nói ra bí mật này, nhưng tôi muốn nói thẳng, biết đâu như thế cô ta sẽ tránh xa tôi một chút?

“Phải gió cái anh này! Em có thấy Diệp Tử đề cập gì đâu? Cô ta là bạn gái anh mà anh vẫn để cô ta đi đánh đĩ? Cũng chưa từng thấy hai người ở với nhau à...”

“Chúng tôi không ở bên nhau, nhưng sớm muộn gì Diệp Tử cũng thành bạn gái của tôi...”

“Há há...” Tiểu Ngọc cười mũi mai mỉa, “Thôi đi, cưng, em đang ong ong hết cả, vấn đề này chúng mình bàn tiếp trên giường em... Đi nào, bây giờ chúng mình đi luôn, về nhà làm chuyện ấy...Em nhớ anh đến chết...nhớ anh lắm...tất cả đàn bà trên thế gian này gộp lại cũng chẳng bằng mình em, Tình Yêu ơi, còn nhớ không....”

Tiểu Ngọc dí sát vào tai tôi giọng thâm thảo khiêu mồi, rồi dùng răng nhè nhẹ cắn vào vành tai tôi!

Tôi đẩy mạnh cô ta ra, hét lên: “Cái gì thế? Cô là cái loại đàn bà gì vậy?M..k... muốn mất thể diện à?”

Dứt lời tôi đã thấy ân hận.

Vì vừa lúc DJ chuyển một bản nhạc nhẹ, rõ ràng trông đôi nào cũng như tình nhân ngồi ở quầy bar, giọng nói của tôi bỗng trở nên cao ngất.

Rất nhiều người quay ra nhìn, gần chúng tôi nhất là một tiếp viên hai tay cầm lon Coca, chân vắt véo vào nhau, líu ríu cười chờ đợi sự việc tiếp diễn.

Không thể chịu đựng nổi!

Con bé mắt dạy này lại nhô nước bọt vào mặt tôi trước bao nhiêu người!

Lại còn, nước bọt của nó nhiều nhoe nhoét!

Đầu tôi như có tiếng “sùng sục” bên trong.

Nếu cô ta là đàn ông, bây giờ tôi sẽ đâm gãy răng cô ta! Nhưng dù cô ta có là đàn bà đi nữa, đường đường một đấng nam nhi như tôi không thể rơi vào tình trạng không có đường thối giữa đám đông?

Có người ngồi ở quầy bar cười rộ lên. Người pha chế rượu rót cả rượu xuống sàn. Một đứa nhân viên phục vụ quên cả ghi hóa đơn. Một đôi nam nữ vừa cụng ly quên cả đưa rượu vào miệng, giữ nguyên tư thế chạm cốc lưng chừng.

Họ chờ đợi xem hồi tiếp...Màn kịch hay không phải hôm nào cũng có...Sự giải trí đêm nay của mọi người đều dựa hết vào tôi rồi!

Chỉ có Tiểu Ngọc lúc này đã vẫy người bỏ đi, cô ta muốn chuồn! Không thể chịu đựng nổi, vừa xuất hiện lớp luyện diễn xuất, diễn viên lại bỏ đi? Vẫn còn màn diễn tay đôi cơ mà!

Trước sự chăm chú của quá nhiều người, trong trạng thái giận ngộp đầu tôi với tay tóm lấy phía sau lưng Tiểu Ngọc.

Ông trời ơi! Trời đã chuyển sang đông, nhưng đối với các cô gái ở Đá quý trần gian, nơi đây vĩnh viễn chỉ tồn tại một mùa - MÙA HÈ.

Kể cả vào những ngày rét đậm, áo quây và váy siêu ngắn vẫn lưu hành không biến đổi. Tuyết có thể rơi ngoài cửa sổ, ở trong này vẫn nóng rẫy như lửa đốt.

Hôm nay Tiểu Ngọc mặc độc một chiếc yếm đào xanh xám, đi với chiếc quần bò bó sát cùng màu.

Chỉ có hai dây xích buộc phía sau lưng Tiểu Ngọc, cả mảng lưng mảnh dẻ gồ xương lộ ra.

Trong giây phút bực bội tôi chỉ tóm được hai cái dây xích, không hiểu vì giật quá sức, hay sợi dây quá mỏng, chỉ biết cái yếm đào từ trên người Tiểu Ngọc bỗng nhiên tuột ra, rơi xuống dưới đất.

Tiểu Ngọc chưa kịp trở tay, cả thân trên của cô đã lồ lộ hiện ra trước mắt mọi người, da, ngực trần truồng của cô nhuộm dưới ánh đèn ảm áp của Đá quý trần gian sexy vô chừng.

Trên mình chỉ còn độc chiếc quần bò xanh xám, Tiểu Ngọc giống hệt xà yêu nữ thân dài đen mượt tuyệt đẹp, nhưng người đàn bà rắn này có cái đầu không chuyển ý được.

Qua giây khắc kinh ngạc, tôi nắm chiếc áo lao đến phía trước che cho ngực Tiểu Ngọc.

Đã quá muộn, rất nhiều người tiến đến bu vào xem.

Tình huống xảy ra nằm ngoài sự dự liệu của mọi người. Đến tay bảo vệ trước sau chỉ đứng một bên không can thiệp gì cũng chỉ còn biết trăn trăn nhìn.

Chỉ một phút trước hẳn cho rằng đó là một việc nhỏ không đầu đuôi.

Bãi chiến trường bắt đầu có tiếng rì rầm.

Tiểu Ngọc nghiêng răng đầu gật gật hướng về phía tôi, lời cô ta bật ra từng từ từng từ ken kết nơi bờ môi, thật chậm thật hận, cô ta nói: “Hả lòng rồi chứ? Lý Hải Đào, tôi-cắm hận-anh!”

Gã bảo vệ cởi áo của mình ra khoác lên người Tiểu Ngọc, dìu cô ta đi.

Đôi nam nữ đi qua tôi tiện nói: “Đ.m, uống ghê, sao mày không cởi hết ra? Nhìn cũng không được nhìn cho đã...”

“Thế mày cởi tao cho xong này...”

Tôi chạy vào nhà vệ sinh.

Ngày bé bà nội tôi từng dặn, nếu có người nhỏ nước bọt vào cháu, cháu phải nhanh chóng đi rửa cho sạch, nếu không ngày thứ hai trên mặt sẽ mọc những cái nốt ruồi con đen xì. Tôi vốc nước lên mặt hết lần này tới lần khác, nghĩ thầm, bao nhiêu nước bọt thế này ngày mai mặt tôi sẽ mọc đầy mụn cứt ruồi?

Tôi không còn lòng dạ nào ở lại, thậm chí cũng không dám gọi cho Diệp Tử, cứ thế thoát chạy khỏi Đá quý trần gian.

Chương 27

Nửa giờ sau, vừa ra khỏi taxi tôi nhận được điện thoại của Diệp Tử, hẳn nhiên em đã nghe người ta nói về việc ban nãy, nên căn vặn

hỏi han sự tình, tôi kể lại đầu đuôi câu chuyện, đầu máy bên kia im lặng một lúc, đáp: “Lát em gọi lại cho anh.”

Dập máy xong, tôi cũng không dám về nhà, tôi sợ nhớ đột nhiên Diệp Tử gọi lại, nói chuyện trong nhà không tiện.

Vài phút sau, Diệp Tử gọi lại thật: “Di động của Tiểu Ngọc tắt máy rồi, gọi về nhà cũng không có người nhấc, không biết đi đâu rồi, không liên lạc được.”

“Chắc cô ta...không xảy ra việc gì chứ?”

“Ôi, không biết được...Bảo vệ nói lúc ấy nó khoác áo choàng rồi về luôn, bảo vệ còn đưa nó ra tận cửa xe...Ra khỏi sân đã thôi khóc rồi...Mà, anh nữa...sao không nhìn nó chút đi...Mà thôi, việc này cũng không thể trách anh, thế này nhé anh yêu, chốc nữa anh qua cửa nhà em đợi em, khoảng nửa tiếng nữa em làm xong. Mình gặp nhau nói tiếp, xem xem liệu có cách giải quyết không.”

Đêm ấy Diệp Tử gọi liên tục cho Tiểu Ngọc, liên tục không gọi được cho Tiểu Ngọc.

Diệp Tử không hề trách tôi, nhưng trong lòng mình tôi rất buồn bực.

Tôi mơ thấy nước mắt của Tiểu Ngọc, lau thế nào cũng không sạch được.

Tôi rút êm khỏi giường, châm một điếu thuốc, ước gì có thể bồi thường, chỉ cần không phải yêu cô ta, cái gì tôi cũng làm được. Dẫu sao đó cũng là một người con gái, xảy ra việc như thế, quả thật bẽ mặt. Cũng bởi tôi cả giận mất khôn, tại sao cái áo chết tiệt lại rơi xuống đúng lúc ấy chứ?

Nói đi nói lại thì Tiểu Ngọc đã có gì sai? Vì cô ta yêu tôi? Yêu? Cái từ này viết ra chỉ mất vài nét, có sao chẳng mấy ai viết được nó.

Nắng mai đã lùa vào cửa sổ, Diệp Tử của tôi đang ngủ rất say.
Cả ngày hôm nay vẫn không thể liên lạc với Tiểu Ngọc. Diệp Tử gọi hỏi rất nhiều người khác, thậm chí chúng tôi còn đến nhà Tiểu Ngọc gõ cửa như điên 10 phút đồng hồ, nhưng vẫn bất tin tức.
Bỗng nhiên cô ta giống như đã biến mất khỏi trái đất này.
Biệt tăm biệt tích.

Mặt trời mọc mặt trời lại lặn, được như thế đến ngày thứ 3, Diệp Tử òa khóc trước sự mất tích của Tiểu Ngọc.

Em thôn thức: “Hải Đào ơi, em không biết cô ấy ở đâu, cô ấy có sao không....Cô ấy sống hơi cay nghiệt, nhưng lần trước khi em lâm nạn, cô ấy không rời em nửa bước, đã bên em 2 ngày 2 đêm không hề chợp mắt! Ai có thể làm thế ngoài cô ấy? Thân gái dặm trường, nhờ may làm sao...Em muốn đi báo công an, nhưng...anh nhìn xem những cô gái kiểu như em, bình thường trông đều rất ăn chơi, mỗi ngày đổi một bộ đồ hiệu, lúc thì Gucci, lúc thì Versace, nhưng, đã ai từng nghĩ qua cuộc sống của chúng em nằm dưới đáy xã hội? Đơn giản như một con chuột! Phải trốn cả công an...Càng không thể đi báo công an! Anh thấy không? Hải Đào? Anh đã chứng kiến nước mắt của các cô ấy chưa? Có ai thật lòng quan tâm tới chúng em? Có không?”

Tôi siết chặt Diệp Tử vào lòng, không biết phải an ủi em ra sao, tôi sợ rằng nếu tôi thốt ra một lời, sẽ không rút lại được. Vì tôi muốn nói:

Em thân yêu, đừng làm nghề này nữa, anh nuôi em.

Nhưng giờ, tôi sắp sửa đến chính bản thân mình cũng không nuôi nổi.

Đây là sự thật, toàn bộ số tiền tiết kiệm tôi gửi trong ngân hàng chỉ vồn vện có 5148 tệ. Mà 4 ngày nữa sẽ đến sinh nhật của Diệp Tử. Diệp Tử đã đồng ý, một bữa ăn tối dưới ánh nến, do tôi thanh toán. Tôi đã quyết định từ một tháng trước, sẽ tặng cho em một đôi khuyên tai bằng kim cương, tôi thấy em có rất nhiều đồ trang sức, nhưng không có nhiều khuyên tai.

Mỗi một chiếc khuyên gắn hai viên kim cương hình giọt nước, không to, nhưng lóng lánh tinh xảo, kiểu dáng đặc biệt, rất hợp với

bề ngoài của Diệp Tử, giá 11500 tệ.

Nếu giảm giá 10%, cũng cần 10.000 tệ.

Buổi tối có thể đặt chỗ 2 người tại quán ăn Âu ở khách sạn Kempinski, có hoa hồng và hai chai champagne, Diệp Tử gần như không ăn đồ đắt tiền như hải sản hay ốc, bữa ăn ước tính dưới 1000 tệ.

Dùng bữa xong đặt một phòng KTV tại Đá quý trần gian, phòng cỡ vừa là ổn rồi, mời thêm bạn gái của em, mở thêm hai chai rượu ngoại, tìm quản lý ở đó nhờ khuyến mại, boa cho mấy người phục vụ, chi phí PARTY sinh nhật trên dưới 6000 tệ.

Tính lần lượt như thế, nếu không có khoản phụ trội nào, tổng cộng toàn bộ số tiền cần tiêu khoảng 17.000 tệ. Mà tôi chỉ có 5148 tệ, toàn là tiền NDT. Cộng thêm 1820 tệ trong ví cũng chưa đến bảy nghìn tệ.

Chưa đủ một nửa, phải làm sao bây giờ?

Tôi nhận thức được là mình tốn công tốn sức ra sao cho mối tình cảm này, mặc dù trừ lần đầu tiên, Diệp Tử không bao giờ còn xin tôi một đồng (mà số tiền đó chẳng phải em đã dùng để mua đồng hồ cho tôi?), nhưng tôi luôn lo sợ em sẽ vì vấn đề tiền nong mà rời bỏ tôi.

Có biết bao nhiêu gã đàn ông lắm của vậy bọc lấy em, bản thân em đã quen tiêu tiền như rác, nếu tôi thật sự xuất hiện trước em dưới bộ dạng nghèo khổ nhếch nhác, liệu em có còn chấp nhận tôi không? Tôi vẫn chưa quên những lời em nói khi mở tủ quần áo hàng hiệu.

Dù phải hy sinh cả thế gian này, tôi không hề muốn tuột mất Diệp Tử.

Tôi không dám mạo hiểm.

ĐOẠN 10: TIM CÓ THẤU HIỂU MỘT NHÓI ĐAU

Tôi trả lại bảo hiểm cho công ty Bảo hiểm. Đó là khoản bảo hiểm nhân thọ tôi mua một năm về trước mang tên “Bảo vệ sức khỏe suốt đời”, mỗi năm cần phải trả hơn 14000 tệ, tổng cộng phải trả trong 10 năm, đến nay nộp được 2 lần, tôi đã có hơn 29000 tệ.

Trừ đi các khoản phạt này kia, tôi cầm về được 2 vạn tệ.

Tôi khá hài lòng, mặc dù bọn họ giải quyết có phần không thông... nhưng thế này không những có thể cho Diệp Tử thoải mái mở tiệc, mà còn đủ dùng qua tết.

Ăn tết xong nhất định phải đi tìm việc.

Tôi đợi em trong quán ăn Âu, bên cạnh có bó hoa hồng phấn tươi mon mơn.

Không phải loại hoa hồng đỏ tầm thường.

Diệp Tử xuất hiện ngoài cửa, trên mình mặc một chiếc áo khoác ngoài có thắt một chiếc dây lưng da màu đen. Nhìn xem, thậm chí vào mùa đông với đồng quần áo dày cộp, vòng eo của Diệp Tử vẫn thon nhỏ, bước đi thướt tha như nhành liễu đu đưa trong gió.

Hôm nay em hơi khác so với ngày thường, có thể bởi vì đã hơi uốn chỗ tóc hay để xoa xuống vai, làm nổi bật chiếc cổ thon dài và đôi tai rất đẹp, điều làm tôi mãi nguyện nhất là, lỗ tai em để trống, không hề đeo cái gì.

Tim có thấu hiểu chút nhói đau!

Nếu Lý Thương Ân biết được rằng vài trăm năm sau trong một quán ăn Âu lãng mạn, có một con cháu niệm nhớ sục sôi câu thơ ông trong sâu thẳm tim mình, hẳn ông phải vui lắm.

Diệp Tử cởi bỏ áo khoác ngoài.

OH, MY GOD! Em mặc một chiếc váy tím nhạt để vai trần, bo ngực, váy bó sát lấy eo, cổ đeo hững hờ một chiếc vòng ngọc màu

tím, vô cùng nữ tính gợi cảm.

Hầu hết mọi người trong quán ăn đều chú ý đến vẻ đẹp của Diệp Tử. Tôi lập tức có phần tự mãn.

Tôi tặng bó hoa cho Diệp Tử, Diệp Tử vừa nhận vừa cố ý hơi diễn xuất, tay run run: “Ôi! Sao quan trọng hóa vấn đề lên thế? Phung phí thế này cơ à?”

Tôi mỉm cười, trao cho em chiếc hộp đựng trang sức được bọc rất tao nhã.

Em nhận lấy nhưng không vội mở ra, khuôn mặt nhỏ xinh hơi nhăn lại làm dáng phải nhọc công đoán, “Đề em đoán nhé, đây là cái gì nào? Ủm,...là cái gì nhỉ? A, em biết rồi, là cái gì mà, mà gọi là, a...CÁI BÀN LÀ!”

Chương 29

Thân phụ của Tuyết Nhi rất cao lớn, giọng nói sang sảng, thoát trông đã biết là người trọng tình cảm. Chẳng thế mà mười bảy mười tám tuổi Tuyết Nhi đã phổng phao nỡn nà, thì ra cô thừa hưởng gen di truyền của người bố.

Thảm Ba thì khỏi phải nói, duyên dáng hiền lành, ánh mắt đầy áp yêu mến cho em gái, nên cũng không ngạc nhiên khi nghe Tuyết Nhi kể chị cô vẫn đang học đại học, sinh viên đại học vốn dĩ phải ít nói trầm lặng như thế, chứ cứ như cái cô Úc Đình, thì sau này trẻ con khỏi phải đến trường.

Vẫn còn một người nữa, Cảnh Trục, chừng 30 tuổi, người giống tên, trông thân thiện hơn cả cái tên gọi, là một người cực kỳ dễ tiếp cận.

Cửa ngoài gian phòng khách treo một chiếc bảng đen nhỏ đề: CÔNG VIỆC CỦA HÔM NAY. 1- Thông báo kết quả giải thi đấu cầu lông gia đình họ Thảm: Quán quân: Bố, Á quân: Thảm Láng, đứng thứ ba: Thảm Ba, thứ 4: Mẹ, đứng cuối cùng: Cầu Cầu (chắc là tên chú chó nuôi). Việc thứ hai: Thảm Lãng quên đóng cửa khi tắm, làm cho nước chảy tràn ra ngoài, Cầu Cầu uống nước xong tè

bậy, bị Thẩm Lãng phát hiện, phạt không mua đồ ăn cao cấp dành cho cún con, đồ chơi vvvv.....

Quả là một gia đình hạnh phúc!

Hầu hết tiếp viên ở Đá quý trần gian xuất thân từ những gia đình không hạnh phúc hay gia đình chỉ có bố hoặc mẹ, rất hiếm gặp trường hợp người từ gia đình lý tưởng như Tuyết Nhi, có lúc tôi đã dành thời gian quan sát Tuyết Nhi, vì nghĩ không ra vì sao cô muốn đi “ve”.

Tuyết Nhi lên đến cấp 3 ở Đại Liên đã học chuyên ngành phục vụ đường dài, sau khi tốt nghiệp có cơ hội thành những người chúng ta gọi là tiếp viên hàng không. Vừa bước vào tuổi dậy thì cô không đợi tốt nghiệp đã bỏ lên Bắc Kinh, trước khi đi cô nói với bố mình rằng: “Con muốn ra ngoài thế giới rộng rãi kia!”

Cha mẹ Tuyết Nhi cách nhau 15 tuổi, chung sống hết mực hòa thuận, hiếm có một gia đình nào phụ huynh cách biệt về tuổi tác lại thoải mái văn minh đến thế.

Họ đưa cho Tuyết Nhi một ví tiền dày, dặn: “Đừng đi mất dạng, chỉ cần biết đường về là được rồi.”

Hôm ấy cũng là ngày đầu tiên Thanh Thanh lên ca ở Đá quý trần gian. Thanh Thanh thông minh lanh lợi, tình cờ gặp Tuyết Nhi, hai người đi thuê chung phòng.

Một hôm Thanh Thanh bảo: “Chị giới thiệu người bạn cho em”

“Người bạn” này chính là Cảnh Trục.

Cảnh Trục xuất thân từ một gia đình bẽ thế, năm nay 35 tuổi. Sáu năm trước kết hôn, không có con cái.

Một năm rưỡi trước, vợ Cảnh gặp lại tình yêu đầu, hất ta ra sức theo đuổi, cuối cùng cửa đổ được vợ Cảnh. Sau khi biết rõ sự việc

Cảnh Trục lòng đau đớn, muốn bao dung đưa vợ về, nhưng bà vợ đã thay lòng đổi dạ, đôi bên ký đơn ly dị. Vợ theo người tình cũ định cư tại Australia, hai người không còn liên lạc thêm gì. Sau khi vợ Cảnh dứt nghĩa đoạn tình, Cảnh Trục cũng chuyển đi nơi khác.

Thỉnh thoảng Cảnh Trục đến ngồi ở Đá quý trần gian, không gọi tiếp viên, chỉ ngồi ngắm xem những cô gái xinh đẹp bốc lửa nhảy múa.

Trong một lần hỏi khách, Thanh Thanh hỏi đến Cảnh Trục, đêm ấy Cảnh Trục rất rầu rĩ, rượu vào lời ra tâm sự với Thanh Thanh rất nhiều.

Thanh Thanh nhận ra Cảnh Trục không thích kiểu người lạnh lợi như cô, nên có lòng giới thiệu Tuyết Nhi. Không ngờ Cảnh Trục trúng luôn tình yêu sét đánh với Tuyết Nhi, từ đó gần như ngày nào cũng qua tìm Tuyết Nhi, nửa tháng sau đã đưa Tuyết Nhi ra ngoại ô nghỉ ngơi tại một resort.

Đêm ấy Cảnh Trục hôn nhẹ lên gáy Tuyết Nhi, trêu mếu nói: “Ngủ sớm nhé.” Rồi ra phòng khác ngủ.

Tuyết Nhi cảm thấy người đàn ông này vừa giống người anh vừa giống người bạn, thấy mình hết như một thú nuôi bé bỏng, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Đêm thứ hai, Cảnh Trục lại hôn nhẹ lên gáy Tuyết Nhi, lại trêu mếu giục: “Ngủ sớm nhé.” Rồi y hết như đêm trước, ra ngủ trên một chiếc giường khác.

Nửa đêm, Tuyết Nhi mơ màng cảm thấy Cảnh Trục đang hôn lên vai mình, bèn với tay ôm lấy Cảnh Trục.

Yêu nhau xong, Tuyết Nhi hỏi thử Cảnh Trục tại sao đêm đầu lại như thế, Cảnh Trục nói: “Xót em, em giống như một con búp bê Tây, lỡ làm hỏng thì sao?”

“Thế sao đêm nay anh lại....”

“Không nhịn được nữa....”

Tuyết Nhi cười lăn lộn trên giường, thấy người đàn ông này quá đáng yêu.

Tết Dương Lịch, Cảnh Trục và Tuyết Nhi về Đại Liên, đón cha mẹ cô lên Bắc Kinh, sống trong nhà Cảnh Trục một mùa nghỉ tết, cả Thầm Ba cũng lên.

Cảnh Trục chăm chút gia đình họ Thầm, trong lúc hai vị còn chưa biết Cảnh Trục từng ly hôn, anh đã nhanh chóng chiếm lấy tình cảm yêu mến của cả nhà, phụ huynh cũng đối xử với anh như con trai ruột.

Sau này biết được chuyện hôn nhân của Cảnh Trục, ông Thầm chỉ nói ngắn gọn: “Con gái ta còn nhỏ, cháu phải tự biết cách sắp xếp việc riêng.”

Tổ chức sinh nhật lần thứ 18 cho Tuyết Nhi xong, gia đình tiến thêm một bước trong quá trình tiếp nhận quan hệ yêu đương của Tuyết Nhi và Cảnh Trục. Mùa xuân cùng năm, Tuyết Nhi quyết định từ bỏ Đá quý trần gian, từ bỏ chốn rượu hôi, trở về với cuộc sống người thường.

Nghe nói bữa tiệc mừng tối đó đều do Cảnh Trục chi trả trọn gói, thức ăn rất ngon miệng.

Lúc ăn cơm Cảnh Trục có hỏi tình hình của tôi, nghe xong chuyện lặng đi một lát, rồi bảo: “Tớ có quen giám đốc Vương ở công ty Vân Hải, mai tớ sẽ gọi cho ông ta một cú, cậu qua đó thử xem.”

Công Ty Vân Hải chuyên làm đại lý cho các công ty nước ngoài có thương hiệu lớn, hồi còn ở Trung Quan Thôn tôi đã biết tiếng họ, cũng đã từng qua Vân Hải làm vài vụ.

Tôi chỉ nghĩ đó là lời hứa suông nơi bàn tiệc, nên chỉ cười qua loa cho xong.

Chiều ngày thứ hai tôi nhận được điện của Cảnh Trục, anh yêu cầu tôi 9 giờ sáng hôm sau mang theo các loại bằng và hồ sơ lý lịch tới công ty Vân Hải.

Buổi phỏng vấn diễn ra suôn sẻ, nhân sự thông báo tuần sau tôi có thể đến làm tại bộ phận tiêu dùng, mức lương tạm thời là 1500, mức lương cố định sẽ là 5000 tệ, cuối năm có thêm tiền thưởng.

1500 thì 1500, từng bước từng bước vậy, tôi tự tin vào năng lực của mình, công ty lớn như Vân Hải, tiền lương có khi sẽ còn hơn 5000 tệ.

Tôi gọi điện báo tin vui cho Diệp Tử, nói ngày mai nhất định phải mời Tuyết Nhi và Cảnh Trục dùng cơm, Diệp Tử cười bảo: “Anh cũng là người có bằng cấp có năng lực, nếu không, đến Cảnh Trục cũng không thể giúp anh. Chúng mình xem có cơ hội nào cảm ơn họ vậy.”

“Lát nữa anh qua tìm em được không?” Tôi hỏi Diệp Tử.

“Không cần đâu, hôm nay Tiểu Ngọc về rồi, em hẹn với nó tối nay gặp ở Đá quý trần gian. Nói thật, không phải vì nó gọi em cũng không muốn đi, em hơi cảm nên thấy khó chịu.”

Tôi quan tâm hỏi xem em đã uống thuốc chưa, Diệp Tử nói việc nhỏ, anh khỏi lo, tối nay ngủ sớm nhé.

Chương 30

12h đêm, Diệp Tử gọi điện tới.

Thời gian dài qua tôi đã hình thành thói quen ngủ muộn, lúc Diệp Tử gọi đến tôi đang xem ti vi, xem đội bóng Trung Quốc đá thế nào mà khiến mọi người đều phẫn nộ.

Nói cho cùng, người hâm mộ bóng đá Trung Quốc hơi nhỏ mọn.

Vừa xem xong trận đấu đã la ó, la ó xong lại hồi hận xanh tím ruột gan.

Giống như yêu một người mình không nên yêu, cứ thất bại hết lần này qua lần khác, vẫn quyết không lùi bước, mạnh mẽ chiến đấu đến cùng.

Tôi cũng là một kẻ nhỏ mọn.

Trong điện thoại Diệp Tử thông báo em cảm nặng hơn, họng đau, nếu tôi nay không uống thuốc sợ rằng mai sẽ sốt, nhưng muộn quá rồi không biết mua thuốc ở đâu, ngỏ ý hỏi liệu tôi có thể mua thuốc mang đến nhà cho em.

Mang, không mang sao được? Đợi chúng mình có tiền, đừng nói vài ba cái hộp thuốc, chỉ cần Diệp Tử thích, anh có thể mua cả cái nhà máy chế thuốc.

“Mà anh cũng biết chìa khóa ở đâu rồi, nếu anh đến trước cứ vào thẳng nhà luôn, trời lạnh đừng đợi ở ngoài. Em ở đây cũng sắp xong rồi, khách đã thanh toán, chỉ đợi lấy tiền bo là về được.”
Diệp Tử dặn.

Tôi gấp điện thoại lại, nhanh chóng thay đồ, mua thuốc không có vấn đề gì, ngay dưới nhà tôi có một tiệm thuốc, nửa đêm vẫn mở cái cửa nhỏ, chuyên bán cho người cần dùng thuốc dùng bao gì đó.

Bố mẹ đã ngủ cả, tôi rón rén mở cửa, trộm nghĩ Diệp Tử thi thoảng bị ốm cũng hay.

Đêm nay lạnh thật, gió Tây - Bắc thổi mạnh, tôi co người rảo bước lên lầu.

Ở tầng lầu nào cũng mắc đèn, nhưng hôm nay thật lạ lùng, cả tòa

nhà không một tầng nào có đèn sáng, tôi nghĩ ngại không hiểu có phải họ cắt điện, rồi lại hình dung thân thể ngon lành của Diệp Tử dưới ánh nến.

Vừa nghĩ lung tung tôi vừa ấn phím C trên di động, di động tỏa ra một ánh sáng xanh rọi lên bậc cầu thang. Càng đi mắt càng quen với màn đêm đen, tôi còn phát hiện thấy ánh trắng le lói rọi xuống từ một cửa sổ.

Trèo lên tầng 3, tôi đi tiếp. Bỗng nghe thấy ở tầng trên có tiếng động gì đó, có vẻ ồn ào, có cả tiếng nói chuyện, nhưng bên ngoài cửa sổ tiếng gió rất to, không nghe rõ họ đang nói gì, hình như còn có...hình như là....GIỌNG CỦA DIỆP TỬ?

Tầng năm?!

Đầu óc bỗng hiện ra cảnh tượng không hay, có vẻ không ổn lắm.

Tôi đóng di động lại, bỏ vào túi, bước từng bước rất nhẹ.

Qua tầng bốn, tôi bước thêm vài bậc nhìn lên trên, trong ánh trắng yếu ớt, tôi nhìn thấy hai người đàn ông cao lớn đang ra sức đẩy Diệp Tử, một đứa trong bọn gằn giọng: “Đ.m mày nhanh lên, có mỗi việc mà lè mè thế à?”

Diệp Tử rơm rớm nước mắt nói: “Đại ca, đừng đánh em, em đang tìm ạ...Các anh có thể lấy hết tiền đi....”

“Đừng lèm bèm! Nói nữa tao xử luôn, tìm chìa khóa mau lên!”

Tôi nhìn thấy lưỡi dao găm sáng lóe lên trong tay họ.

Máu đã dồn lên tới não, dựa vào vài năm luyện tập trong quân đội, tôi tin hạ gục một hai thằng kia không là vấn đề, có điều...nhỡ ra bây giờ bỏ vào, sợ rằng chúng cuồng tâm làm liều! Tôi nhìn thấy con dao đã kề sát cổ Diệp Tử!

Ông trời đang thử thách lòng cam đảm và sự khôn ngoan của tôi!

Tôi đứng ở tầng dưới chừng 20 giây, trong lúc chúng đẩy Diệp Tử vào trong nhà, tôi khê khàng đi xuống.

Tôi lao như điên ra khỏi khu nhà, mẹ ơi, cho con mọc thêm 8 cái chân dài, mau mau đi tìm người trợ giúp!

Tôi nhớ rõ ra khỏi cổng chính khu nhà rẽ qua chính là đồn công an phường, có lần tôi còn trêu Diệp Tử, bọn em sống ở đây khá hay đấy chứ, lại còn khá gần chỗ công an.

Tôi lao đi như một gã điên, câu đầu tiên chính là: “Nhanh nhanh... đi với tôi...đi, có...có dao...cướp giật!”

Vừa nghe xong, 3 vị công an không nói gì đeo sẵn vũ khí theo tôi ngay. Vì rất gần, không cần phải lái xe công an, hai vị kia nói sẽ lập tức tới yểm trợ.

Tôi không liếc nhìn đồng hồ, nhưng ước chừng chỉ mới qua 10 phút, rẽ vào là tới khu nhà luôn, đến tầng 4 tôi đặt tay lên miệng, nói nhỏ: “Tôi có chìa khóa....”

Một trong số các vị công an hướng về phía tôi gật gật đầu, ra hiệu cho tôi mở cửa.

Mấy hôm trước chính tôi cất chìa khóa, nên thò tay xuống mấy mảnh vỡ của bình hoa là lấy được lên.

“ Khê thôi...” Một vị công an nhắc nhở tôi.

Đèn cả căn phòng đều bật sáng, Diệp Tử ngồi thu lu ở cái ghế trong phòng khách, miệng bị bịt bằng băng dính, mặt mũi xanh mét, nước mắt ướt ràn rụa, vừa nhìn thấy chúng tôi nước mắt lại lã chã rơi.

Một vị lập tức đi lục soát, một vị kiểm tra dưới gầm giường, trong tủ quần áo, còn một người tiến vào phòng bếp.

Nghe có tiếng động, một tên đi từ phòng ngủ bước ra, nhìn thấy có nhiều người bèn dừng lại, mở mồm định gọi tên đồng bọn, vừa kêu lên tiếng: “Anh...” tôi bèn dẫn tới nện một cú, cùng lúc, một cảnh sát cũng lao tới hạ hắn.

Tên còn lại vừa bước ra khỏi phòng bếp, cũng dừng lại, định quay đầu chuẩn, chưa kịp với lấy con dao thái thức ăn trên bàn đã bị hai vị cảnh sát xông vào còng tay.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, gọn gàng trật tự.

Tôi nhanh chóng cời trói cho Diệp Tử.

Diệp Tử bị trói lại bằng những vòng băng dính dính chặt vào ghế tựa, trên dưới quấn rất nhiều vòng, từng lớp từng lớp dính lại rất khó mở, tôi phải tìm một cái kéo mới cắt được nó ra.

Diệp Tử ôm chầm lấy tôi, nước mắt không có cách nào ngừng lại, toàn thân em run rẩy, hoàn toàn không phải vì lạnh.

Công an vây đường xuống dưới lầu, chúng tôi đi theo xe tới đồn.

Tôi và Diệp Tử bị phân ra để hỏi cung. Lúc công an hỏi tôi và Diệp Tử làm sao biết nhau, tim tôi đập thình thịch, tôi còn nhớ lời Diệp Tử nói cuộc đời các cô gái này như chuột chui dưới cống, rất sợ công an, ban này chỉ muốn cứu em, tôi cũng không nghĩ nhiều, không thể xảy ra chuyện gì.

Liệu có mang đến rắc rối cho Diệp Tử?

“Bạn bè giới thiệu cùng đi ăn cơm và quen nhau.” Tôi trả lời.

Công an cũng đặt câu hỏi liên quan đến nghề nghiệp của Diệp Tử, tôi không hiểu phải trả lời sao cho thích hợp, gượng gạo khai rằng không biết. Những điều khác đều thành thật khai trình.

Sau khi ghi xong lời khai, tôi đứng ngoài đợi Diệp Tử, nhìn đồng hồ, sắp 3 giờ sáng rồi.

Tôi nghĩ bụng tình hình thế này, gì thì gì cũng phải bồi dưỡng chút ít cho phía đồn, ở trên đã viết: Công an nhân dân thực hiện tốt mọi nhiệm vụ, giữ gìn trật tự, an toàn xã hội.

Hôm nay tôi đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Cũng may vì Diệp Tử bị cảm, nếu không thì sao? Nếu tôi không đến? Nếu tôi không hề biết chùm chìa khóa dự trữ của Diệp Tử? Chìa khóa cũng không phải điểm mấu chốt, nhưng nếu không có chìa khóa sẽ phải mất công bắt chúng hơn, quan trọng nhất là cuộc sống như của Diệp Tử quá nguy hiểm, không biết lúc nào thì bị người khác hãm hại.

Càng nghĩ càng hãi sợ, đầu óc bắt đầu xuất hiện những điều lộn xộn, tôi lạnh toát người.

Không hiểu Diệp Tử giải thích sự việc ra sao với các đồng chí công an, liệu có bị vạ lây không? Nếu có thì tội của tôi quá lớn.

Một vị công an đi ra.

Tôi hỏi: “Đồng chí... công an, bạn tôi có thể đi được chưa?”

“Đi? Không thả được, anh cũng đừng đợi nữa, cô ta là gái mại dâm đã khai cả rồi, việc này chúng tôi phải xử lý.”

“Nhưng cô ấy là bên bị hại...”

“Không sai, nhưng là gái mại dâm, theo quy định gái mại dâm sẽ được điều ra ngoại thành đi cải tạo lao động, cải tạo xong sẽ đưa trở về quê hương. Anh về đi, những việc tiếp theo không liên quan gì đến anh, anh về nhà ngủ đi.”

“Tôi có thể vào gặp cô ấy không? Cô ấy còn khóc không?”

“ Anh bạn trẻ, anh đi nhanh đi...Đây là đồn công an, anh về nhà ngủ đi.”

Trong gió lạnh, tôi như chiếc cột điện đứng chôn chân giữa đường, không thể nhích nổi dù chỉ một bước.

ĐOẠN 11: DIỆP TỬ GÁI MẠI DÂM NỔI TIẾNG

Cả đêm tôi không hề chớp mắt, trời vừa sáng liền gọi ngay cho Trương Bác, thằng ranh này 10 giờ mới thèm mở máy. Tôi nhớ mang máng là anh rể của cậu ta làm đầu đó liên quan đến ngành công an.

Tôi hỏi dồn trong điện thoại: “Mất bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần đưa được người ra.”

Trương Bác nói: “Con bé đó không dính việc gì khác chứ? Không dính thì giải quyết dễ hơn.”

“Không dính không dính không dính...Tớ đảm bảo. Còn một việc chỗ anh em với nhau tớ muốn nhờ cậu, liệu có thể bảo anh cậu xem qua cái hồ sơ vụ việc, tớ thấy vụ này hơi lạ....Nếu mà vi phạm luật pháp thì coi như xong. Tối nay mời anh em đi ăn nhé? Hỏi xem anh cậu có rảnh không?”

“Thế này đi, chắc không vấn đề gì đâu, lát tớ gọi lại cho cậu xem được không nhé.”

“Ôi...cảm ơn cảm ơn cậu, thế nói với anh cậu 6 giờ gặp ở Thuận Phong?”

Phòng riêng, com hải sản, quán Thuận Phong.

Trương Bác hỏi tôi: “Cái con bé Diệp Linh Lung nổi tiếng ấy là

Diệp Tử hả? Cậu với nó làm sao mà lại dính dáng với nhau thế? Cậu đừng có đi lại với con bé đó nữa. Lúc ấy chúng xĩa cho cậu vài dao, cậu nói đi cậu chịu nổi không? Chẳng qua cũng chỉ là một con cave? Làm xong việc này thôi nó luôn đi nhé.”

Mặt tôi hơi giãn giật, nhưng vì cứu người, họ nói gì mình cũng phải nghe.

“Anh ơi, anh xem qua cái hồ sơ chưa ạ?” Tôi thành khẩn hỏi han.

“Xem rồi, chú là bạn từ thuở niên thiếu của Trương Bác, việc chú nhờ anh làm sao không giúp hả, đúng không?” Ông anh của Trương Bác hỏi tôi: “Biết Tề Ngọc Quỳnh không?”

Tôi đang định nói không biết, trong đầu đột ngột xuất hiện một người, CÔ TA?

Đúng rồi, chính là cô ta, Tiểu Ngọc.

Trước khi đến Bắc Kinh Tiểu Ngọc là dân đi bụi, từ nhỏ đã bỏ học lang thang với một đám thanh niên vô công rồi nghề.

Năm ngoái cô ta về Đông Bắc, tìm một đồng hương cũng hoạt động giang hồ, đưa 8000 tệ, thuê hẳn đi rạch mặt Diệp Tử, còn nói với hẳn nhà Diệp Tử nhất định có rất nhiều tiền của và đồ trang sức có giá trị, tất cả những thứ ấy xong việc là của hẳn.

Cuối cùng Tiểu Ngọc còn dặn: ”Yên tâm đi, con khốn ấy là gái bán dâm, chúng mày xong việc biến luôn, con ranh đó chắc chắn không dám đi báo công an.”

“Hàng họ thế nào?”

“Ô hô, mày thích thì cứ dẫn vào con đ...ấy, việc này tao không quản, nhưng nói từ đầu rồi nhé, đừng làm gì quá kinh động. Con bé đó ở một mình, đến lúc trước khi trời sáng là ok. Mua vé về Thẩm Dương ngay sáng đó, xong việc biến luôn.” Để đề phòng bất trắc,

gã đồng hương gọi thêm một thằng em đi cùng.

Chiếc áo khoác to sụ bọc lấy Diệp Tử, băng dính cũng trói chặt ngực và eo lưng cô, gã trộm kia nghĩ chỉ cần sờ vào ngực Diệp Tử là đủ, gã lăm bằm chửi rủa, dùng hết sức kéo chặt cái băng dính, trói chặt một lúc mới để lỏng ra một đoạn, gã thò tay vào chỗ lỏng ấy bóp nghiền một bên ngực Diệp Tử.

Véo ngắt một hồi, gã chửi: “ĐM nó, không được, ông mày muốn tiêu khiển một tí, em gái, đợi anh lát nhé, để anh đi tìm kéo cỏi trói cho em, hai ta nghịch nhau tí!”

Đây là lý do vì sao lúc chúng tôi xông vào thì tên trộm đang loay hoay trong bếp.

Nhưng gã lợn này cũng ngu thật, cái gì mà dùng kéo, lấy luôn con dao cửa ra có phải xong không? Chúng để dao trên sa lông. Con người lúc vội thường đi theo phản ứng đầu tiên của bộ não.

Sau khi bị đưa về đồn, tay đồng hương của Tiểu Ngọc chối quanh quẩn, tay còn lại chẳng mấy chốc đã khai ra hết, bởi vì chúng bị bắt ngay tại hiện trường, nhân chứng vật chứng đầy đủ cả, không thể chối cãi. Chỉ còn cách có thái độ hợp tác.

Sáng sớm hôm đó Tiểu Ngọc bị bắt, lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, có bị đánh chết cô ta cũng không thể ngờ rằng kế hoạch bại lộ, mọi việc diễn ra như thế.

“Ban đầu Tề Ngọc Quỳnh còn ương bướng, sau khi biết chuyện không còn chối cãi nữa, cúi đầu nhận tội. Đàn bà cũng chỉ là đàn bà, thăm vấn họ so với thăm vấn đàn ông dễ dàng hơn nhiều. Hồ sơ nhanh chóng khép lại.”

“Cô ta có nói vì sao không?” M. kiếp con điểm xấu xa đáng ghét, nếu gặp lại cô ta tôi nhất định không tha!

“Còn vì sao nữa? Hai gái mại dâm, tranh giành đàn ông chứ còn gì.

Cụ thể là tay nào, hồ sơ không nói rõ, nhưng đây không phải vấn đề quan trọng.”

“Thế Diệp...có thể bảo lãnh cho Diệp Tử không?”

Chương 32

Sáng ngày hôm sau ông anh rể của Trương Bác gọi điện đến, thông báo với tôi ngày mai mang theo 5000 tệ tới bảo lãnh Diệp Tử.

Đêm ấy là đêm chờ đợi dài nhất của tôi, trong bóng đêm tôi thao thức nghĩ: Diệp Tử em sao rồi? Không hiểu em đã khỏi ốm chưa, ở trong ấy có bị sốt không?

Tôi mượn tạm chiếc xe của một anh bạn, rồi mượn của bà chị 10.000 tệ, nhân tiện lấy ở chỗ chị một hộp thuốc cảm.

Chỉ trong hai ngày, Diệp Tử gầy rộc đi trông thấy, sắc mặt héo mòn, tóc hơi bết lại. Diệp Tử gục đầu vào ngực tôi, hai tay vòng ra sau ôm chặt lấy tôi, như thể sợ tôi chạy đi mất.

Tôi đưa một tay đỡ lấy lưng em, một tay áp vào cổ em xem thử, vẫn ổn, nhiệt độ cơ thể bình thường.

Về tới nhà Diệp Tử liền đi tắm, tắm hơn một tiếng đồng hồ, em muốn gột hết mùi ảm mốc ra khỏi người.

Tôi xuống lầu mua ít đồ nguội làm sẵn, nấu thêm một bát mì nóng.

Diệp Tử tắm xong ra ngồi lặng cứng trên sa-lông, không thốt một lời. Tôi đến bên, kéo em vào lòng. Em liền gục vào lòng tôi, khóc to hơn, tiếng khóc cứ thế vỡ tràn ra, đôi vai em rung lên bần bật, cả người dường như không còn chút sức lực. Tôi đỡ nhẹ lưng em, lòng thầm nghĩ khóc đi em khóc đi, em yêu dấu của anh, khóc hết sẽ khá hơn.

Con khóc kéo dài hơn 2 tiếng.

Vai tôi bắt đầu mỏi, cuối cùng tê cứng lại, lạ thật, chẳng nhẽ phụ nữ có nhiều nước mắt đến vậy sao? Dù gì tôi cũng không có lượng nước mắt như thế.

Tôi sợ em khóc nhiều quá, nhưng cũng không biết phải khuyên em điều gì, Diệp Tử khóc, khóc cho đến hai con mắt sưng húp như hai quả đào.

Tôi đứng dậy đi lấy một cái khăn bông cho vào tủ lạnh, được một lúc lấy ra chườm lên mắt Diệp Tử, nếu không đôi mắt to đẹp ấy sẽ sưng đến mức thảm hại.

Sau đó tôi đi hâm lại bát mì, dỗ: "Ăn một chút nhé, chắc hai ngày nay cũng không ăn uống gì, ngoan của anh..."

Diệp Tử ngẩng đầu lên nhìn tôi, hít hít mũi, cuối cùng cũng nhận lấy bát mì. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Có điều Diệp Tử trước sau không mở mồm nói bất cứ lời nào, cả đêm ấy em chỉ ngồi yên, có lẽ việc xảy ra hai ngày qua đã làm em khiếp sợ, nỗi khiếp sợ vẫn dai dẳng neo lại trong lòng.

ĐOẠN 12: MÁ LÚM ĐỒNG TIỀN XINH XINH

Buổi sáng, tôi sắp sẵn thức ăn khô cho 35, hôn nhẹ lên trán Diệp Tử, rời khỏi nhà. 8 giờ 50 phút, tôi, com-lê, giày da đầy đủ, đến công ty Vân Nam.

Công ty nằm ở tầng 19, tôi bước vào thang máy, vừa lúc cửa thang máy đang từ từ đóng vào, có tiếng nói trong veo như tiếng chuông vang gọi với theo: "Xin đợi cho một chút!" Tôi nhấn tay vào nút "OPEN", cửa thang máy đang đóng lại mở ra.

Một cô gái duyên dáng bước vào trong, trông vẻ ngoài chừng 20 tuổi đầu, mái tóc ngắn gọn gàng bóng mượt, diềm đạm thanh nhã, mặc một bộ quần áo công sở màu trắng chỉnh tề, hai tay ôm gọn một tập hồ sơ hay gì đó.

Vừa bước chân vào thang máy cô rồi rít nói: "Cảm ơn cảm ơn."

"Không có gì, chị lên tầng mấy? Tôi bấm nút dùm chị." Trông cô gái thật sự không còn tay để với ra, tôi bèn lịch sự ngỏ lời giúp.

"Làm phiền anh ạ, 19, cảm ơn anh."

Ồ? Theo tôi được biết, cả tầng 19 thuộc phòng làm việc của công ty Vân Nam, thế thì, cô bé này là đồng nghiệp của tôi rồi?

"Chị làm việc ở công ty Vân Nam à?" Đã là đồng nghiệp của nhau, cũng nên thăm hỏi qua lại, vì thế tôi mỉm cười hỏi cô, và lại trong thang máy chỉ có 2 người chúng tôi, không chào hỏi thì khá gượng gạo.

Cô gái cũng thấy rõ ràng là nút báo hiệu chỉ phát sáng ở tầng 19, nên nói luôn: "Vâng, anh cũng..."

"À, đây là ngày đi làm đầu tiên của tôi, Lý Hải Đào, bộ phận tiêu thụ." Tôi hăng giọng giới thiệu, đưa tay ra định bắt tay. Cô gái vừa cười khuôn mặt liền hiện lên hai lúm đồng tiền nho nhỏ, môi chúm chím hất hất về phía tập tài liệu, tôi cũng cười, rút tay lại.

"Em nghe nói hôm nay ở bộ phận tiêu thụ có đồng nghiệp mới, hóa ra là anh ạ, em là Tiêu Lâm, thư ký của giám đốc Vương."

"Ôi, xin chào xin chào, để anh cầm đỡ cho em..."

"Đến nơi rồi đến nơi rồi, mọi người trước lạ sau quen, đồng nghiệp với nhau cả, không cần khách sáo thế..."

Thang máy mở ra.

Ngày đầu tiên cực kỳ suôn sẻ.

Trước hết tôi qua trình báo bên văn phòng nhân sự, phụ trách phòng này đưa tôi đi thăm quan một vòng từng bộ phận, làm quen một chút với các đồng nghiệp, giới thiệu tới Tiêu Lâm, cô bèn đưa tay ra bắt, nói: "Bây giờ trên tay em không phải cầm gì nữa."

Tiêu Lâm vừa tròn 23 tuổi, chỉ lớn hơn Diệp Tử vài tháng, người Thạch Gia Trang, năm ngoái tốt nghiệp đại học xong xin vào làm ở công ty Vân Nam, thông thạo tiếng Anh và tiếng Nhật.

Tôi bắt tay cô gái, nói: "Lính mới, xin chỉ bảo."

Tiêu Lâm lại chúm chím cười để lộ ra hai má lúm: "Đôi bên hợp tác."

Tôi được phân vào bộ phận quản lý tiêu thụ máy photocopy và máy fax nhãn hiệu S tại thị trường Bắc Kinh. Tôi phải nắm rõ tình hình

thị trường và tính năng sản phẩm, may thay công việc trước đây của tôi liên quan đến tiêu thụ các sản phẩm điện tử, vì thế những thứ này không phải việc khó.

Buổi tối tôi đi trả xe cho anh bạn, rồi quay lại nhà Diệp Tử.

Vừa tới cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, thầm nghĩ mình thật đáng thương, đói đến lơ lửng ảo tưởng.

Diệp Tử vừa mở cửa vừa nói: "Sao anh không cầm luôn chùm chìa khóa đặt dưới mảnh sành vỡ? Cứ bắt em hôm nào cũng phải ra mở cửa cho anh, rắc rối ời là rắc rối!"

Tôi hí hửng mừng rơn, xoa tay lên má em và thơm chụt một cái. Lòng thành làm tan chảy cả sắt đá - ai đã từng nói thế? Tôi phục!

35 vẫy vẫy đuôi chạy lại, vòng vòng quanh ống quần tôi chào đón.

Đúng là có mùi thức ăn tỏa ra thơm lừng, tôi hít hít mũi hỏi Diệp Tử: "Thơm quá, cái gì vậy?"

Diệp Tử không thèm trả lời, quay người vào bếp bê ra vài đĩa thức ăn, tuyệt cú mèo! Gà sốt cay, thịt lợn nấu bí, súp lơ xanh xào tỏi... và còn có một nồi canh xương hầm nữa.

Có phải không? Đánh chết tôi cũng không tin nổi bàn đầy thức ăn này là do Diệp Tử xào nấu. Chắc chắn là mua ở dưới nhà rồi gọi người mang lên.

Diệp Tử nhìn tôi: "Ngạc nhiên cái gì? Ăn cơm thôi, nếm thử tay nghề của bản cô nương!"

"Em nấu thật à? Trước đây anh có biết đâu?"

"Anh mới quen em được bao lâu? Em biết nấu nướng từ bé, mấy năm nay có sao lãng thật, giờ trở tài một chút. Thôi thôi, anh nhanh cởi áo khoác ra ngồi xuống đi, không phải vì chúc mừng ngày đầu

đi làm của anh, em chẳng xuống bếp đâu! Nhưng mà, bao nhiêu năm không nấu cơm, em vẫn thấy tay nghề còn khá! Biết làm sao được, ai bảo em sinh ra vốn thông minh ngất trời!" Diệp Tử vờ ra vẻ tài ba, với tay treo áo khoác lên mắc.

Nếu nói công dung ngôn hạnh chỉ có ở người phụ nữ phát triển toàn diện, sao tôi lại có cái may mắn gặp được một người như thế? Hoàn toàn quá sức tưởng tượng, có nhặt được trên đường một thời tiền vàng cũng làm sao bằng được tâm trạng sung sướng tôi đang có lúc này?

Diệp Tử rót ra hai ly rượu nho đỏ, đưa một ly cho tôi nói: "Anh yêu, em biết anh không uống rượu, nhưng đây là rượu làm từ nho dại, chỉ có 4 độ thôi, chúc mừng anh! Nào, chạm ly!"

Tôi cũng nâng ly rượu lên: "Thế thì xin chúc bé bỏng của anh mãi mãi vui tươi, coi tất cả đã qua là chuyện của quá khứ!"

"Chúc anh công việc suôn sẻ, thăng quan tiến chức!"

Đặt ly rượu xuống, tôi đưa đũa gắp hết một lượt thức ăn trên từng đĩa. Miễn bàn, thật sự không phải vì "yêu yêu cả đường đi lối về", mà Diệp Tử quả có tài nấu nướng, màu sắc, hương vị đậm đà, canh cũng rất hợp khẩu vị, rất giống cách ninh của Quảng Đông. Trong đầu tôi lập tức trỗi dậy nguyện vọng muốn được cưới người con gái này về nhà.

Diệp Tử không hề động đũa, em chỉ ngồi ngắm tôi ăn, lát sau tự dưng lại hơi nhúm mày, tay lăn lăn ly rượu đáng chừng đang mông lung nhớ lại điều gì.

"Em sao thế?" Tôi vuốt vuốt tay em.

"Lẽ nào thật là cô ấy? Em một mực không dám tin...Thật là cô ấy..."

"Này, nghĩ gì thế, bé bỏng sao thế em?"

"Em đã nhớ ra người đưa cho em cốc nước cam là ai rồi, khi ấy đến nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. Có lẽ trong tiềm thức cũng không muốn tin, nhưng...chính là cô ta...không sai..."

"Ôi, lại là việc đó, Tiểu Ngọc mà..."

"Làm sao anh biết được? Nhưng cô ấy không hề chớp mắt ở bên em hai đêm à..."

"Ở bên thì sao? Tề Ngọc Quỳnh đã có dụng tâm, để lộ ra cho người khác thì còn nói gì? Thêm nữa, cô ta có thể đã không ngờ được rằng cốc nước đó lại có phản ứng mạnh đến thế, lương tâm cào cào hoặc sợ hãi cũng nên. Nếu cô ta thật sự là người đàn bà đơn giản, thì không thể hẹn gặp em rồi gọi hai tay trộm...Có thể nói mưu kế đã được tính toán kỹ càng...Nhưng, suy cho cùng, việc này là do anh, có lẽ cô ta cho rằng em là một vật cản. Diệp Tử," tôi nghiêm túc hỏi em: "Em oán anh không? Mắng anh cũng được, nhưng đừng...."

"Ôi, trách sao được? Anh ý hả..." Diệp Tử dí dí ngón tay lên trán tôi, "Không nhắc lại nữa."

"Ừ ừ, không nhắc nữa, dù sao thì, anh đầu to mắt cận cũng đoán ra được cốc nước đó..."

"Ghét anh lắm Lý Hải Đào! Anh nói thể em không bằng cái đầu bã đậu của anh à!"

Diệp Tử cười đùa nhào người qua bàn, dùng nắm đấm tay đánh tôi, tôi bắt được đôi tay nhỏ xinh, kéo giật em lại vào lòng. Cùng lúc, tôi đưa lưỡi của mình dọc theo làn môi em, cả hai bện vào nhau trong cảm giác hạnh phúc say đắm, tôi trượt dài nụ hôn xuống cổ em, dừng lại bên tai thầm thì: "Anh yêu Em!"

"Ôi..." Tôi nghe thấy tiếng em thốt lên tha thiết.

Đầu lưỡi tôi nhip nhàng du ngoạn, những ngón tay tôi đã chạm tới làn da mịn màng của Diệp Tử, bờ ngực mềm mại và mê hoặc, khiến tôi không dừng được cúi đầu xuống thơm...

Chai rượu vang chỉ có 4 độ rơi xuống sàn nhà...Cún con 35 căn ống quần tôi kéo tới kéo lui, bị tôi đá văng ra...Đèn hoa bên cửa sổ bật sáng, ánh trăng dịu mềm tràn vào như nước.

Chương 34

Mọi việc của tôi đều thuận lợi, nghiệp vụ dần dần cũng thành thạo, quan hệ với đồng nghiệp mới rất tốt.

Tiêu Lâm thỉnh thoảng ghé qua chỗ tôi, có lúc tranh thủ trò chuyện mấy vấn đề riêng tư, tôi khoe ảnh của Diệp Tử với cô, cô thắng thốt: "Ôi, một mỹ nhân! Chị ấy làm ở đâu ạ?"

Tôi trả lời cho lấy lệ: "À, cô ấy....vừa mới thôi việc, vừa nghỉ việc xong..."

35 bắt đầu to béo lên, việc đại tiểu tiện trong nhà có vẻ không thích hợp nữa.

Gần như ngày nào Diệp Tử cũng chuẩn bị cơm nước chờ tôi về, tôi ngửi thấy mùi hương của hạnh phúc.

Chỉ khi về khuya, bé bông của tôi thì thoảng lại hét lên bật tỉnh dậy, phải nín chặt lấy cổ tôi mới ngủ tiếp được. Tôi nghĩ chỉ có thời gian mới xóa nhòa được tất cả.

Hai tháng sau Tề Ngọc Quỳnh bị kết án hai năm sáu tháng tù, Diệp Tử tốt bụng đi mua đồ dùng hàng ngày định mang đến thăm cô ta, tôi phát hiện ra phê bình nghiêm khắc, cầm đồng đồ vát hết vào thùng rác trước mặt Diệp Tử. Chỉ còn biết nghĩ đến hai năm rưỡi nữa có khi cô ta lại xuất hiện chen ngang giữa chúng tôi, dìm Diệp Tử vào trong vạc dầu cuộc sống.

Đám Tiểu Vân có qua thăm Diệp Tử một lần hôm tôi đi làm, sự việc này cũng làm họ chấn động. Mọi người ngoài mặt than thở rằng Tiểu Ngọc quá độc ác, trong lòng lại chất chứa những thâm kín riêng.

Khỏi phải nói, Tiểu Vân ngoài có một Trần Dương người Hồng Kông ra, còn có một Viên Uy, nên ngày ngày hết ăn lại ngủ, nói như lời cô nói: "Em sắp biến thành con lợn rồi." Cô gái xinh đẹp tự nhận mình là "lợn" ở nhà cũng nuôi một con chó và một con rùa, nên nhà cửa cứ náo nhiệt như sở thú.

Bố của Tuyết Nhi quyết định chuyển lên Bắc Kinh sống, để chăm sóc cô con cái rượu, lại thêm Cảnh Trục nâng niu Tuyết Nhi như báu vật, anh đang chuẩn bị cung cấp tiền cho cô đi học tiếp.

Úc Đình mặc dù cùng “lão mặt trắng” nhà cô phát triển công việc, nhưng đôi khi vẫn đảo một vòng qua Đá quý trần gian, bao năm qua, cô coi việc đi làm ve như một cách để sinh tồn, mà còn rất mát tay lèo lái với nghề này, vì thế, lo lắng cho ai chứ không cần lo lắng cho cô.

Còn Thanh Thanh? Cô đã quen đủ với cuộc sống này, vừa lúc có một tay bạn người Hồng Kông tên KK rủ cô xuống Thượng Hải, đương nhiên gã cũng đã có vợ con ở quê nhà, gã là nhân viên cao cấp được phái về đại lục, rất khoái Thanh Thanh, đây có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho Thanh Thanh lúc này, vả lại cô cũng có cảm tình với KK. Thế là Thanh Thanh dứt khoát gói ghém đồ đạc, hai ngày sau lên đường.

Bầu không khí phút chốc có phần tan đàn xẻ nghé, không ai nói một lời nào.

Diệp Tử chợt khe khẽ hát bài Ánh mắt em, lát sau Tuyết Nhi cũng hát theo Diệp Tử, chậm chậm đến Thanh Thanh hát theo Tuyết Nhi, rồi Úc Đình, Tiểu Vân cùng khe khẽ hát, trong một lúc, có nước mắt ứa ra từ viền mắt các cô gái, chạm cũng không muốn chạm vào, sợ rằng vừa chạm nước mắt sẽ chảy tràn xuống.

Những hạt bụi đất bay dưới ánh nắng, vô định.

Diệp Tử bắt đầu một cuộc sống mới, ban ngày không có việc gì làm, ban đêm sợ mơ thấy ác mộng, nên tối nào cũng dứt khoát qua nhà Tiểu Vân chơi mạt chược, có lúc nấu cơm cho tôi xong mới đi, có lúc gọi tôi cùng về nhà Tiểu Vân ăn cơm.

Thường thường phải đến sáng, Diệp Tử mới từ nhà Tiểu Vân trở về, tắm tấp qua loa hôn hít tôi một lát, rồi quay lưng lại ngủ.

Tôi ngái ngủ trở dậy, biết mình đến lúc phải đi làm. Hình như từ lúc Diệp Tử bắt đầu chơi mạt chược, tôi không còn đặt đồng hồ báo thức nữa.

Còn nhớ vào một ngày chủ nhật, tôi nằm ỳ trên giường của Diệp Tử, thưởng thức dáng em ngủ ngon lành rất đáng yêu, em đột nhiên mơ ngủ nói ú ớ: “Biết thế không đánh quân 7, không thì ăn hết một hàng rồi...” Tôi suýt nữa ngã lăn xuống đất.

Tháng này bộ phận bên tôi có nhiều công trạng, công ty tổ chức cho cả hội đi hát karaoke, tổng giám đốc Vương mang theo Tiêu Lâm.

Tối đó Tiêu Lâm thay hẳn một chiếc váy mới, còn trang điểm chút ít, có anh bạn đồng nghiệp đứng cạnh thì thầm: “Tiêu Lâm xinh phết nhờ...”

Một anh khác tiếp lời: “Còn phải nói, một bông hoa đấy.”

“Nghe nói vẫn chưa có bạn trai, sao cậu không cưới?”

“Năm ngoái theo đuổi rồi, theo phát mệt vẫn không cưới được...”

Nghe lời họ nói thế tôi liền chú ý kỹ hơn đến Tiêu Lâm, có thể vì tôi ngày ngày ở với Diệp Tử, nên có cảm giác: “Trừ Khước Vu Sơn

bất thi vân”, kỳ thực mà nói, Tiêu Lâm cũng không tệ lắm.

Cô không trắng, nhưng nước da đều màu, dáng vẻ thanh tú, phong thái nhã nhặn, đặc biệt khi cười hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh làm người khác trong lòng cảm thấy rất gần gũi. Con gái như cô ở cái tòa lầu Tả Tự này phải được coi là hàng chất lượng cao.

Hôm ấy trong sự thoái thác của mọi người Tiêu Lâm xung phong lên hát đầu tiên, lại hát đúng bài Ánh mắt của em, đổi lại đã khuấy động tiếng lòng tôi, tâm tư không biết đã phiêu bạt đến phương trời nào rồi.

Lát sau Tiêu Lâm ngồi bên cạnh tôi, đẩy đẩy vai vào người tôi bảo: “Em với anh hát chung một bài nhé?”

“Ok ok, muốn hát với người đẹp cũng không có mà hát ý chứ!” Tôi đâm nhiều lời.

Cuối cùng chúng tôi chọn một bài hát xưa Chầm chậm đi bên em. Vừa hát xong đã nghe tiếng hò reo từ phía, có ngay một đồng nghiệp trêu chọc nói:

”Cậu được lắm Lý Hải Đào, hát hay lắm, đánh lẻ kết hợp với nhau!”

“Một đôi trời phú...” Một cô nổi tiếng mau mồm mau miệng lớn tiếng nói, bị người bên cạnh húc húc vai, nên rút lại nửa câu cuối.

Tôi liếc trộm Tiêu Lâm, gặp phải ngay ánh mắt cô, cô trân trân nhìn tôi, mặt đỏ ửng lên. Đến thẳng ngu cũng nhìn thấy, cô có ý với tôi.

Đêm hôm ấy tôi thấy lòng mình xao xuyến, bèn tìm một cái cớ và trở về nhà.

Nhà không có người, Diệp Tử lại đi chơi mạt chược rồi, 35 cạ cạ đầu mình vào chân tôi, vẩy vẩy đuôi ra chiều nịnh bợ. Tôi chăm

chăm nhìn 35, trong lòng bỗng thoáng buồn bã, đến ngồi xuống sa-lông và châm một điếu thuốc.

Trong đêm tôi mơ thấy Tiêu Lâm, cô cười trong veo lao về phía tôi, đứng trước tôi từ từ cởi quần áo, nhưng càng cởi quần áo càng nhiều, vĩnh viễn không cởi hết được, tôi cuống quýt, với tay ra chụp lấy cô, cô bèn đổi thái độ nói: “Được lắm, anh Lý Hải Đào, hóa ra cũng chỉ là kẻ đục nước béo cò, đồ đều!”

Tôi khiếp sợ, mở mắt choàng tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ đã có ánh mai đầu tiên, sao Diệp Tử vẫn chưa về?

Ngày hôm sau gặp Tiêu Lâm tôi có phần gượng gạo, hết sức tránh né cái nhìn của Tiêu Lâm, Tiêu Lâm cũng không nói gì, chỉ hướng về phía tôi với nụ cười có hai má lúm xinh xinh.

Chương 35

Tôi lĩnh tháng lương đầu tiên. Nộp hết cho Diệp Tử không thiếu một đồng, Diệp Tử hôn chùn chụt lên má tôi khen: “Anh của em giỏi thật...Nhưng mà, anh cứ giữ lấy mà dùng, gọi taxi đi làm chẳng phải cũng cần đến tiền sao? Không bằng bây giờ, chúng mình ra ngoài ăn mừng, em mời anh, khao cục cưng lớn tướng nhà ta!” Tôi quay lại hôn em, trong lòng vui sướng rạng ngời.

Tối đó chúng tôi đi ăn đồ Hàn Quốc.

Đang ăn được nửa chừng, có người vỗ vai tôi.

“Ê, Hải Đào, cái thằng...” Quay lại nhìn, hóa ra là Trương Bác.

Tôi đáp: “Ô, sao lại là cậu? Đây đây, ngồi xuống, sao có mình cậu thế? Cùng tới ăn đi...”

“Thôi, thôi, đặt phòng riêng rồi, mời vài người bạn ở Cục Công Thương, người ta vẫn chưa đến. Cả tháng nay chả thấy mặt cậu, tí mít với quý cô Diệp Linh Lung làm gì rồi?” Trương Bác dứt lời

liếc xéo sang Diệp Tử.

Diệp Tử mấp máy môi, ra hiệu chào, rồi hạ đĩa trên tay xuống mời: “Hai anh em cứ nói chuyện, em đi rửa tay.”

Trương Bác ngồi xuống đối diện tôi, hỏi: “Gần đây, thế nào? Từ sau vụ kia chả gặp cậu nữa.”

“Ài, thì vừa mới chuyển việc, bạn! Vụ kia làm phiền cậu và anh rể, thật sự rất cảm ơn...”

”Này, cậu làm cái gì mà khách sáo thế? Việc cũng không to tát gì, đừng để bụng. Nhưng, Hải Đào, tớ với cậu là bạn nối khố, anh em phải khuyên nhau câu này, sao cậu vẫn còn chung đụng với con yêu tinh thế? Tớ muốn tốt cho cậu, người khác tớ chẳng xía vào. Chơi đùa với nó còn được, cậu còn muốn cưới nó về chắc? Nó ranh như bà nội, cậu chỉ là thằng bé lên ba chơi không lại được với nó đâu! Biết không anh em? Đàn ông từng lên giường với nó không phải con số nhỏ! Liệu nó có coi cậu là chồng không? Thật chẳng thể tin nổi, đ...mẹ tớ cũng không tin nổi! Có khi nó bán đứng cậu cậu vẫn nộp tiền về cho nó! Kết cục tiền mất tật mang, người chuồn, tính toán thế à? Đến lúc ấy hối hận cũng không kịp! Mau chóng đá nó là xong, này, rồi sau tớ giới thiệu cho cậu một cô... Còn việc nữa,” Trương Bác ghé đầu vào tai tôi nói nhỏ: “Nghe đồn con tiểu yêu này trình độ trên giường siêu đẳng, nhưng giá đắt lời phèo, bao giờ giới thiệu cho tớ, chỗ anh em mà? Giảm giá tí, nhé?”

Nếu không phải vì Trương Bác từng giúp Diệp Tử thoát khỏi cảnh tù tội, thì dù nó có là chỗ anh em tôi cũng muốn chôn sống nó!

Tôi gồng mình nhẫn nại dim nổi tức giận xuống, xé tan hai miếng sườn bò, đáp: “Ok, không có gì to tát...Hôm nào tớ gọi cho cậu, anh em tụ tập sau.”

Diệp Tử đã quay lại, Trương Bác đứng dậy nhường chỗ “Thế nhé, các cậu thành đôi thành lứa thì tớ không làm phiền nữa, Hải Đào chúng mình liên lạc qua điện thoại nhé...” Nói rồi cậu ta nháy mắt

với tôi, sầm sỡ nhéo một cái vào mũi Diệp Tử.

“Ái! Anh...” Diệp Tử định nổi cáu, bị tôi giữ tay lại.

Đợi Trương Bác đi rồi, tôi mới giải thích: “Đừng hơi một tí lại giận!”

“Cái gì mà hơi một tí lại giận? Anh không thấy...” Diệp Tử phản uất vạch lại tôi.

“Thấy rồi...Biết hẳn là ai không? Chính hắn giúp bảo lãnh cho em ra tù đấy! Nếu không làm sao hắn biết được tên thật của em? Giận dữ? Rồi người ta tìm lý do nào đấy tống em vào tù lần nữa? Giận dữ? Người muốn giận dữ trước nhất là anh đây này!”

Diệp Tử trừng trừng nhìn tôi, bất chợt cười phá lên, “Hô hô, Lý Hải Đào, ở bên em những việc như thế này chỉ mới bắt đầu! Chịu không nổi phải không? Có đứa chưa từng đánh đĩ đấy, đi đi, đi tìm đi!” Dứt lời cô giằng lấy túi xách, một đi không trở lại.

Trong cơn thịnh nộ mà, than ôi, đáng đi vẫn đang đưa uyển chuyển...

Những người ngồi bàn bên vô cùng kinh ngạc chăm chú nhìn tôi, chắc tại cái từ “đánh đĩ” kích thích thần kinh họ.

Tôi không đuổi theo, tôi đã quen với cô nàng này, cũng nên để cô ta tự kiểm điểm mình. Vả lại tôi cũng không cầm theo khóa nhà, mà cũng chẳng đến nỗi phải vất vưởng ngoài đường.

Thế là tôi ngồi chén sạch nồi canh thịt bò.

Vợ mình mình phải thương, trước khi rời quán tôi không quên yêu cầu đóng hộp đĩa thức ăn dở của Diệp Tử, không hiểu cô nổi giận phùng phùng thế có còn ăn được không.

Về đến nhà phát hiện ra Diệp Tử đi vắng, cũng không biết lang

thang tận đâu rồi, đến 35 cũng không thấy đâu

Chẳng nhẽ mới thế mà đã bỏ đi? Một việc nhỏ như thế cũng bỏ đi, có nên lấy kiêu con dâu thế này không tôi vẫn thật sự cần phải cân nhắc lại.

Tôi mở tủ quần áo ra xem, may thay quần áo vẫn còn, Diệp Tử không mang gì theo ngoại trừ 35. Điều này cho thấy cô cũng không bỏ đi đâu xa.

Ban đầu định gọi cho cô ta, sau nghĩ lại, tôi nghĩ không thể mất đi cái thế của thằng đàn ông, tôi vốn dĩ cũng chẳng sai, không gọi nữa, cứ để thế!

Đợi đến hơn 11 giờ tôi không nhìn được nữa, lo sợ Diệp Tử đêm hôm khuya khoắt lỡ xảy ra chuyện gì.

Vừa lấy tay chộp lấy cái điện thoại, Diệp Tử đẩy cửa bước vào, vừa vào đã lườm tôi một cái, tôi thở phào nhẹ nhõm, mặt mày tỉnh bơ.

Đợi mãi thấy em cứ lờ đi, tôi quay ra nói chuyện một mình: “Ồ, 35 đâu rồi? 35! 35...Ồ, chạy đâu rồi? Thằng bé này! Nào nào, 35, lại đây với ba nào! 35...”

“35 cái nỗi gì, đến vợ còn chẳng thiết, có giỏi thì đừng bao giờ mở mồm ra nữa! Đến một cú điện thoại cũng không gọi...Tưởng anh ăn đồ Hàn Quốc no ềnh bụng rồi!”

Tôi bật cười, kéo kéo Diệp Tử vào lòng, thủ thỉ: “Thôi mà, có chút xiu đã bỏ đi thế, em chạy đi đâu được nào? Vừa định gọi cho em đấy chứ! Em đã ăn gì chưa? Anh mang cơm về cho em đấy. Thôi, bé ngoan, đừng tức giận nữa, nghìn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của anh, anh nhận anh không tốt, anh sai rồi, anh có tội!”

Diệp Tử “khì khì” cười rồi, nói: “Khỏi, đáng ghét! Ngồi xuống, em có việc muốn nói với anh.”

Diệp Tử châm một điếu thuốc, thông báo: “Tối nay em vừa gọi cho

Thanh Thanh, hẹn cô ấy chiều mai đi máy bay xuống dưới Thượng Hải chơi. Em đã từng nói muốn đi đâu đó cho tĩnh tâm, đây là dịp thích hợp để đi đôi ba ngày, em gửi 35 cho Tiểu Vân trông rồi, để ở nhà anh đi làm không biết mấy giờ về, con trai em chết đói thì làm sao? Anh thấy thế nào?”

“Không phải vì giận anh nên đi Thượng Hải đấy chứ em yêu?”

“Ban đầu là thế đấy, nhưng bây giờ...Trông thấy anh muốn giận cũng không được! Nhưng em đã hẹn với Thanh Thanh rồi, sẽ không thay đổi nữa. Lại nói công việc của anh mới bắt đầu, để tâm vào công việc chẳng hại ai.”

“Em sẽ ở đâu?”

“Ở với Thanh Thanh, KK có một căn hộ, yên tâm đi, em đi Thượng Hải chơi, không có chuyện gì khác đâu...Đa nghi!”

“Đâu có đâu có đâu có, anh chẳng nghĩ gì thật...Tự em nghĩ vòng vo...Ha ha, thôi em đã quyết, đừng chơi điên quá không biết đường về đấy nhé!”

“Anh không tốt với em em không về thật!”

”Thế thì không được! Cung phụng em còn chưa ăn ai! Nhưng chiều mai chắc anh không tiễn em được...”

“Em biết, anh phải đi làm mà anh yêu, vả lại cũng không có xe....Không cần tiễn đâu, em gọi taxi là được rồi, em cũng không còn là trẻ con. Anh ở nhà phải tự biết chăm sóc mình, tan làm xong nhớ đi ăn chút gì đó, không thì về nhà bố mẹ ăn, nghe rõ chưa?”

“Vợ anh thật tuyệt...”

"Gì, ai là vợ anh chứ? Lấy em về anh có ân hận không?”

“Không ân hận...Hôn cái nào....”

“Au ui, cẩn thận tàn thuốc! Ghét...”

ĐOẠN 13: MÁ LÚM ĐỒNG TIỀN XINH XINH

Diệp Tử đi rồi, tôi dứt khoát dồn tâm sức cuốn vào công việc, đôi lúc rất muộn mới trở về nhà.

Khi đã thạo việc, tôi lập công trạng như vũ bão, nhiều lần họp trong ban tôi được nêu tên biểu dương, giám đốc Vương bắt đầu để ý đến tôi.

Tối nào tôi cũng gọi điện cho Diệp Tử, nghe em khoe đi chơi ở Thượng Hải rất vui, Thanh Thanh ngày nào cũng kè kè ở bên, đi mua sắm này đi nhảy disco này, chơi bởi say sưa.

Đôi lúc chúng tôi cũng rả rích đôi lời tình cảm, mỗi lần như thế tôi lại nhớ em cồn cào.

Một hôm tôi bận làm đến hơn 7 giờ tối, lúc ra mới để ý mọi người ở công ty về gần hết rồi, tôi mông lung suy nghĩ không biết đi đâu ăn gì.

Cửa thang máy đang đóng, bỗng nghe thấy một giọng nói lãnh lút vang lên: “Xin đợi cho một chút được không?”

Tiêu Lâm vừa đụng mặt tôi đã chúm chím má lúm đồng tiền, chào:

“Ô, sao anh cũng về muộn thế?”

“Ừ, phải làm gấp một báo biểu.”

“Không phải vội về ăn cơm chị dâu nấu à?”

“À.... không, cô ấy đi Thượng Hải rồi, nên...”

“Thảo nào! Thấy anh mấy hôm nay về muộn lắm, hóa ra là chị dâu đi Thượng Hải, không có ai nấu cơm rồi?”

“Đừng gọi chị dâu chị dâu làm gì, nghe cứ kỳ cục thế nào ấy....”

“Ôi, thế thì cùng đi ăn nhé! Em ở có mỗi mình, về nhà cũng chẳng có ai nấu.”

Tôi hồn nhiên gật đầu.

Chúng tôi đi ăn ở một tiệm ăn gia đình dưới cơ quan.

Trời đã vào tháng tư, Tiêu Lâm khoác trên mình bộ vest công sở

màu tím nhạt, cổ áo ghim một chiếc cài áo hình hoa lan nhỏ xíu, bộ đồ cắt may vừa vặn, tôn thêm dáng người cô trông rất bắt mắt, nét đẹp yếu ớt toát lên trong sự giản đơn.

Hoàn cảnh gia đình Tiêu Lâm cũng khá, bố mẹ ở quê nhà đều là những nhân vật có máu mặt, trên còn có một người anh. Tiêu Lâm từ nhỏ lớn lên ở Phúc Oa, từ lúc cô tự thi lên Bắc Kinh, gia đình có ý định chờ cô tốt nghiệp xong sẽ gửi đi đào tạo chuyên sâu ở Mỹ.

Đằng nào cũng đi du học, nên khỏi phải phí hoài tình cảm, đó là lý do vì sao cả thời gian học đại học Tiêu Lâm không hề có bạn trai. Đương nhiên cũng không loại trừ lý do tính tình đại tiểu thư làm cao của cô, lựa đi lựa lại cũng chẳng ưng ai.

Nhưng vừa tốt nghiệp xong, vì nhiều nguyên nhân không làm được visa, trong những ngày đợi chờ có được visa Tiêu Lâm đành vào làm tại công ty Vân Hải, cũng vì muốn trước khi rời tổ quốc, có thể đối diện cọ sát với xã hội, tích lũy chút ít kinh nghiệm.

“Nhưng,” Tiêu Lâm cuối cùng nói: “Nếu tìm được người em yêu ở Bắc Kinh, thì em sẽ không đi bất kỳ đâu nữa.”

Khi nói những lời này cô đắm đắm nhìn tôi triu mến, tôi chắc đây chính là cái mà người xưa thường gọi “thu ba” đây mà (làn thu thủy chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp)

Tôi giả vờ mắc nghẹn, ho ra sặc sụa, Tiêu Lâm vội vàng đưa tôi một tờ giấy ăn, tôi lập tức dứt ho, tôi sợ không thì cô ta lại đứng dậy qua xoa lưng cho tôi.

Ăn xong, Tiêu Lâm ra chùng chưa thỏa nguyện, cô đề nghị: “Chúng mình đi xem phim đi!”

“Hả? Cái gì? Phim thì có gì hay mà xem?”

“Đi nhé, được không? Coi như em xin anh, từ lúc tốt nghiệp đại học đến giờ em chưa đi xem phim lần nào! Hôm nay có phim mới, Giác quan thứ sáu có Bruce Willis đóng, mọi người nói phim hay lắm, kiểu phim kết cấu hồi hộp bất ngờ! Nhưng hình như là phim ma, em không dám đi xem một mình, anh đưa em đi xem một lần thôi mà! Được không anh?” Tiêu Lâm cong môi lên, chắc chắn cô này lúc vào nhà vệ sinh đã thoa thêm một lớp son hồng, vì thế nhìn trông ngon như một trái anh đào tươi mọng.

Tên diễn viên chính trong phim làm tôi thấy thích thú ngay, với lại đi xem một bộ phim thì có chết ai?

Thấy tôi còn chần chừ lưỡng lự, Tiêu Lâm kéo tay tôi ấn dúi vào

một cái taxi.

“Rạp Đông Phương, cảm ơn!” Tiêu Lâm nói với bác xế.

Vé được kiểm tra xong, tôi tiện tay đút vé vào túi trong của áo com-lê, đi vào rạp với Tiêu Lâm.

Nói thật, tối đó tôi xem không yên bộ phim, một lý do là nội dung bộ phim vốn dĩ có phần nặng nề, nam diễn viên chính đóng vai một bác sĩ tâm lý, ngày lại ngày chỉ có đóng mỗi khuôn mặt cứng đơ.

Mà tôi lại thích loại phim gây chấn động bằng hiệu ứng âm thanh và tiết tấu đầy tình cảm, súng đạn, tốc độ, bạo lực, đổ máu, khoa học viễn tưởng, dĩ nhiên, có thêm vài cô diễn viên gợi cảm nữa thì càng tốt.

Còn một lý do nữa, Tiêu Lâm hết lần này đến lần khác ngả đầu vào vai tôi, làm tôi không nhúc nhích được. Lại còn rất dễ bị bộ phim có không khí kỳ quái chẳng có gì đáng nói ảnh hưởng, lờ ra một dáng dấp của em bé gái, làm cho tôi động lòng thương cảm.

Mới nhớ Tiêu Lâm từng đọc thuộc lòng “Bình pháp Tôn Tử”, nếu không làm sao biết được mỹ nhân kế chứ?

Tôi không biết phải làm thế nào, chỉ còn cách niệm chú thầm trong bụng ”Diệp Tử Diệp Tử Diệp Tử Diệp Tử Diệp Tử Diệp Linh Lung...”

Trên đường đưa Tiêu Lâm về trên taxi, Tiêu Lâm hỏi tôi: “Anh tin vào duyên phận không?”

“Hả? Tin, anh với người yêu anh chính là duyên phận. Em biết câu đầu tiên cô ấy nói với anh là gì không?”

“Là gì?”

”Cô ấy nói, “CHO EM...” Đầu tôi đột nhiên chuyển ý, “CHO EM MỘT CHÉN TRÀ!”

“Thật ư? Thú vị quá, sao anh quen chị?”

”À...quen...chính...chính là lúc rót trà thì quen...Ha ha, nói ra còn dài, đến mùa quýt cũng không nói hết, sau này kể lại em sau vậy.”

”Anh...yêu chị?”

”Đương nhiên”

“Hai bên đã ra mắt phụ huynh cả rồi à?”

”Ôi, lại còn phải gặp phụ huynh? Vẫn chưa vẫn chưa...mọi thứ vẫn còn chưa ổn định, sau này hẵng hay, chưa gấp...”

Tiêu Lâm ngó ra màn đêm ngoài cửa xe, nói: “Rất muốn gặp chị ấy, xem xem sao chị ấy lại may mắn thế...”

Tôi không hề tiếp lời, tôi hiểu rằng trong tình huống này không nói

gì là tốt nhất.

“Cảm ơn anh đưa em đi xem phim, anh lên nhà ngồi một lát không?” Đến lầu nhà cô, Tiêu Lâm nhỏ nhẹ cười hỏi tôi.

“Thôi thôi, muộn rồi, mai còn phải đi làm. Em lên gác cẩn thận, bái bai nhé!”

“Vây thôi, bye bye.” Tiêu Lâm quay người đi lên, để lại cho tôi một dải bóng.

Tôi chỉ là kẻ phạm phu tục tử, nếu ngay bây giờ ý chí dao động và tôi lên đó, thì chắc chắn sẽ không chống cự nổi bất kỳ sự mê hoặc nào....Kỳ thật tất cả chỉ là sự nhảm nhí, điều quan trọng nhất chính là, cô hoàn toàn khác với Diệp Tử.

Vừa nghĩ đến đó có điện thoại của Diệp Tử gọi tới.

”Anh đang ở đâu đấy? Muộn thế này rồi vẫn chưa gọi cho bé! Anh đi đâu rồi à?” Diệp Tử nũng nịu trong điện thoại, phía bên kia lạo rạo tiếng nhạc âm ỉ.

“Hôm nay anh phải hoàn thành nốt báo biểu, phải ở lại công ty làm thêm, đang về nhà đây!” Chúa ơi, giờ tôi mới biết bản thân mình cũng có khả năng mở mồm nói dối, thậm chí mặt không chút biến sắc tim không hề đập loạn.

“Sao, muộn thế, ăn gì chưa?”

“Ăn qua loa rồi, em đang ở đâu?”

“Em đang ở sàn với Thanh Thanh, người đông như kiến....Thế nhé, anh về sớm ngủ đi, bé, nhớ em đấy nhé...”

“Em cũng đừng muộn quá nhé cưng, lại đây, hôn một cái!”

“Ghét lắm, chụt! Nhận được chưa?”

“Nhận rồi!”...

Trong đêm tôi lại mơ thấy Tiêu Lâm, cô mỉm cười đứng trước mặt tôi, ngấm tôi với ngàn vạn cảm xúc, rồi từ từ cởi từng lớp quần áo ra, cuối cùng không còn một mảnh trên người, ngực cô sẫm hình một bông hoa lan.

Tôi làm tình với Tiêu Lâm, tấm lưng đằm đìa mồ hôi.

Sáng ra vừa dậy tôi vội vàng đi thay quần, vì, chỗ nào cũng dính nhớp đến khó chịu, thấy trong lòng tội lỗi vô hạn, như thể đã thật sự làm điều ấy, mặc dù tôi chưa hề động đến Tiêu Lâm dù chỉ một cái nắm tay! Mong tình không phạm pháp đâu nhỉ?

Nhớ lại Diệp Tử, trước kia em làm...

Vừa nghĩ tới tôi vả ngay một cái vào má mình, tôi đã từng chấp

thuận sẽ không bao giờ nhắc lại quá khứ của em, tại sao giờ đây tôi lại vô liêm sỉ kiểm lý do này để bao biện? Tôi khinh chính mình!

Ngày hôm sau, tôi hăng hái đi khảo sát thị trường, tôi không còn muốn đối diện với hai má lúm đồng tiền duyên dáng kia nữa. Đựng trong ấy là rượu và rõ ràng trong rượu có độc!

Ban đầu tôi định bày ảnh của Diệp Tử lên bàn làm việc, nhưng đổi ý ngay, nhớ ra có ai đó từng qua Đá quý trần gian và biết Diệp Tử, thì có phải tôi cung cấp đề tài bàn tán cho mấy cô em hóng hớt cùng phòng đưa chuyện lúc trà dư tửu hậu?

Muốn đặt thì đặt ảnh Trương Mạn Ngọc, có khi an toàn hơn!

Bốn ngày sau Diệp Tử trở về.

Trước đó em không hề báo cho tôi, vừa mở cửa vào đã thấy em lao ra đón, cả người nhún một cái nhảy phóc lên người tôi, đôi chân dài mịn cặp vào hai bên sườn tôi.

”CHỒNG ƠI!” Em gọi lớn, đi một chuyến xong hay thật, trở về đã biết dùng từ nào, phải hiểu đây là lần đầu tiên em sử dụng đại từ này với tôi!

Diệp Tử ha ha cười sung sướng, đu tay lên cổ tôi, hôn chùn chụt lên mặt tôi.

”VỢ à!” Tôi xúc động đáp lời

Lại là một bàn đầy thức ăn ngon, lại nhìn thấy chai rượu vang chỉ có 4 độ, ha ha, lần này không biết có làm đổ rượu nữa không?

Diệp Tử lôi từ trong va li du lịch ra một đồng quà tặng tôi: Nước hoa Gucci for men, thắt lưng da Versace, áo sơ mi Dior.

Một lô đồ hiệu.

Tôi định chê sao mua đồ đắt thế thật xa xỉ, có dùng cả tháng tiền lương của tôi cũng không đủ, nhưng thoáng thấy gương mặt đầy vẻ hớn hở của Diệp Tử, lời ghen lại trong cổ.

Chỉ cảm thấy có một áp lực.

Chương 37

Đôi lúc tôi thật sự cảm thấy thời gian trôi đi thật chậm chạp, ví như những ngày Diệp Tử về quê ăn tết; đôi lúc thì lại quá nhanh, ví như bây giờ, cuộc sống không có gì thay đổi, tôi đi qua nó như một thói quen.

Tiêu Lâm vẫn gửi y nguyên đến tôi ánh mắt trong như làn nước mùa thu, không còn cách nào khác được tôi đành đi ăn cùng hay nói chuyện gì đó (đương nhiên trong lúc Diệp Tử đánh bài), ngày nào cô cũng ăn vận hài hòa sang trọng, tóc uốn những lọn xoắn ngoan hiền như một em bé, mọi người trong công ty đều nói Tiêu Lâm càng ngày càng xinh đẹp và quyến rũ.

Có hai lần tôi hỏi cô về việc du học, cô trả lời qua loa: “Đang tiến hành, đang tiến hành...”

Có lẽ tôi không nên từ chối Tiêu Lâm một cách lộ liễu? Nhưng con gái nhà người ta còn chưa mở mồm nói thích tôi, tôi thì như mọi việc đã rồi, không khéo lại làm người khác nghĩ rằng tôi đang tưởng bở...

Cùng lúc, công việc rất thuận buồm xuôi gió, được nửa năm tôi đã lên chức quản lý tiêu thụ máy fax và máy photocopy khu vực Bắc Kinh, với tôi đây là việc tất yếu, vì mọi thành tích phản ánh đúng năng lực của tôi.

Giám đốc Vương tìm tôi bàn chuyện, hy vọng tôi tích cực hơn nữa, ông vỗ vỗ lên vai tôi dặn: “Còn trẻ, chàng trai, có tiền đồ!”

Lương hàng tháng của tôi dao động từ sáu nghìn đến sáu nghìn rưỡi tệ, lần nào lĩnh lương xong tôi cũng giao cả cho Diệp Tử, Diệp Tử khẳng khẳng không nhận, sau này dùng tên tôi lập một sổ tiết kiệm, mật mã thế nào tôi không biết.

Diệp Tử không bao giờ đòi số điện thoại, em nói không thích đổi đi đổi lại, làm người trong lúc có điều kiện đầy đủ vẫn nên một lòng nhất quán.

Hễ đàn ông gọi đến, Diệp Tử đa số chỉ nói đôi câu rồi dập máy, có cuộc thậm chí còn không nói gì, nhưng có lúc lại trêu ghẹo đầu máy bên kia vài câu, cứ nghe được tôi đều không vui vẻ.

Nhưng tôi chưa hề nói gì em, tôi nghĩ nên cho em thời gian giải quyết những việc này. Và Diệp Tử, chưa bao giờ giải thích, em chỉ nhìn sâu vào mắt tôi, châm một hương thuốc.

Diệp Tử tiếp tục đánh bài, đốt thuốc ngày một nhiều hơn.

Tôi không biết phải khuyên em thế nào, bảo em đi học, em liền nói đã có văn bằng, sau này đủ dùng cơm cháo; bảo em đi tìm một công việc nghiêm chỉnh, em cúi ngay đầu xuống nghĩ ngợi, kết thúc nói lương tháng không đủ mua một một đôi giày à. Bảo em mở hàng quán gì đó, em bảo thời buổi này cái gì cũng khó khăn,

sau có cơ hội hăng hay.

Chẳng phải thừa ra thời gian chỉ còn biết chơi bài?

Một ngày cuối tuần tôi và Diệp Tử cùng đến nhà Tiểu Vân.

Tuyết Nhi đến sớm hơn chúng tôi, hôm ấy cô mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, một chiếc quần bò dài bảy phân, tràn trề sức thanh xuân dào dạt.

Vừa vào cửa chúng tôi bắt gặp ngay Viên Uy và Tuyết Nhi đang ngồi ba hoa, chẳng biết họ nói gì, mặt mày đang hơn hớn, Tuyết Nhi tháo giày dưới chân ném, ném trúng lưng Viên Uy.

Diệp Tử cười cười can: “Làm gì thế? Lại trêu ghẹo em gái tôi hả? Cậu lảm mồm lảm miệng! Tiểu Vân ơi, không quản lý chồng à!”

Tiểu Vân lười biếng trở dậy từ chiếc sa-lông, đáp: “Quản lý, quản lý cái đầu..., Tuyết Nhi ném chết hần mới đáng đấy!”

Viên Uy chạy ra ôm lấy vai vợ: “Thế à? Bà xã, em nhẫn tâm thấy anh đau thế à, muốn ở góa phải không em? Anh mà chết thật em chẳng khóc ròng?”

Đang cười có tiếng chuông cửa.

Úc Đình vừa vào nhà đã làm mọi người khiếp đảm, tóc cô buộc qua quít rối bời, mắt trái mọng lên thành một bọng xanh lè, tròng mắt chi chít những vằn máu, trên trán hình như còn bị sung một cục.

Cô gái này không hề để ý đến bộ dạng của mình, trời tối rồi có cần phải đeo thêm cặp kính đen to xụ không? Định dọa trẻ con hay sao, may mà người cô đẹp, khiến người ta nhớ ngay đến câu: đáng người ma quỷ, gương mặt ma quỷ.

Mọi người đều tò mò nhìn Úc Đình.

“Đẹp mặt chưa?” Úc Đình trề môi tự giễu cợt, coi như một lời chào, “Nhanh nhanh, mặt chườm đâu, sắp ra đi!” Vừa nói vừa ngồi thụp xuống ghế, rút ra một điều thuốc, châm lửa, rít vào một hơi dài.

“Chị ơi sao thế? Chị vừa đi Thái về mà? Làm gì mà để bọn Thái Lan quá ác biến chị ra nông nổi này?” Tiểu Vân hỏi.

Úc Đình sắp quân bài đáp: “Nói ra thì dài...”

“Lão mặt trắng” nhà Úc Đình tên là Cao Thiên, năm nay 29 tuổi,

cùng bạn bè mở một công ty Du lịch, làm ăn cũng khá.

Phải nói, ngay từ đầu Cao Thiên hoàn toàn bị Úc Đình mê hoặc. Gã từng tiêu không biết bao nhiêu tiền cho Úc Đình, đến nỗi trong đầu tranh đấu liên miên, rằng có nên đưa Úc Đình về ra mắt bố mẹ hay gì nữa không.

Có điều Úc Đình sớm đã coi Đĩ là một cái nghề, trong quan niệm của cô dụ dỗ đàn ông quả là một việc không thể không làm hàng ngày. Như cô từng tuyên bố: “M....kiếp có lấy thằng tở yêu nhất thì tở cũng vẫn phải đi tìm giai!”

Như lời người khác nói: Cô này không làm đĩ thì thiên hạ chẳng còn ai thích hợp làm đĩ hơn. Câu này có nghĩa là: Úc Đình chính là một “con điểm” trời sinh.

Tất nhiên, làm “điểm” cũng đòi hỏi nhiều “phần cứng”, thí dụ nước da trắng bóc, thân hình gợi dục, tính tình lả lơi, ham muốn cực lực tiền của đàn ông....Nhưng đối với Cao Thiên, Úc Đình đã đặt chuyện tiền bạc xuống thấp nhất thấp nhất.

Một hôm, Úc Đình lén Cao Lâm đi kiếm, đó là một chốn để “HIGH”, động thuốc lắc của một số ông lớn có máu mặt.

Họ bao cả một club, mở thứ nhạc disco điên cuồng, gọi một đám các em ngon to, Úc Đình là một trong số đó. Mọi thứ có vẻ giống như party lần trước Diệp Tử đi cùng lão Andy, nhưng hội này đông người hơn, càng đông càng điên cuồng.

Cũng khá, Úc Đình thích “HIGH”, lại thích kiếm tiền, lợi cả đôi đường.

Còn có một gã chừng 30 tuổi, nửa nam nửa nữ. 1/3 vì sex, 1/3 vì money, 1/3 vì thuốc lắc.

Một tay át ơ nào đó phát cho mỗi người một viên, Úc Đình ngửa cổ nuốt ực vào.

Nhạc âm ỉ rung cả sàn nhà.

Có một gã ôm lấy Úc Đình lắc như điên dại.

Gần 20 người nắm eo nhau thành một vòng tròn quanh bụi sân khấu.

Vừa chạy vòng quanh vừa đồng thanh la hét: “Lắc đầu đi HIGH HIGH nữa, lắc đi HIGH đi, làm tình HIGH không HIGH, không lắc không phải HIGH ô!”

Lát sau lại có người hét: “Cả nhà HIGH hết chưa? Các em đã HIGH chưa? HIGH chưa? Tốt tốt tốt, đưa nào, phát boia phát boia!”

Lại có một gã đi một vòng gài tiền cho từng cô.

Vòng ấy Úc Đình nhận được 100 đô.

Được một lúc lại có tiếng hô lớn: “HIGH cả chưa? Vui không? Ha ha....Tốt tốt tốt, phát boia phát boia!”

Lượt này được 600 tệ.

Một em gái chớp lấy micro choe chõe gào lên: “Gái đẹp sa lông, sinh lực 28, mê toi mê toi, nuôi cả đời người, VCD ai-đôn (idle), em mãi mãi lên côn lên côn! Rượu Bắc Kinh, hơi bị cồn, nông dân núi Tuyền rất là diêm đạm, bỏ phế uống vào hơi bị là HIGH. Lên xe xuống xe, lắc đầu xuống xe, mua vé mua vé, toàn là tem nhé!”

Một đứa khác giật lấy micro hét tiếp: “Đại Ma Đại Ma em yêu anh, như là con chuột yêu hũ gạo, Tem ơi Tem ơi em yêu anh, như khách làng chơi yêu ca-ve!”

Khung cảnh diễn ra như nồi mì nấu rồi...

Một gã đàn ông chớp lấy tay Úc Đình, lôi cô vào một phòng bên không có đèn...Lúc đi ra, Úc Đình cầm trên tay 4000 đô HK.

Sáng sớm hôm sau hết giờ làm, Ngoài 4000 đô HK, còn có thêm 200 USD, 1600 tệ phí “lên thuốc”

6 giờ sáng Úc Đình lắc lư trên đường sau vụ thu hoạch, con đường nhựa buổi sáng sương lạnh vang lên tiếng lộc cộc của đôi guốc 10 phân.

Tóc dài, choàng áo, đôi mắt do chất kích thần càng long lanh rung động, Úc Đình là lượt yêu kiều như một bóng ma buổi sớm mai.

Chương 38

Úc Đình vừa bước vào nhà đã bị Cao Thiên đập thẳng vào bụng. Chiếc kính đen rơi chổng chơ xuống đất, Úc Đình ngã vật ra sàn thều thào: “Anh bảo không về đây nữa mà?”

Cao Thiên không lên tiếng, nhặt chiếc ví văng dưới đất của Úc Đình, rút nhanh ra một xấp tiền, đô la HK và đô la Mỹ trộn lẫn.

Cao Thiên xé nát chỗ tiền, vạt vào mặt Úc Đình, chửi rủa: “Đồ đĩ

đuối, lại đi bán!”

Úc Đình vừa định mở mồm, tức thì Cao Thiên lao tới, đánh tới tấp vào mặt Úc Đình, Úc Đình hoa chân múa tay, kêu lên một tiếng, quỳ thụp xuống đất, xin: “Đừng đánh em, ngàn vạn lần đừng đánh em, em sợ nhất là bị đánh! Xin anh, em đánh em rồi em làm sao đi kiếm tiền nuôi đứa em chữa bệnh? Em đưa anh 1 vạn tệ (20 triệu), anh đừng đánh em nữa!”

Lời nói ấy là sự thật, Úc Đình cũng là một cô gái bỏ bỏ mẹ, cô sống với mẹ và đứa em từ nhỏ đã mắc chứng bệnh tâm thần.

Mẹ cô từng là bác sĩ, sau này ra mở một phòng khám riêng. Bệnh tình của cô em trước sau không thuyên giảm, hai năm lại đây còn có lần tự tử.

Nói thực, từ lúc Úc Đình hành nghề tại Hải Nam đến nay, trong tay cô đã tích lũy được 200 vạn, con số chính xác không thông báo cụ thể. Số tiền này đủ chữa bệnh cho người em, còn cô đã thật sự quen với một cuộc đời rũa nát.

Cao Thiên dừng tay luôn, thờ dài nhìn xuống Úc Đình.

Cao Thiên nói: “Ban đầu đêm qua đã không muốn đến, nhưng vì cần cái passport của mày đi Thái, mày nói chưa đi Thái bao giờ. Được dịp đưa mày đi chơi một chuyến. Ai ngờ mày con đĩ thối tha nửa đêm 2 giờ sáng chưa thèm mò về nhà, gọi điện thì ngoài vòng phủ sóng, tao biết ngay mày đi làm này làm nọ! Tao nói cho mày biết, lần này tao tha, t...s...mày còn để tao biết mày đi bán dâm nữa tao lột da! Đứng lên, đi ngủ!”

Úc Đình chùi vội nước mắt vào chuần bị giường ngủ, phát hiện thấy một mảng lớn đem thắm loang lổ trên giường.

“Đứng đực ra làm gì? Tao đổ bát canh tương lên đấy! Chỉ nghĩ... em lên giường với thằng khác là anh lại điên tiết! Thay cái khác là xong?....Khốn kiếp đã gần 7 giờ rồi, lát nữa anh còn phải đi làm visa, bị em ranh con dày vò một đêm không ngủ, mệt chết đi được.” Cao Thiên nói rồi tiện tay vớ lọ thuốc nhỏ mắt nhỏ vào hai giọt.

21 ngày trước đôi bạn tình này bay đến Băng-cốc.

Đêm đó hai người đi sauna hoàng cung, Úc Đình tự tay chọn lấy hai em người Thái đầy đặn như vú em, và yêu cầu hai em này tắm và làm tình với Cao Thiên ngay trước mặt cô.

Cao Thiên một mực không đồng ý, nhưng cuối cùng không chịu nổi khiêu khích, ham thích gần gũi bùng cháy điên dại, đã cùng làm với cả hai người đàn bà Thái.

Quả tim Úc Đình nghẹt ngòi tận đáy, song song với một cái thờ phào nhẹ nhõm, cô nói thẳng với Cao Thiên: Thế là sòng phẳng!

Cả hai lại qua Macao. Ngoài nền công nghiệp tình dục phát triển, Macao vẫn luôn là xứ sở của cờ bạc.

Úc Đình rất mát tay, chỉ trong một đêm, cô thắng 10 vạn đô la HK trên bàn đánh ở Bồ Kinh Bách Gia Lạc. Cô trích 4 vạn mua một chiếc nhẫn kim cương 1.02 cara, độ tinh khiết của kim cương không thật tốt, nhưng trọng lượng đủ nặng, cái Úc Đình muốn chính là trọng lượng viên kim cương. Còn lại 6 vạn cô cho thắng vào nhánh ngân hàng Trung Quốc đặt ở Macao, định bụng đợt tới quay lại sẽ rút ra đánh tiếp.

Đêm thứ hai, Cao Thiên dắt vào phòng một gã thanh niên chừng 20 tuổi, hẳn muốn gã trai giao cấu với Úc Đình ngay trước mặt hắn.

Úc Đình sững sờ, trợn mắt lên hỏi: “Anh làm trò gì thế?”

Gã trai đoán ra đầu mối sự tình, rút vội số tiền 1 vạn rưỡi đô la HK Cao Thiên vừa đưa trả lại cho Cao Thiên, lần ra khỏi phòng biến mất.

Đêm đó, hai người ngủ hai phòng riêng biệt.

Úc Đình vừa về Bắc Kinh phát điên lên gọi điện cho lũ bạn chó má của Cao Thiên, từng tên một, trong số đó không ít gã từ lâu đã thèm nhở rãi sắc đẹp của Úc Đình, và cô ta ngủ với từng người từng người một, có gã thu tiền, có gã gượng gạo không nhận.

Tối hôm kia Cao Thiên bùng bùng khí thế đập phăng cửa Úc Đình, hắn xông vào không nói một lời, đấm đá Úc Đình một trận tới tấp, cho đến khi thân cô mềm nhũn như con gấu bông.

Úc Đình khóc như đứt hơi: “Em ----- căm ----- thù ----- anh”

Tôi ngồi ở sa-lông, ngồi cùng tiếng mạn chược “lốp bóp” âm âm, về ngoài hồ hững nghe Úc Đình kể chuyện, trong lòng, trời dậy nổi xót thương vô hạn: Sau này Diệp Tử và tôi có như thế không?

Cứ nghĩ vậy lại thấy bức mình, tôi đứng dậy rót một cốc nước lạnh.

Úc Đình kết thúc câu chuyện hỏi lớn: “Có biết đưa giết thuê nào không, tao muốn mượn một đứa giết chết Lão mặt trắng!”

Mọi người quay sang nhìn nhau, rồi cười phá lên, nói: “Chị điên rồi

à?”

Úc Đình đón lời Diệp Tử: “Chị phải chuyển nhà, chị sợ Lão mặt trắng lại đến phá, chị rất sợ lão ý lại đánh chị, Diệp Tử này, chị cứ chuyển đến sống với em được không? Ở phòng khách là được! Lý Hải Đào nhà em không có ý kiến gì đâu nhỉ!”

“Vâng, cứ đến ở đã, nhà kia cũng sắp đến kỳ trả rồi. Ông xã em không sao đâu, phải không anh yêu” Diệp Tử quay ra nhìn tôi, gửi tôi một chiếc hôn gió.

Sao tôi lại không có ý kiến! M...kiếp tôi đang bức bối lắm đây!

Một bà cô còn chưa đủ, lại thêm một nữa! Thêm vào con chó 35.

Đủ chuyện phải lo!

**ĐOẠN 14: THỐI THẦY NHƯ EM SAO XỨNG ĐƯỢC
VỚI ANH**

Ròng rã hơn một tháng nay tôi không hề được làm chuyện ấy với Diệp Tử.

Chẳng phải không muốn, mà là không thể.

Úc Đình rất lười biếng, hàng ngày ngoài ăn cơm và đi ra ngoài đánh mát chược cùng Diệp Tử, thời gian còn lại ngồi ì trên sa-lông trong phòng khách cho qua ngày.

Ngả ngón nằm lãn lóc, là nguyên tắc cơ bản của Úc Đình.

Tôi với Diệp Tử không thể trình diễn đời sống trên giường trước mặt Úc Đình!

Nhà tôi càng ngày càng giống một cái ống ngút khói, Úc Đình nghiện thuốc hơn cả Diệp Tử, mở mắt ra là ngậm một điếu, cứ thế đốt hết điếu này đến điếu khác, nhưng lại không giống Diệp Tử ở điểm thích sạch sẽ. Nhà cửa bắt đầu bị xáo trộn, Diệp Tử cảm thấy hơi phiền.

Nhắc nhở Úc Đình cũng chẳng ích gì, cô ta vẫn bạ đâu vứt đấy.

Thời gian này Cảnh Trục đã tiến hành đầy đủ mọi thủ tục cho Tuyết Nhi đi du học Mỹ. Đêm trước hôm Tuyết Nhi đi, chúng tôi cùng ăn cơm.

Tôi hỏi Cảnh Trục: “Bây giờ làm thủ tục đi Mỹ có khó không anh?”

Cảnh Trục nói: “Chú thấy anh làm xong hết rồi đấy!”

Trong đầu tôi lại hiện lên hai má lúm đồng tiền xinh xắn của Tiêu Lâm, chẳng nhẽ cô vì tôi nên trì hoãn mọi việc?

Dùng bữa xong Tuyết Nhi kéo tay tôi nói nhỏ: “Anh Hải Đào ơi, từ đầu em đã ủng hộ việc anh và Diệp Tử, vì em có thể nhìn thấy anh yêu chị. Em hy vọng anh đối xử tử tế với Diệp Tử, chị ấy là người con gái tốt, có thể hơi nhạy cảm, lúc nào cũng sợ bị tổn thương. Em hy vọng khi trở về đã thấy anh chị lấy nhau.”

Tôi gật gật đầu, đưa ngón tay cái ra, đóng dấu cam đoan lên ngón tay Tuyết Nhi.

Ngày hôm sau đến công ty tôi giả như vô tình nhắc đến việc của Tiêu Lâm, Tiêu Lâm lặng đi một lát rồi trả lời: “Năm sau đi cũng được, năm sau nữa đi cũng được, nhưng hạnh phúc trước mắt ta không đoạt lấy, sau này sẽ phải ân hận.”

Tôi chẳng biết nói gì đành cười trừ.

Có một hôm Diệp Tử quên mang theo khóa nhà, đến công ty tìm tôi, vẻ đẹp của em làm nhiều người trong công ty sau này hể nhắc đến người yêu Lý Hải Đào là hết lời ca tụng.

Hôm ấy Diệp Tử bắt gặp Tiêu Lâm Tiêu Lâm đang đứng ở bàn làm việc của tôi lúu rúu nói chuyện, hai má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện.

Vừa nhìn thấy Tiêu Lâm, Diệp Tử bắt giác nhú mảy, đôi khi trực giác của người phụ nữ là điều không cách nào lý giải. Hai người đàn bà nhìn nhau hồi lâu với ánh mắt thấu đối, mãi sau gần như đồng thời bắt tay nhau, niềm nở chào hỏi.

Trên đường về nhà Diệp Tử chỉ nói một câu: “Cô bạn đồng nghiệp của anh...tên Tiêu Lâm ấy...hay nhỉ.”

Từ đó trở đi Diệp Tử thường xuyên vô cớ nổi cáu, lúc thì trút lên Úc Đình, nhưng hầu như là trút lên tôi, tôi hiểu rằng em đang ở giai đoạn có tâm lý suy tính thiệt hơn.

Tôi chỉ muốn nói em hay: Bé bỏng của anh, tự tin lên, bất kỳ người nào cũng không thể là vật cản giữa tình yêu của chúng mình.

Đúng thời gian này chúng tôi mất 35

Tôi dắt 35 xuống nhà đi dạo, vừa hay một khách hàng quan trọng gọi điện tới, tiếp cú điện thoại đường dài hơn 20 phút xong, tôi không thấy 35 đâu nữa.

Diệp Tử hay tin nổi giận quát tháo, thực lòng không còn đủ kiên nhẫn tôi cãi lại, đây là lần cãi vã đầu tiên của chúng tôi, trước đó dù Diệp Tử nói gì tôi cũng không bao giờ phản bác.

Úc Đình ngồi chồm hổm xem cuộc “hỗn chiến” và bĩu môi...cười, tay kẹp một điều thuốc.

”Cười? Có cái chó gì để cô cười?” Tôi uất óc chẳng biết làm sao lại chui vào bếp, cầm lấy một con dao thái thịt lao ra ngoài. Chính tôi cũng không rõ mình thật sự muốn đâm nát cái gì, tôi chỉ muốn cầm con dao, chưa xác định cụ thể làm gì tiếp đó. Khi đang nổi nổi giận

con người ta thường có những hành động quá khích và không đáng thuyết phục.

Úc Đình “ối ối” hét ầm lên, lao ra giật lấy con dao trong tay tôi, tôi thở phào trong bụng, dao đưa cho cô đấy.

Từ đó con dao ấy hoàn toàn mất dạng, tôi bồn chồn hoài nghi trong dạ không hiểu có phải Diệp Tử đã nuốt con dao ấy vào bụng.

Úc Đình bị đứt tay máu tươi chảy ra, Diệp Tử quay mặt về cửa sổ châm một liều thuốc, tôi trở người bỏ đi.

Đêm đen đặc kéo về, gió hiu hiu thổi qua mặt. Tôi lảo đảo lê bước, đoán hỏi số phận của tình yêu mình dưới bóng trăng sáng như nước.

NẾU TÔI TỪ BỎ, TÔI SẼ CÀNG ĐAU KHỔ.

NẾU tôi tiếp tục, tôi sẽ phải trịu vai gánh những đau khổ chưa thể biết trước.

Ở bên Diệp Tử như một màn ảnh kéo màn lại hạ màn, những tiểu cảnh xối òa trong đầu tôi.

"CHO EM MỘT ĐIỀU THUỐC", đó là câu đầu tiên em nói với tôi.

Tôi yêu em, tôi biết, từ lần đầu tiên nhìn em tôi đã biết, cả cuộc đời, tôi không thể bỏ chạy.

Diệp Tử à Diệp Tử, lẽ nào em không sống như một người bình thường được sao?

Trái tim Diệp Tử luôn luôn bấp bênh, em làm thủng rách tình yêu của mình, tôi biết em đã từng chịu nhiều thương tổn, tôi cũng biết em không dễ dàng tin một thằng đàn ông, cô gái quá đẹp ấy chất đầy trong mình đau đớn và yếu nhược.

“Thối thay như em làm sao xứng được với anh?” Em đã từng nói như thế với tôi. Đã bao nhiêu lời hứa hẹn không bao giờ được thực hiện neo kéo trong lòng em? Trước khi bước vào một cánh cửa mới, em phải sắp sẵn cho mình đường lùi, em là một chú chim tự giam mình trong lồng sắt, vì sợ bị làm đau mà tuyệt giao với khung trời xanh thẳm.

Cuối cùng tôi đã đứng trước cửa nhà Diệp Tử, ôm trên tay một bó hồng vàng kiêu sa rực rỡ.

Diệp Tử mở cửa, phút chốc, nước mắt rơi, như những viên ngọc trai lăn dài xuống hai má.

Tôi kéo em ôm chặt vào lòng, tôi nói: “ANH YÊU EM, CỦA

ANH, XIN HÃY TIN ANH”

Phải, hãy tin anh, Diệp Tử, ANH YÊU EM, nếu mình cùng tin, trái đất hóa - hình - tròn - vẹn...

Chương 40

Trương Bác sắp kết hôn, tôi nhận được tấm thiệp đỏ chót trước đợt Quốc khánh. Diệp Tử vốn không muốn đi, nhưng tôi nằng nặc thuyết phục rằng nếu em muốn mọi người công nhận mối quan hệ của chúng mình, ta phải bắt đầu từ thằng Trương Bác.

“Anh nghĩ kỹ chưa? Nhỡ có người biết em thì sao?”

“Thì đã sao, anh không sợ, sớm muộn gì em cũng là người của anh.” Tôi nói kiên quyết.

Diệp Tử dí tay lên trán tôi, rồi khẽ khàng rúc vào lòng tôi.

Tôi dẫn Diệp Tử rút 2000 tệ trong ngân hàng, nhà không có giấy đỏ, lý ra phải bọc vào khăn hoàng.

Tôi mặc bộ com-lê sẫm màu hơi có vân hoa mà mình ưng thích nhất, Diệp Tử vận một bộ đồ xanh nhạt, người đẹp luôn là người đẹp, mặc cái gì lên người nhìn cũng thấy bỏ mắt.

Chúng tôi đến quá sớm, chưa tới 11 giờ, đừng nói cô dâu chú rể, phòng tiệc còn chưa có ai, tôi đưa Diệp Tử đến tầng dưới có chỗ nghỉ, đành ngồi ở đó đợi.

Diệp Tử gồi lên chân tôi, em có thói quen dẩy muộn, hôm nay phải đến sớm làm khó cho em.

Chúng tôi rúc rích tán gẫu, Diệp Tử hỏi: “Này, chồng ơi, sao túi áo anh có cái gì như bị dính giấy? Về nhà đưa em gỡ hết ra.” Dứt lời thò tay ngay vào túi, dòm vào bên trong.

“Cái gì đây?” Em lầu bầu một câu, rút tay ra, giữa hai ngón tay là 2 tờ giấy nhỏ.

Tôi mở mắt ra xem, thấy quen quen, có vẻ giống vé xem phim.

VÉ XEM PHIM?

VÉ XEM PHIM! Cha mẹ ơi! Hai tờ vé xem phim hôm ấy!!!

Không đợi tôi giật lại, Diệp Tử đã mở tờ giấy ra, tôi để hai vé xem phim trong túi gần nửa năm nay, nhưng bộ com-lê này tôi rất ít khi mang ra mặc, lại qua một mùa hạ, vì thế lần trước mặc xong treo lên và cất đi.

Ông trời ơi, giá mà giờ đây ông hiện ra nhân từ ban cho con một lời, con sẽ quỳ xuống tạ ơn ông không ngót.

“Cái gì đây...hả? Vé xem phim? Sao có thể...? Anh đi xem phim với người khác lúc nào?” Cô gái Diệp Tử rất tinh nhạy kia đang chăm chăm nhìn tôi, không hề chớp mắt.

Tôi giả vờ như không, cười cười đáp: “Đâu có mà, lúc nào đâu? Anh không biết mà.”

”Mùng 8 tháng 4...Rạp phim Đông Phương...Trên vé in đây này.”

Nét mặt Diệp Tử đã hoàn toàn thay đổi, “Anh giải thích đi, với ai?”

“À...với ai...anh quên thật sự rồi. Hình như với...” Tôi sắp sửa không kiểm được lời nói tiếp, thật đấy, chẳng nhẽ lại khai ra đã đi xem với cái cô mà đến tay cô ta mình còn chưa đụng vào?

Diệp Tử nhất định sẽ không tin. Vả lại trong quan niệm của chúng tôi thời nay, một nam một nữ đi xem phim chỉ có thể là quan hệ yêu đương.

Cũng có trường hợp ngoại lệ, nhưng việc như thế này đến tôi còn không tin, huống hồ Diệp Tử.

“Anh nói dối tôi, còn nói dối tôi, Lý Hải Đào!” Mặt Diệp Tử đỏ rần lên, “Tôi ghét nhất là bị người khác lừa gạt!”

Em tức giận bỏ dậy khỏi ghế sa-lông, đến chân cầu thang bỗng dừng bước, rút từ trong ví 2000 tệ, vất thẳng vào mặt tôi.

20 tờ tiền còn mới nguyên rơi lả tả từ trên không trung xuống, vương vãi đầy sàn, có một tờ còn sượt qua mũi tôi.

Tôi không đuổi theo, dù chân tôi dài.

Tôi xấu hổ, gượng gạo vô cùng nhặt tờ tiền lên, nhục nhằn nghĩ: Phụ nữ trên đời đều thế này cả sao? Mới nghe lời đồn đại đã ngã lòng tin là thật, chuyện vốn chẳng có gì, mà biến nó thành điều này nọ.

Cô Diệp Tử ngùn ngụt giận dữ lao ra khỏi quán ăn, vừa lúc xe cô đâu chú rẽ đến.

5 phút sau Diệp Tử gọi vào máy: “Tôi nói cho anh biết Lý Hải Đào, tôi đã thề không cho phép đàn ông lừa gạt tôi thêm nữa! Tháng tư ấy tôi đang ở Thượng Hải, anh, anh còn...”

“Diệp Tử, anh không biết phải giải thích ra sao với em, nhưng anh không làm gì cả, anh chỉ đi xem phim với cô gái đó mà thôi, vì lúc ấy...lúc ấy...cô ấy nói muốn đi xem.”

“Anh coi tôi là con nhóc 3 tuổi à? Nó muốn là anh đi? Chỉ xem phim thôi? Nó là cái gì của anh? Anh nghe lời nó thế à? Thật...anh về ngay! Anh về lấy đồ cuốn xéo!” Không hổ đã từng là ca sĩ, giây

phút này Diệp Tử đang phát huy hết lợi thế chất giọng, tôi phải để điện thoại xa khỏi tai.

Tôi còn tâm trạng đâu ở lại đây nữa? Kể cả ông Ngọc Hoàng trên trời kết hôn, tôi cũng phải về đã.

Tôi chen vào dòng người đến trước mặt Trương Bác, cúi tiền vào tay bạn, hạ giọng: “Xin lỗi cậu, mình có việc phải đi gấp, sẽ giải thích với cậu sau!....À, tân hôn hạnh phúc! Với bà xã bạc đầu răng long!”

Trương Bác vừa tiếp bạn vừa vỗ vỗ lên vai tôi, gật đầu.

Vừa mở cửa bước vào, đập vào mắt tôi là một va li đã đóng gói.

Úc Đình nhìn tôi dè bủ, xô cửa bỏ ra ngoài.

Diệp Tử quay người về phía cửa sổ, hỏi: “Cô ta là ai?”

“Diệp Tử, em phải nghe anh giải thích trước đã? Tin anh, thật sự anh với cô ta chỉ xem đúng một bộ phim, thật sự không hề làm gì, bọn anh chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Thế thôi? Nói ung dung nhỉ, thời gian đó tôi không ở Bắc Kinh, nếu thật sự bọn anh chỉ là bạn bè bình thường thôi, vì sao không thể đi uống cà phê, vì sao phải đi rạp phim?”

”Là cô ta muốn đi xem phim đấy chứ!”

“Cô ta? Cô ta là ai, cô ta bảo đi là đi? Cô ta bảo lên giường chắc anh cũng không từ chối?”

”Em sao thế Diệp Tử, em...Sao em lại có suy nghĩ...suy nghĩ bản thủ như thế?”

“Tôi suy nghĩ bản thủ? Hừ, vâng bản thủ, tôi không chỉ có suy nghĩ bản thủ, thể xác tôi cũng đang bản thủ đây! Quên rồi à? TÔI LÀ MỘT CON ĐỈ!”

”Sao cô cứ như thế? Tôi đã bao giờ nhắc lại về quá khứ của cô chưa?... Em...chúng ta có thể bình tĩnh phân rõ phải trái được không?”

“Được, bình tĩnh, bây giờ tôi hỏi anh, cô ta là ai? Là cái con Tiêu Lâm kia phải không?”

Tôi không nói gì.

Không nói gì có nghĩa là thừa nhận, trong sự im lặng của tôi Diệp Tử nắm thẳng tay vào cửa kính.

“Choang” - tiếng vỡ loảng xoảng, cửa kính vụn tan một nửa, một nửa nằm lại trên khung cửa. Khi Diệp Tử rút tay lại, quả nắm tay và nửa cánh tay chảy đầy máu, còn vài mảnh thủy tinh găm lên thịt.

Phản ứng đầu tiên của tôi là đỡ lấy cánh tay em, tay vừa rơi thông xuống, máu lượn thành từng dòng chảy, lăn theo hướng tay rơi, nhỏ tong tong xuống sàn.

Có giọt máu bắn lên mặt tôi, trong cái khắc ấy trái tim tôi bỗng thất ngột lại, ĐAU! THẬT ĐAU!

Em ngang ngạnh đối diện tôi, nước mắt đã ứa ra, những giọt lệ như ngọc, ướt sẫm cả khuôn mặt.

Tôi cũng đối diện em, cõi xung quanh chao đảo bập mờ. (bập mờ ko phải mập mờ nhé)

Cuối cùng Diệp Thử ném ra một cái thở dài, chỉ tay vào va li, gằn tiếng: “Anh đi đi.”

“EM KHÔNG TIN NGƯỜI QUÁ RỒI! Anh phải nói bao nhiêu lần nữa em mới chịu hiểu anh và Tiêu Lâm không có gì hết, đến tay cô ta anh còn chưa động vào! Tại sao em không thể tin anh? TẠI SAO? TẠI SAO?” Tôi gào lên.

“Tôi-không-muốn-nghe, tôi chỉ nói một câu thôi, con đàn bà đó tôi đã gặp qua, cô ta...hợp với anh hơn tôi, thật, thà bây giờ cả hai bỏ cuộc, còn hơn để sau này anh chọn cô ta làm tôi đau đớn!”

“SAO EM LẠI CÓ THỂ NÔNG NỔI NHƯ THẾ, DIỆP LINH LUNG! Em là gì mà quyết định cuộc đời của anh, tình yêu của anh? Anh đã chọn được em, chúng mình nên quý trọng điều đó! Được không?”

“Cái gì mà được không được, quên là chúng ta đã quen nhau thế nào ư? Quên rằng tôi là ca-ve ư? Đã quên Tiểu Ngọc? Quên cái ngày hôm ấy Trương Bác đã làm gì tôi? Quên rồi sao? Lúc ấy anh bảo vệ tôi không? Hay vì tôi là điểm nên anh không có mặt mũi bảo vệ tôi? Lý Hải Đào, anh hãy nói với tôi một lời tự lòng anh, ANH LẤY ĐƯỢC TÔI KHÔNG? Anh cam tâm tình nguyện lấy tôi không?”

“Em...em lại thế rồi, lại nói những thứ này, vấn đề chính là ở em, chính em còn khinh bạc mình thì làm sao người khác tôn trọng em được? Em thật là, em...em làm anh xóc óc...” Lời nói tuôn ra vung vãi, chính tôi cũng không biết mình đang nói gì.

“XONG, tôi mệt rồi, tôi muốn một mình. Tôi không phải một miếng ngọc đẹp, tôi là viên đá bị người ta đập nát vô số lần, tôi không xứng đáng với anh! Anh đi đi...đi đi!” Diệp Tử nuốt con khóc khua tay xua đuổi.

Mảnh kính găm lơ lửng còn lại trên khung cửa long ra, rơi đúng chân tôi. Diệp Tử cúi người xuống lượm lên từng mảnh kính vỡ, la lớn: “Anh điiii!”

Người đàn bà này, người đàn bà cố chấp này!

Tôi đi thật, vào cái khắc đóng rầm cửa lại, tôi nghe thấy tiếng “lách cách” của phía bên kia đang vặn khóa, và cũng bên kia cánh cửa ấy tiếng khóc của Diệp Tử ứ ra, tràn lấp lên mọi thức tưởng của tôi.

Một sợi nước vương trên mặt, nếu không phải là máu, đó hẳn là nước mắt.

ĐOẠN 15: BAY NHƯ LÀN KHÓI

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Vừa vặn đợt nghỉ một tuần lễ Quốc Khánh, tôi nằm bẹp trên giường cho qua ngày.

Chiếc đồng hồ em tặng tôi không hề tháo khỏi tay, nhưng chính em đã rời bỏ tôi, biến thế giới của tôi phải trái trước sau, bốn bề hỗn độn.

Hiện hữu ngay trước mắt, giờ hư không khói bay.

Hư không như làn khói thuốc xanh nhả ra từ cặp môi hồng ướt mềm của Diệp Tử.

Vô số lần nhắc máy rồi lại hạ máy, tôi không biết phải giải thích ra sao với em qua điện thoại, hay là, lắng đọng một thời gian, em mới hiểu cái gì thật sự quý giá.

Mẹ vào phòng thăm tôi nhiều lần, không gặng hỏi gì, ra tới ngoài phòng khách nói nhỏ với bố: “Con trai lớn rồi, có tâm sự rồi...”

Một tuần trôi qua, mười hai ngày trôi qua.

Chẳng biết ai đã nói “Chuyển nh choáng men say giải ngàn sầu”, tôi ngược lại càng say càng sâu! Câu của Phạm Lão lưu lại cho người đời sau chuẩn xác hơn: “Rượu nhập tâm trầm khổ, hóa thành lệ sầu tu”

Chưa bao giờ tôi phải xa Diệp Tử lâu đến thế.

Cuối cùng tôi gồng hết can đảm nhắc điện thoại, thầy kệ, dù Diệp Tử có xỉ vả tôi, tôi cũng cam lòng.

Ấn được vài nút, chợt nghĩ hay mai cứ đến thẳng đây chứ sao? Vẫn mua một đóa hồng vàng tươi rồi? Tôi sẽ rạp mình xuống đất, ngẩng mặt lên tha thiết nói với em: Anh yêu em, Diệp Linh Lung, hãy lấy anh!

KHÔNG! Lần này phải mua hồng đỏ, mà phải là loại đất nhất.

Đang mơ được hội ngộ cùng Diệp Tử, điện thoại réo chuông, tôi

mơ màng nhìn, số điện thoại lạ nên ngại ngần không muốn nhắc, hôm nay là thứ sáu, chắc không phải điện thoại từ công ty, làm ơn cho tôi được yên ổn nghỉ một ngày!

Điện thoại đổ chuông liên hồi, tôi chịu không nổi, tắt luôn máy, có gì tin vẫn sẽ được chuyển về hộp thư thoại.

Vừa mở mắt đã 12 giờ trưa.

Tôi nằm chết dí trên giường nhắm nháp dư vị Diệp Tử trong giấc mơ, trong đầu vạch ra kế hoạch quỳ gối với vô số tình tiết, mới nghĩ đến thôi đã cảm động sứt sùi.

Được hồi lâu tôi mới tiện tay vớ lấy chiếc điện thoại.

Hộp thư thoại có tám tin nhắn, tôi áp máy vào tai, chẳng lẽ công ty xảy ra chuyện thật.

Tin thoại thứ nhất (9:09, 139012*****giọng nữ): “Lý Hải Đào, thằng ôn vật này đang ở đâu, sao lại chuyển sang chế độ lưu tin thế này, nhắc máy nhanh đi!”

Khốn kiếp! Tin ai thế, sáng sớm ra đã mở mồm chửi bới, tôi lại gây thù oán với ai rồi?

Tôi tỉnh hẳn, có người chửi còn không tỉnh?

Tin thoại thứ hai (9:15, 139012*****vẫn giọng ấy): “Ông nội ơi, chuyện gì thế? Như lợn thế à? Vừa nãy còn liên lạc được! Tờ Ưc Đình đây! Nhanh nhanh nhắc máy đi, không thì không kịp đâu!”

Tin thoại thứ 3 (9:21, 139012*****): “Ôi trời ơiiiiiiiiiiiiiiii.....tôi chịu ông rồi đây, vẫn còn ngủ à? Đúng là đồ lợn. Tôi báo cho ông biết, Diệp Tử đi rồi, nghe thấy chưa, Diệp Tử đi rồi! Singapore! 12h10 đi. Gọi ngay cho tôi...”

Điện thoại rơi chổng chơ xuống sàn nhà, tôi còn đủ tỉnh táo ngược lên nhìn đồng hồ, 12h20!

Tôi luống cuống vợ điện thoại lên gọi cho Diệp Tử, tắt máy.

Ngày hôm sau đi làm, quầy tiếp tân đưa cho tôi một bưu kiện chuyển phát nhanh, nói: “Nhận được từ hôm kia, tôi thay anh lĩnh ký.”

Vẫn là loại phong bì dày màu da bò, nhưng bên ngoài có dòng chữ tên người gửi: Diệp Linh Lung

Tôi lập cập xé mở phong bì, rút ra một sổ tiết kiệm, trong sổ là tất

cả các khoản tiền lương của tôi từ ngày đầu làm việc, từng khoản từng khoản, rõ ràng rành mạch, bên trong kẹp một tờ giấy, trên giấy ghi ngày sinh nhật tôi. Nghĩ một hồi mới biết đó là mật mã.

Ngoài ra, còn có một bức thư với hàng chữ nghiêng nét chép một đoạn giống như thơ hay bài hát:

*“Không phải tất cả đàn ông
Đều chưa từng phải khóc
Mà vì đã rơi nước mắt
Nên cạn hết yếu mềm
Không phải tất cả đàn bà
Đều vì anh mà mê mẩn
Có thể trước khi tương hội
Họ đã nghĩ kỹ mình phải làm gì
Không phải mọi câu chuyện kể
Đều đơm hoa kết trái
Chỉ vì sau khi kết thúc
Mất rất nhiều nhưng chẳng được bao nhiêu.
Không phải mọi câu chuyện tình yêu
Đều tuột mất chỉ trong nháy mắt
Có lẽ nghiệm chứng của yêu thương thật
Là cô đơn trải vô bến bờ.”*

Diệp Tử luôn là thế, dù muốn cũng không nói ra, đã những mong tờ giấy này lưu lại chút manh mối, nhưng càng đọc tôi càng thấy mơ hồ.

Tôi chán chường rũ gục trên ghế tựa. Tôi nghĩ Diệp Tử đã đi thật rồi. Nhưng giữa những hàng chữ không hề để lại chút dấu vết Diệp Tử đi đâu, muốn đi đâu, giả sử không có cả tin của Úc Đình nữa, tôi chẳng khác nào ruồi bị ngất đầu, đập cánh bay không phương hướng.

Biết bao ký ức sâu đậm, em nói quãng là quãng đi được sao?

Từ đó, mỗi ngày đi làm về tôi đều đảo qua nhà Diệp Tử và Tiểu Vân, ngay cả cuối tuần cũng không bỏ cuộc. Tôi lang thang như một hòa thượng đi khát thực, ngày ngày từ Tây sang Đông, góp nhặt lại từng mảnh kỷ niệm.

Sáu ngày liên tục, đến nhóm bảo vệ khu chung cư quốc tế Lan Uyển cũng nhớ mặt tôi, họ nói: “Có vẻ chủ nhà đi vắng rồi, anh ạ,

anh không cần phải tạt qua đây nữa, nếu tiện cho anh, anh để lại một tờ giấy nhắn hoặc số điện thoại, khi nào gặp được chủ nhà chúng tôi sẽ nói với họ một tiếng, hoặc để vào hòm thư.”

Tôi gật đầu cảm tạ.

Hơn mười ngày nữa lại trôi qua, không hề có bất kỳ một tin tức nào của Diệp Tử, tôi gọi cho Cảnh Trục hai lần, định nhờ anh gọi cho Tuyết Nhi đang du học bên trời Mỹ, nhưng một lần thì anh đang họp, nhận điện rồi dập, còn một lần không hề mở máy.

Tuyết Nhi ở xa như thế, sợ rằng Diệp Tử cũng không thể liên lạc với cô? Hơn nữa em ngang ngạnh độc lập, toàn bộ sự việc hôm ấy em còn không nói cho Úc Đình, Tuyết Nhi càng chẳng thể biết chuyện gì.

Tôi chỉ còn cách cố chấp đến Lan Uyển, tìm Tiểu Vân nằm trong trình tự hàng ngày tuy gian khổ nhưng không thể thiếu của tôi, đến nỗi về sau nhóm bảo vệ thấy tôi là tránh.

Dường như trong mọi chuyện họ đều đã có thỏa thuận ngầm, đã bốc hơi tập thể khỏi cõi trần, dù trước đó không mấy may có một hiệu lệnh.

Một đêm tôi bật khỏi giường nghĩ ngay đến một người, Tiểu Ngọc! Có thể trước khi bỏ đi Diệp Tử qua thăm Tiểu Ngọc! Có thể vì thế Tiểu Ngọc biết được điều gì! Đúng rồi, có bệnh phải vái tứ phương, dù chỉ còn một tia hy vọng, tôi cũng muốn được thử.

Chiều hôm sau tôi gọi cho Trương Bác, Trương Bác hi hi ha ha cười một trận mới nhận ra vấn đề khẩn cấp của tôi.

Trương Bác không ồn ào nữa, hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì rồi? Hôm nào tớ phải nói chuyện một buổi tử tế với cậu, làm sao mà kín miệng thế, làm hàng à? Được rồi, để tớ hỏi cho.”

Một lát sau hắn gọi lại cho tôi, báo cho tôi biết nơi giam Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc đã gầy đi nhiều, cằm nhọn hoắt, mắt lồi ra, tóc cắt ngắn hơn tôi, cả thân người lọt thỏm trong bộ quần áo lùng nhùng, giống hệt một cái giá treo đồ. Không còn mi giả, không còn viền mắt đen, không còn tóc vàng, không còn áo quây, lăm lũi khúm núm, hèn mọn liêu xiêu.

Lòng tôi nhói thắt, tự định thân mình phải hận cô ta, nhưng...

Nói thế nào, tôi cũng có liên quan.

Khuôn mặt cô yên ả như mặt hồ phẳng lặng, bình thản đứng trước

tắm kính chắn, nhìn tôi, nhìn cả buổi cũng không nhắc điện thoại nói chuyện.

Tiểu Ngọc liếm đôi môi khô nẻ, cười. Nụ cười này, rạng rỡ vô chừng, hết như có vạt tia nắng tắm xuống người cô. Rồi cô đưa sát mặt vào lớp kính chắn, nhắm mắt lại hướng về phía tôi, như muốn tôi phải vỡ ra, phải hoa mắt, tôi không kìm được đành mặt lại.

Tôi mãi mãi ghi nhớ hành động cuối cùng, khi cô cong môi lên, ngang nhiên đường hoàng hôn tôi qua cửa kính.

Làm xong việc ấy, cô quay ngoắt đầu, nhìn khẩu hình phát âm biết rằng cô đang hô hiệu lệnh với người quản giáo: “Báo cáo!”

Cô cất người bỏ đi, không nói với tôi, dù một lời, thậm chí không cho tôi lấy một cơ hội trò chuyện.

Trước sau chỉ chừng 2 phút, tôi lạnh toát người, lạnh đến cạo mòn xương tủy.

Nói một lời tiếc nuối, nếu thời gian đảo ngược trở lại, thà tôi không mang theo thuốc vào cái đêm gặp Diệp Tử, thà tôi không say vào cái đêm gặp Tiểu Ngọc.

Thì, mọi việc đã đơn giản, Diệp Tử đã không phải sợ hãi bật dậy lúc nửa đêm, Tiểu Ngọc đã không phải mặc áo tù đeo số hiệu lạnh băng đối diện tôi sau tấm kính chắn.

Tôi không tin vào số phận an bài, tôi chỉ tin nhân nào quả nấy.

Tất cả nguồn cơn, đều tại tôi.

Chương 43

Một ngày cuối tuần, dù biết rõ Diệp Tử không còn ở đó, tôi vẫn đến trước cửa nhà em, ngồi dưới bậc cầu thang chầm điếu, nhớ lại gương mặt rạng ngời cuốn hút áp phủ trong làn khói thuốc.

Một tiếng mở cửa vang lên, vừa quay đầu, tôi nhìn thấy một người đàn ông từ trong nhà Diệp Tử bước ra. Tôi giật mình gần như bật dậy khỏi bậc cầu thang.

Tôi hỏi: “Ông là ai?”

Người đàn ông nhìn tôi ngược xuôi một hồi, cũng nhíu mày hỏi: “Anh là ai?”

“Sao ông vào được đây?”

“Ồ hay, cái anh này, đây là nhà tôi, anh hỏi tôi làm sao vào được đây?” Người kia định đi xuống bèn bị tôi chặn ngay lại.

“Gì thế? Định gây sự à?” Ông ta trợn ngược mắt, nhìn tôi khiêu

khích.

“Nhà ông? Sao có thể là nhà ông? Diệp Linh Lung ở đây mà.” Mắ
tôi sắp phóng ra lửa vì tức giận.

“À...để tôi nói,” Người kia cười, mặt mày giãn ra, “Tìm cái cô đấy
à? Chuyển đi từ lâu rồi, đã hơn nửa tháng nay, tôi là chủ nhà...”

Tôi đấm mạnh tay vào tường!

Chủ nhà giật thót, nói: “Người anh em, cậu không sao chứ?”

Tôi hỏi: “Tôi có thể vào nhà một chút không?”

“Thôi, tôi phải đi bây giờ, mà tôi có biết cậu đâu...Căn hộ này cò
phải cho người khác thuê.”

“Anh ơi, anh mở cửa một lúc thôi, nếu không em cậy cửa ra đấy
em là bạn trai cũ của Diệp Linh Lung, cô ấy không nói gì đã bỏ em
đi, em muốn nhìn lại căn nhà cũ của chúng em.” Tôi van lơn cầu
khẩn.

Chủ nhà ngập ngừng một lát, “Được rồi, cậu đứng đây, không được
bước chân vào! Giữa thanh thiên bạch nhật...” nói rồi mở cửa ra.

Đồ gia dụng, đồ điện vẫn ở đó, tôi còn cảm thấy thoang thoảng hơ
thở thơm ngát của Diệp Tử, nhìn thấy em duyên dáng uyển chuyển
lắc eo đi qua đi lại.

Chẳng hiểu bằng cách nào tôi đã lê được về nhà, chỉ biết khi tấn
thân đổ ập xuống giường, khổ đau nghẹn đắng trong cổ họng, nết
bạn thấy một người đàn ông khóc thầm trong đêm, phần lớn c
nghĩa là anh ta đã mất đi điều quý giá nhất, như tôi, mất đi tình yêu.

*“Hải Đào ơi, em vì anh, muốn tốt cho anh, muốn tốt cho chính
mình, giữa chúng mình sẽ chẳng bao giờ có kết quả, hà tất phá
hành hạ cả hai thế này? Rồi cùng đau khổ”*

“Thối thay như em làm sao xứng với anh?!”

*“Tôi không phải một miếng ngọc đẹp, tôi là viên đá bị người ta đập
nát vô số lần, tôi không xứng đáng với anh!”*

Đó là tất cả những lời Diệp Tử đã ném vào tôi, từng phút từng giây
như những hòn đá nặng nghìn cân đè trĩu lên tim tôi.

ĐÊM ẤY, DIỆP TỬ, TIÊU NGỌC, TIÊU LÂM, ba người đàn b
gào thét trong giấc mơ của tôi, đầu tôi đau ngập đại.

Những ngày sau đó tôi im lìm hẩn, tôi cấm phập mình vào tải công
việc, dồn hết tâm sức, giám đốc Vương khen ngợi tinh thần l
việc và hiệu quả công việc của tôi, ông luôn biểu dương tôi trước

mỗi cuộc họp, nói thanh niên phải như cậu Lý Hải Đào mới được.

Thị trường rất lớn, phân phối hai đầu thành phố Bắc Kinh, vì thế công ty cấp cho tôi một chiếc BMW.

Tiêu Lâm luôn luôn cố tình xuất hiện trước mặt tôi, làm tôi lại nhớ đến hai tờ vé in mực xanh. Cô ngồi chống tay lên bàn làm việc, cười rạng rỡ với tôi, tôi không còn hơi sức đáp lại, ngoài đi làm, chút sức lực cuối cùng tôi dốc vào việc mong ngóng trước cổng khu biệt thự Lan Uyển.

Tôi hỏi trực tiếp quản lý khu nhà, họ cũng chỉ nhún vai nói “Anh ạ, xin lỗi anh, chủ nhà không có nghĩa vụ phải báo với chúng tôi hành tung của họ, chúng tôi không có cách nào biết được.”

Hay Tiêu Vân đi cùng Diệp Tử đến Singapore? Tôi nghĩ mãi vẫn không lý giải nổi.

Một ngày chủ nhật, tôi thức dậy vào giữa trưa, ăn qua loa chút đồ, vừa chuẩn bị ra cửa, Tiêu Lâm gọi điện tới: “Hải Đào, em đây, tối nay anh có thời gian không? Cùng đi ăn cơm anh nhé, em có việc cần nhờ.”

“Việc gì vậy Tiêu Lâm, em nói luôn qua điện thoại đi.”

“Nói qua điện thoại không tiện, có việc muốn nhờ anh thật mà, tối nay anh có thể ghé qua nhà em được không?”

“Có...thật quan trọng không?”

“Quan trọng, lần trước anh tiễn em về tận dưới chân lầu? Anh còn nhớ không? Cửa 3 phòng 201, em chờ anh.” Không đợi tôi trả lời, Tiêu Lâm đã ngắt máy.

Lúc ra cửa, mẹ đứng sau lưng hỏi: “Con ơi, tối ăn cơm ở nhà nhé, hôm nay là sinh nhật con, tối nay chị con cũng đến đấy.”

Sinh nhật? Ôi, ngày 28 tháng 11? Tôi thật sự đã quên. Chẳng lẽ tôi đã 27 tuổi? Chẳng lẽ Diệp Tử đã bỏ đi được 39 ngày?

Nhớ đến cái tên ấy, lòng tôi thít nghẹt, gần như đang bị ai đó dẫm nghiêng lên người, đau dồn đau dồn lại. Đau tới mức phải nghiêng chặt răng mới gượng dậy được.

“Thôi mẹ ạ, con có hẹn rồi, tối nay không về ăn cơm, bảo chị khỏi cần mua bánh, có ai ăn đâu lại bỏ phí.” Tôi xuống lầu đi luôn.

Nhà Tiêu Vân vẫn không có ai, đến đây đã trở thành một trình tự không thể khác trong ngày sinh nhật của tôi, nhưng trình tự này chẳng khởi động được gì.

Buổi chiều tôi lái xe đi tìm Cảnh Trục.

Cảnh Trục đang ở ngoại thành một khu nghỉ ngơi chơi bãi, tôi đứng đợi anh ở đằng sau, đợi có người đi vệ sinh mới kéo anh ra một bên.

Nghे xong lời tôi Cảnh Trục lắc đầu quầy quậy, nói: “Không thấy Tuyết Nhi nói gì, từ lúc cô ấy đi Mỹ, thường chủ động gọi về cho gia đình hay bạn bè, Diệp Tử chắc không có số của cô ấy đâu, trước lúc đi không thể liên hệ với cô ấy. Cậu cũng gọi cho Diệp Tử, liên tục tắt máy phải không? Chắc họ mất liên lạc rồi. Thế này vậy, tôi nay mình gọi cho Tuyết Nhi, bây giờ bên ấy là nửa đêm rồi. Nếu cô ấy có tin tức của Diệp Tử, tôi gọi cho cậu đầu tiên.”

”Em trai à, đừng sốt ruột, đàn bà ấy mà, kiên một trận lại quay về thôi...”

Nhưng giận dữ đã 1 tháng 9 ngày, chẳng nhẽ tất thảy đã tiêu tan?

Tôi phóng gấp từ ngoại ô về đã 8 giờ tối, cái bụng sôi ọc ọc vì đói, đến trước cửa phòng 201, vừa định đưa tay lên gõ, cửa đã mở ra.

Tiêu Lâm trang điểm nhẹ nhàng, mang nụ cười êm dịu chào đón:

“Đợi anh lâu lắm rồi, sao giờ mới đến?”

Tôi vội đáp: “Có chút việc, xin lỗi anh đến trễ.”

Một bàn đầy thức ăn đặt giữa phòng khách, còn có một chai vang đỏ, nền nhạc là bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng, chẳng biết do ai hát, giọng ca sĩ đặc biệt và du dương, làm choáng lòng người.

Nếu có thêm hai hàu bàn, đồ ăn Trung Quốc sẽ thành đồ Âu, có cảm giác như đang ở một nhà hàng sang trọng.

“CHÚC MỪNG SINH NHẬT!” Cô nói.

“Sao em biết” Đã lâu lắm rồi không ai khiến tôi cảm động.

”Bảng danh sách nhân viên công ty có hết mà, anh đi rửa tay rồi vào ngồi nhé, em không biết nấu cơm, nên gọi đồ ăn ở dưới nhà lên, nhưng món cà bung này là em xào đấy, sa lát trộn nữa, anh đừng cười em nhé Hải Đào...” Tiêu Lâm kéo ghế ra mời tôi.

Tôi rửa tay xong ra bàn ngồi, gấp liền hai miếng, hỏi: “Tìm anh là vì...”

“Cũng không thuần túy là thế, em cảm thấy gần đây anh có tâm sự, muốn tìm anh nói chuyện, anh xem bây giờ ngày ngày anh đi sớm về khuya, nghe nói bạn gái anh ra nước ngoài rồi, vẫn chưa về sao?”

“Cô ấy đi nghỉ rồi, anh chẳng có chuyện gì đâu...” Tôi thờ ơ không đối phó, nhìn thấy chai vang đỏ trên bàn, bỗng tự hỏi không biết nó

có 4 độ không?

Vừa nghĩ tới đó lại thấy không ngon miệng, tôi với tay lấy chai rượu, chẳng nói với Tiêu Lâm một lời, tự rót ra một chén.

Tôi dám khẳng định nó không phải 4 độ.

Bài hát lặp đi lặp lại.

“Nếu em thật sự đi Mỹ, Hải Đào, anh...sẽ nhớ về em chứ?” Tiêu Lâm đột ngột chủ động gọi lại vấn đề cô từng né tránh.

”Bao giờ?”

“Em...chỉ giả dụ thế.”

"À ừ, bạn bè mà, sẽ vẫn nhớ." Tôi chẳng nghĩ ngợi gì, tùy tiện trả lời cho qua chuyện.

“Vậy thì, em muốn biết, nếu em không đi, có bao giờ anh sẽ để ảnh của em trong ví?” Tiêu Lâm đặt chén rượu trên tay xuống, rượu làm má cô ửng hồng, đàn bà uống rượu vào thường trở nên đẹp hơn?

Tôi lại nhớ về Diệp Tử xinh đẹp trong cái lần sinh nhật uống rượu say, lại nhớ về đêm ấy với đôi mắt say đắm mơ màng Diệp Tử hỏi tôi: Tại sao?

Giờ đây, người cần hỏi câu “tại sao” ấy phải là tôi, tại sao em không có lấy một chút tin tức.

Thấy tôi dờ dẫm, Tiêu Lâm động nhẹ vào tay tôi, tôi nhìn cô, không nói gì. Cô là một người con gái thông minh, hành động ám chỉ, mà không chút bộc lộ.

“Bỏ qua đi, một câu hỏi ngốc nghếch, không trả lời cũng được! Mai còn phải đi làm, thôi không đợi đến 12 giờ nữa, chúng mình thôi nấn đã!”

Tiêu Lâm đặt bánh lên bàn, thấp nấp, để lại một ngọn đèn con con, “Anh ước một điều đã Hải Đào!” Ánh nấn bập bùng hiện tỏ khuôn mặt thoáng sắc hoa hồng của Tiêu Lâm, phảng phất nét siêu linh.

Tôi còn muốn ước gì ngoài việc Diệp Tử quay lại bên tôi?

Tôi vừa thổi tắt nến Tiêu Lâm rất nhanh hôn lên má tôi, “Sinh nhật vui vẻ!”

Tiêu Lâm quá bạo dạn làm tôi có đôi phần bất ngờ, mùi nước hoa thanh tao trên cơ thể cô quấn quanh tôi, bất giác tôi cảm thấy mọi thứ thật dễ chịu.

Ngay bây giờ nếu tôi làm gì, hẳn Tiêu Lâm sẽ ưng nhận.

Chẳng có gì trở ngại, cô đang ngược lên âu yếm chờ đợi, thâm tình

và chuyên chú, nếu tôi đoán không nhầm, ánh mắt cô đang đầy ý khuyến khích.

Cái khắc ấy, trong nền nhạc êm dịu, trong ánh nến tỏ mờ, tôi đang ngã lòng, con người vẫn thường gặp tình huống này, cảm dỗ...

Diệp Tử từng khinh miệt nói: “Đàn ông? Hừ...” Phải vậy không, tôi thừa nhận mình bị mê hoặc, như thừa nhận mình là thằng đàn ông, một thằng đàn ông bị người phụ nữ yêu dấu vút bỏ.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, một âm thanh cao ngất phá vỡ tự nhiên, không hề ăn khớp với không khí đã được cố ý kiến tạo ở đây. Tiêu Lâm vuốt lại tóc, giúp tôi lấy điện thoại.

Không có số hiện lên, tôi giật mình, hay là...

Tôi lập cập chạy sang phòng khác ấn nút nhận điện: “A lô?” - Giọng tôi run run.

Đầu bên kia không lên tiếng, tôi cơ hồ có thể nghĩ thấy hơi thở tựa hương lan của Diệp Tử ở đầu dây.

“Diệp Tử...” tôi gần như dồn hết sức lực để thốt ra được lời này, lời nói vừa tuột khỏi môi, toàn thân tôi như kẻ hụt hơi không còn chút sức lực.

Bên kia chỉ còn tín hiệu bận. Điện thoại tuột khỏi tai, rơi sông soài xuống sàn. Người tôi trượt dài theo gờ tường, tôi lấy tay ôm đầu.

Tiêu Lâm định chạy lại đỡ tôi, bị tôi chặn lại, chỉ nói: “Để kệ anh, cho anh yên tĩnh một lát.”

Cứ ngồi thụp như thế, mãi đến khi hai chân mất hết cảm giác. Cảm giác là cái gì đâu chứ, sợ rằng cái tôi đang mất, là người tôi yêu suốt kiếp đời này.

Tối ấy ra khỏi nhà Tiêu Lâm, cái gã tôi 27 tuổi giống như linh hồn lang thang đứng trong gió lạnh, muốn để mặc giá rét đóng băng nỗi nhớ thương tuyệt vọng của tôi.

Nhưng có thể khẳng định một điều: Diệp Tử còn sống.

ĐOẠN 16: ĐÁ QUÝ TRẦN GIAN

Ngày hôm sau tôi nhận được bao lì xì mừng sinh nhật của giám đốc Vương, đồng thời cử tôi và một đồng nghiệp cùng phòng đi công tác tại Trùng Khánh và Quảng Đông.

Trước hôm đi công tác tôi đến Đá quý trần gian.

“CHO EM MỘT ĐIỀU THUỐC”, chính tại đây hơn một năm về trước Diệp Tử nói với tôi câu đầu tiên này.

Nơi đây không hề đổi khác, không có gì đổi khác ngoại trừ không còn nhìn thấy bóng dáng yêu kiều của Diệp Tử, ngoại trừ nỗi nhớ nhung khôn cùng.

Một cô gái trang điểm lòe loẹt lướt qua mặt tôi, đặt chiếc túi xách nhỏ lên bàn, chớp chớp mắt, hỏi tôi: “Anh ơi, anh có cô đơn không?”

Tôi nhìn lên cô ta, xua xua tay định đuổi đi, chợt đổi ý, kéo cô ta lại hỏi: “Em biết ai ở đây là Diệp Tử không?”

“À, có nghe qua, trước đây nó nổi lắm, nhưng nghỉ làm lâu rồi, chắc được bao rồi? Anh muốn tìm nó à?”

Xem chừng cô ta chẳng thể cung cấp thông tin có giá trị gì, tôi thả cho cô đi, bước chân ra khỏi Đá quý trần gian, tôi vẫn mặc nhiên tự hỏi mình: Chẳng lẽ tôi mất Diệp Tử thật rồi sao?

Ngày hôm sau, tôi bay đến Thành Đô, rồi quá cảnh tại Trung Sơn và Thâm Quyển, về đến Bắc Kinh không được bao lâu lại đi Thượng Hải mở hội nghị hàng năm tại Thượng Hải.

Nỗi nhớ mong của tôi với em, ngút ngàn chất chứa.

Mùa đông cuối cùng của thế kỷ 20, đôi vai tôi như bị năm quả núi Ngũ Chi Sơn đè xuống, trĩu nặng ái tình.

Phải rồi, tôi như chú khỉ tro trọi năm xưa bị núi đá đè phạt.

Ngày 22 tháng 12 năm 1999, giả thử vào một ngày tôi phát điên

đến quên cả tên mình, cũng sẽ không quên ngày tuyết rơi hôm nay. Ngày hôm nay, đã có người ở nhà Tiểu Vân để tiếp chuyện. Nhưng không phải cái giọng Bắc Kinh chính gốc của Viên Uy. Trong đầu hiện ra cặp kính gọng mạ vàng của tay Trần Dương người Hồng Kông.

Tôi mới chỉ nghe nói về người này, nên không dám nói càn, chỉ gấp gấp kể lại sự tình, người ấy nói: “Nhưng Tiểu Vân không có nhà.” “Anh có thể cho tôi biết cô ấy ở đâu, được không? Hai tháng qua ngoài đi công tác, ngày nào tôi cũng qua tìm Tiểu Vân, tôi không còn cách nào khác, nhớ được chỗ nào tôi đã nhớ hết rồi, chỉ có cô ấy mới giúp tôi tìm được Diệp Tử.”

Đối phương im lặng hồi lâu, cuối cùng nói : “Anh Lý, mời anh lên nhà nói chuyện.”

Trong thang máy, tôi toát hết mồ hôi, đến tận khi cửa nhà 9A mở ra, người đàn ông nhìn tôi sững sốt.

Tôi đưa tay ra, nói: “Tôi là Lý Hải Đào, bạn trai của Diệp Tử.”

“Chào anh, tôi là Trần Dương.” Người này khác hẳn so với trí tưởng tượng của tôi.

Tôi phân trần một lần nữa ý nguyện của mình, Trần Dương không nói gì, rót một cốc nước để trước mặt tôi, tiện tay đẩy gọng kính lên, ngồi ở chiếc sa-lông cạnh chỗ tôi.

Chừng như biết tôi không thoải mái, Trần Dương đứng dậy ra bên cửa sổ, quay lưng lại nói: “Anh Lý anh về đi, việc của Diệp Tử tôi không rõ lắm, hay anh đợi Tiểu Vân về rồi để cô ấy tự nói với anh.”

Trực giác cho tôi hay Trần Dương nhất định biết rõ sự thật, tôi không chịu được, chạy đến trước mặt Trần Dương, hỏi: “Anh Trần, anh lớn hơn em tôi vài tuổi, tôi phải gọi anh bằng ANH, chắc hẳn anh cũng biết cái đau đớn khi yêu một người, huống hồ người mình yêu không có lấy một tin tức, thậm chí chết hay sống tôi cũng không hay biết, anh làm ơn, ít nhất cho tôi biết Tiểu Vân đang ở đâu? Tôi đi đi về về qua nhà anh đã hai tháng nay, anh nỡ nhẫn tâm để tôi đi mòn cả một cuộc đời?”

Trần Dương quay người lại, con ngươi sau cặp kính trốn tránh ánh mắt của tôi: “Ôi, không phải thế, tôi cũng biết trong lòng cậu buồn bực, nhưng việc này tôi phải hỏi Tiểu Vân mới có thể trả lời cậu. Nếu không, sợ Tiểu Vân về lại trách tôi.”

“Có cái gì mà không nói được? Rốt cuộc Diệp Tử bị làm sao? Rốt cuộc làm sao hả anh? Có phải lại xảy ra chuyện gì? Tôi xin anh, anh nói cho tôi một lời thôi...” Tôi căng thẳng hỏi dồn.

“Không phải không phải, Lý...Hải Đào phải không? Anh đừng hiểu nhầm, Diệp Tử không sao cả, cô ấy ổn là đằng khác, anh đừng quá kích động...”

Tôi nhẹ đi được đôi phần, nhưng hoang mang mới lại dồn lên trong lòng: “Thế thì sao anh không nói ra được? Chắc chắn đã có chuyện rồi, chắc chắn có chuyện gì rồi! Rốt cuộc Diệp Tử ở đâu hả anh? Tiểu Vân ở cạnh cô ấy không?”

“Thế này cậu ạ, Diệp Tử đang sống rất ổn ở Singapore, Tiểu Vân cũng ở đó, cô ấy qua đó với Diệp Tử được hơn một tuần nay, chắc vài ngày nữa sẽ về tới đây, đợi cô ấy về tôi sẽ bảo cô gọi điện cho anh, được không? Hôm nay cậu cứ về nhà, yên tâm, Diệp Tử không sao.”

“Tôi còn về được không? Còn ngủ được không?” Lời dỗ dành của Trần Dương càng làm tôi dày vò đến sắp điên lên, đầu óc mờ mịt, tôi đi vòng qua Trần Dương, với tay mở cửa sổ ngoài hành lang.

Gió rét căm căm thổi tóc đến những bông tuyết, phủ mờ đôi mắt tôi, bệ cửa sổ cao hơn nửa thân người, khung cửa lại hẹp, nếu từ đây lách người qua cửa nhảy xuống thì khó, nếu trèo qua có khi được.

Khốn kiếp cái đứ đờ nào thiết kế, làm người ta muốn nhảy lầu cũng không được nhảy thoải mái!

“Anh Trần ơi, em gọi anh là anh được không? Xin anh, xin anh cho em biết chuyện là thế nào, nếu anh còn không nói, em sẽ nhảy từ đây xuống!” Hai tay tôi nắm lấy bậc cửa, mắt căng phồng giận giữ, gân xanh nổi lên, máu toàn thân đã dồn hết lên đầu.

Anh Trần Dương gầy yếu thoát đã thất kinh, hai tay nắm chặt lấy vai tôi, nói: “Không nên không nên không nên...cậu điên à?”

“Đúng em điên, nếu là anh anh có điên không?”

“Cậu...cậu...cậu bỏ tay ra đã, đừng quá xúc động. Mời cậu quay lại ngồi bên kia, được không?”

Thấy anh ta vẫn có vẻ không muốn nói, tôi hất đầu ra ngoài cửa sổ, nhắc người lên theo đà nhảy... toàn thân đã lơ lửng người không trung.

“Cậu làm bậy tôi gọi bảo vệ, anh xuống ngay!” Trần Dương sợ hãi

ôm chặt lấy lưng tôi, mồ hôi sắp vã ra.

“Được, chỉ cần anh nói tất cả, em sẽ nghe anh, xong xuôi là em đi, nhất định không làm phiền nữa!”

”Quân tử nhất ngôn”

”Quân tử nhất ngôn!”

“Vậy thì cậu ngồi xuống ghế, uống ngụm nước cho bình tĩnh lại.”

“Tôi buông tay, Trần Dương đóng cửa sổ và chốt ngay cửa ra hành lang. Thấy tôi đã ngồi xuống ghế, anh ta quay người đi vào bếp.

Nghe tiếng lách cách mấy đồ gia dụng bằng sắt va vào nhau và tiếng cửa tủ đóng, chần hẫn Trần Dương đang gói ghém dao kéo làm bếp giấu đi.

Lúc đi ra anh ta ngó quanh một hồi, ngoài tường, chắc không còn đồ gì làm hại được đến tôi.

Kỳ thật anh khỏi lo, tôi không thích tường nhà, quá cứng. Nếu để tôi chọn, tôi chọn nhảy lầu, ít nhất trước khi mạng sống kết thúc còn được bay một trận.

Sau đó còn lưu lại một tiếng “bẹp” bi tráng khi tiếp đất, màu máu đỏ tươi loang lổ khắp mặt đất, cả thế gian lặng ngắt như tờ.

Chương 45

Trần Dương kéo đến một chiếc ghế nhỏ, ngồi xuống trước mặt, tôi căng thẳng tốt độ, căng hai tai đợi chờ đáp án.

Anh ta hỏi: “Cậu...uống miếng nước đã!”

Tôi tức muốn nghẹn lại, đợi đợi đợi, hần vẫn cứ chậm chậm chậm chạp sắp xếp suy nghĩ. Nếu đây là thời chiến tranh chắc người ta phải phái gã làm đặc vụ mất! Ban nãy tôi đã lấy cái chết ra dọa mà hần vẫn không chịu mở mồm.

“Này, Tiểu Lý à, tôi gọi cậu là Tiểu Lý nhé, cậu xem tôi với cậu mới vừa biết nhau, tôi không hiểu cậu, Diệp Tử bên ấy có xảy ra chút chuyện. Nhưng, nhìn từ góc độ của mình, cậu nghe xong chớ có...nếu không tôi cũng khó xử lắm...”

“Em biết em biết, anh Trần, anh nói mau đi, quân tử không nuốt lời. Em bảo đảm sẽ không kích động, không gây sự, được chưa? Xin anh nói hết một lời đi, đừng dầy vò tôi nữa!”

Trần Dương không hề nhìn tôi, thở dài nảo nuốt một hồi mới nói:

“Diệp Tử...cô ta...kết hôn rồi!”

“Cô Diệp Tử kết hôn rồi...”

“Không thể nào! Không thể nào!” Tôi xông vào nắm cổ áo Trần Dương, “Tại sao anh lại nói như thế? Rốt cuộc anh có dụng ý gì? Diệp Tử mới đi được hai tháng, cô ấy không thể kết hôn! Tại sao anh muốn lừa tôi?”

“Cậu buông tay ra, buông tay ra ngay, chúng ta đã cam kết rồi, sao cậu vẫn xúc động thế?” Trần Dương cố gắng ngửa mặt ra xa hơn, tránh khỏi bị cơn thịnh nộ của tôi làm vỡ cặp kính mạ vàng.

“Tại sao lại nói dối tôi? Nói!” Tôi không hình dung nổi mình dựa vào sức lực gì để gào lên như thế, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng lạo rạo như bị nứt nẻ trong đầu.

“Tôi không lừa, Tiểu Lý, anh ngồi xuống đã, lời tôi nói là sự thật.”

“Cô ấy kết hôn từ bao giờ?”

“Ngày 20 tháng 12, Tiểu Vân đi Singapore để làm phù dâu cho Diệp Tử...”

“Anh lừa người! Anh hoàn toàn dối trá!!!”

“Tôi thực sự không lừa gì cậu, tôi biết, lòng cậu ra sao tôi rất hiểu, nhưng...Không bằng đợi vài ngày nữa Tiểu Vân về cậu tự đi hỏi cho rõ, giả sử Diệp Tử giữ Tiểu Vân qua mùa giáng sinh, thì muộn nhất là tết sẽ về.”

Đất trời nổi cơn sấm sét! Từng lời từng lời khẳng định của Trần Dương đẩy tôi xuống vực thẳm muôn kiếp chôn vùi.

Hồn tôi lìa khỏi xác, dơ dặt trong căn phòng khách trang hoàng lộng lẫy, căn phòng chứng kiến Lý Hải Đào không còn sự sống thuộc thể, trầm mặc không lời. Thuộc linh cất lời khóc than, một lời than yếu ớt như hơi thở, sau đó điên cuồng liên tiếp quật mình lên bức tường và trần nhà, quật đến cả người đầy vết tích, mãi cho đến khi linh hồn sắp chết, mới rã rời quay trở về thân thể tôi.

Tôi trở trong mình cái linh hồn thoi thóp ấy bước ra khỏi cửa nhà Trần Dương.

Trần Dương nói với theo: “Tiểu Lý ơi, đều là đàn ông, việc gì cũng nên nghĩ thoáng ra, đừng một chút đã hoảng loạn, thời gian có thể pha loãng mọi chuyện. Bao giờ Tiểu Vân về tôi bảo cô ấy gọi cho anh hay anh chủ động gọi lại? Cô ấy có số của anh chưa?”

Tuyết rơi dày đặc! Tôi lao như điên vào màn tuyết bay đầy trời, muốn đánh thức linh hồn đang thoi thóp, và cánh bướm đêm hoang phế lạc mất trong bóng đêm đen kịt, những bông tuyết từ phía trước

xôi đến, tan hòa trên gương mặt tôi. “DIỆP TỬ ơi!” tiếng hét bị gió thổi cuốn đi, bị tuyết tầng tầng vùi lấp.

Trận tuyết cuối cùng của thế kỉ 20 tại Bắc Kinh, tôi ngã quy, ôm lấy mình bật khóc.

Nếu đau buồn vì người bạn gái trước lấy chồng ở Canada chỉ như một chậu nước, thì giờ đây tôi đã bị chính tay Diệp Tử chìm trong biển lớn.

Chẳng lẽ em không biết tôi khó mà bơi qua được?

Không nhớ nổi đã về nhà bằng cách nào, cũng không nhớ nổi đã nằm vật xuống giường ra sao.

Tôi châm một điếu thuốc, cứ nhìn cho đến khi nó rụi đi chỉ còn tàn tro.

Xin làm lễ truy điệu cho cuộc tình này, từ nay, từ này, Diệp Linh Lung hóa thành ký ức, hóa thành dấu chấm hết, hóa thành nỗi đau tôi không còn chạm vào được nữa. Tôi mở cửa sổ, quăng đi chiếc đồng hồ.

Một phút sau đó tôi cuống cuồng chạy xuống nhà, như gã điên lần mò trong tuyết phủ, khi chạm tay vào bề mặt tuyết đóng băng, nỗi thống khổ trong lòng lại bị gió bão quất ập lên người, tôi run rẩy khắp mình mẩy, chừng như muốn ngất đi.

Tôi cứ cong queo ngồi như thế dưới chân tường, hoa tuyết cứ nhẹ nhẹ chất lên đầu tôi, thân tôi, chúng thỏa thích vuốt ve lấy gương mặt, khúc khích: “Ha ha, cái kẻ này, điên rồi! Dưới tuyết rơi hẳn sẽ có thằng điên!”

Không rõ là bao lâu nữa, tôi trở về cửa sau nhà, nằm vật ra giường, thiếp đi trong cơn mệt mỏi cuối cùng.

Lạnh quá! Tôi mơ thấy mình bị Diệp Tử và Tiểu Ngọc chìm đầu trong một hốc băng đá, tôi không nén được bật ho, toàn thân co tròn lại quắt quẽ.

Mơ hồ nghe thấy tiếng mẹ: “Con ơi, sao không thay quần áo và đắp chăn lên? Không sợ lạnh à? Rồi có bàn tay cởi bỏ áo khoác ngoài của tôi. “Chết thật, Tiểu Đào con sốt rồi này! Ông ơi, ông ơi, lại giúp tôi! Lấy dùm tôi mấy viên thuốc cảm trong tủ xuống đây!”

Bố mẹ hợp sức cởi bỏ áo khoác và áo ngoài của tôi, đắp cho tôi hai cái chăn, nhưng tôi vẫn thấy lạnh, lạnh cóng.

Bố đỡ tôi dậy cho uống thuốc, tôi đau rừ khắp người, thêm thiếp

chìm đi trong giấc ngủ.

Chương 46

Ba ngày liên tiếp ngoài đi vệ sinh tôi nằm lì bì trên giường, đến cơm cũng không ăn được mấy miếng. Cho dù đến ngày thứ hai tôi đã hết sốt.

Bố gọi điện đến công ty xin phép nghỉ cho tôi, rồi đứng trước giường trông tôi một lúc.

Mẹ ngồi ở phòng bên khóc, chỉ dám rung rức không thành tiếng sợ tôi nghe thấy, bố mẹ chưa từng hỏi qua việc gì, vì họ biết tôi sẽ không bao giờ nói.

Râu tóc bắt đầu mọc dài như cỏ dại, chỉ trong một đêm đã dài ra năm phân.

Tuyệt vọng, như con dao ngày lại ngày khoét đục không dứt tâm can tôi. Trái tim bị khoét hết ra rồi, lại dùng bút khắc lên ấy ba chữ
----- DIỆP LINH LUNG.

Đã đành mười mấy ngày tôi không hề gọi cho em, đã đành tôi đã từng bị người đàn bà khác quyến rũ, nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi có ý nghĩ bỏ rơi em, còn em nói đi là đi, lấy chồng là lấy.

Tôi không thể hiểu được Diệp Tử đã nghĩ gì, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi thôi, rốt cuộc cái gì đã khiến em quyết định chớp nhoáng cái việc cả một đời người?

Sự phản bội của tôi? Nếu hai tờ vé xem phim ấy đủ gọi là phản bội. Hay sự tự ti trong lòng em?

Mà thằng nào đã cưới được em? Tôi kè kè bên em ba tháng, đương nhiên có người này kia gọi đến, nhưng tôi có phát hiện được gì đâu. Cũng khó nói, vì ban ngày tôi đi làm.

Xem ra, chỉ còn cách ngồi đợi Tiểu Vân về mới biết được sự thật. Nhưng, nếu như Trần Dương nói, Tiểu Vân mới sang thăm Diệp Tử được một tuần, vậy thì tại sao trước đó tôi không hề tìm được cô ta?

.....?.....?.....?

Ngày ngày vui mình trong giường, tôi lần lượt đặt ra các vấn đề, tôi cũng biết, dù mình có giải đáp thế nào đi nữa, Diệp Tử cũng đã bỏ tôi rồi.

Nếu buổi chiều ngày thứ ba Tiêu Lâm không xuất hiện, có lẽ tôi sẽ đánh cả đời mình trên chiếc giường.

Năm đó thì có làm sao? Thối rửa ra, khi trái tim đã nát rữa, tôi sẽ không còn phải nghĩ gì nữa.

Giáng sinh cuối cùng của thế kỉ 20. Ngàn lời chúc năm mới vang khắp địa cầu.

Buổi chiều, tôi nghe thấy tiếng mẹ mở cửa hỏi: “Cháu là?”

“Bác, cháu chào bác, cháu là Tiêu Lâm, là đồng nghiệp của Hải Đào, nghe nói anh ấy bị ốm, cháu thay mặt công ty đến thăm anh.”

”Ồi, tốt tốt quá...lại đây cháu, ngồi xuống đây, mừng quá, cháu đến khuyen hộ bác thằng Tiểu Đào, nó...” Mẹ tôi thẳm thì một hỏi, chắc là đang kể lễ sự tình của tôi hai ngày qua.

Tôi quay lưng vào tường, giả vờ ngủ.

Tôi nghĩ thấy mùi nước hoa trên người Tiêu Lâm, cô ngồi bên giường rất lâu, không hề cử động.

Cuối cùng nhin không được, tôi phải đi vệ sinh.

Tôi vẫn quay mặt đi, ngồi dậy, Tiểu Lâm không biết đang cúi đầu nghĩ ngợi gì, vừa nghe có tiếng động ngẩng ngay đầu lên, dáng vẻ tàn tạ rồi bởi của tôi làm em sợ hãi, em giật mình, hai làn nước ặc ra khỏi khóe mắt. Sao đàn bà ai cũng thế? Hễ xảy ra tí việc đã đỏ hoe con mắt?

Cô ghen ngào: “Hải Đào ơi, anh vẫn ổn chứ?”

“Vẫn sống em.” Tôi uể oải đáp lại, đặt chân xuống đất, đi vào nhà vệ sinh.

Cái gã trong gương và tôi của ba ngày về trước như hai kẻ hoàn toàn khác biệt. Không chỉ đám râu tóc loang phủ gương mặt, mà diện mạo hốc hác vàng vọt làm chính tôi phải giật mình.

Cứ cái bộ dạng này đi ra ngoài đường, mặc một cái áo lông rách nát gì đó, ngồi ở đường ga tàu điện, không chừng sẽ có người quăng vào mặt tôi mấy đồng lẻ năm mao, một tệ.

Tiêu Lâm vẫn ngồi ở đó đợi, hai tay đặt trên đầu gối, ngoan hiền như một cô bé.

”Anh có sao không? Hải Đào? Bệnh gì hả anh? Làm sao...” Vừa hỏi cô vừa đứng dậy áp tay lên trán tôi, rồi tự sờ lên trán mình, “Sao lạnh hơn cả trán em?”

Cả người rã rời, tôi lại nằm xuống giường. 3 ngày ròng tôi không nuốt nổi miếng cơm miếng cháo.

Tiêu Lâm nói: “Hải Đào ơi, visa đi Mỹ của em đã giải quyết xong.”

“Vậy hả? Bao giờ đi?”

“Vẫn chưa đặt vé, em muốn ăn tết xong, muốn thu xếp mọi việc ở đây xong.”

Ha ha, hết tuyết là sương muối, mùa đông năm nay không có tiếng nhạc thường! Cho dù biết rằng mình không hề yêu Tiêu Lâm, nhưng lúc này nghe được tin đó tôi vẫn cảm thấy tuyết và muối sương đi với nhau.

“Hải Đào, chúng mình là bạn, nói với em anh làm sao vậy? Có sao lại tiêu tụy đến thế? Nếu là khổ đau, nói với bạn mình chí ít sẽ vui đi một nửa.”

Tôi lắc đầu, nhắm mắt lại.

Lúc này mẹ tôi bưng cơm canh vào phòng, Tiêu Lâm nhận lấy chuẩn bị bón cho tôi, tôi nhìn cô, lấy tay đón lấy đồ ăn.

Tôi gượng ăn được một chút, nhưng cơm vừa xuống đến bụng, trong người đầy ứ, cảm thấy rất khó chịu.

Tiêu Lâm nói: “Hôm nay là Giáng sinh, lại là cuối tuần, anh có hứng ra ngoài đi một lát không? Em có thể nhìn thấy tim anh bị ồm, có khi ra ngoài đi đi lại lại một lát sẽ tốt hơn một chút? Giáng sinh cuối cùng của thế kỷ, anh lại muốn bỏ lỡ nằm trên giường ư?”

Giáng sinh? Sinh nhật của chúa Jesus, và tôi như một cái thi hài nằm duỗi trên giường.

Thấy tôi không biểu lộ gì, Tiêu Lâm cúi đầu nói tiếp, “Hải Đào, có đôi lời em nghĩ vẫn nên nói ra, nếu không sau này...sau này đi rồi sẽ không còn cơ hội nói với anh nữa. Mình quen nhau từ ngày đầu tiên anh đi làm đúng không? Còn nhớ lần ở thang máy không? Em bê một đồng tài liệu trong tay, anh vẫn muốn giúp em, trước đây đã học qua một câu gọi...gọi là...là “vừa gặp đã yêu”, tiếc rằng khi bước chân ra khỏi thang máy em mới hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó. Từ nhỏ bị gia đình quản lý nghiêm ngặt, lên đến đại học lại nghĩ không lâu nữa sẽ đi du học, vì thế suốt thời gian em không... em không hề có bạn trai thật sự. Rồi nghĩ việc làm visa trực tắc, thôi đành qua công ty Vân Nam, ban đầu chỉ muốn thông qua Vân Nam nghiệm sinh chút ít về cuộc sống, nhưng lại gặp anh. Từ nhỏ lúc nào em cũng đứng đầu lớp, gia đình cũng có điều kiện, có lẽ những yếu tố ấy đã tạo cho em cá tính cạnh tranh mạnh mẽ. Gặp được điều mình muốn là phải giành, phải giật lấy bằng được, em biết anh có bạn gái, chị ấy thật sự rất đẹp, gặp chị em tự thẹn mình không bằng người, nhưng em vẫn nghĩ, chắc chắn có chỗ em hơn

chị. Vì thế...Nhưng từ lúc chúng mình đi xem phim đến bây giờ, hơn nửa năm đã qua, anh không hề để mắt hơn đến em dù chỉ một lần, ngay cả lần trước tổ chức sinh nhật ở nhà em...Mà thôi, tất cả những việc này đã chứng minh anh là người đàn ông toàn tâm toàn ý, đáng để được yêu, lần này em chịu thua, em...chọn sự bỏ cuộc, thôi cứ đi Mỹ vậy.”

Cô một mực cúi đầu, khi nói những lời này cũng không hề nhìn tôi. Tôi lạnh lùng ngồi nghe, không hề thốt lên lời nào. Một lát sau, cô nói tiếp: “Hai ngày nay anh không đi làm, em cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có điều những ngày này anh không có chút tinh thần, ngày nào cũng rất muộn mới về, làm việc như điên, cứ như cố tình làm lơ bản thân. Kiến thức xã hội của em kém, nhưng em không hề ngu, lòng anh có tâm sự. Hải Đào, cứ cho là chúng ta không thành...thành đôi, thì anh có thể coi em là tri kỷ không! Bất luận xảy ra việc gì em cũng hy vọng anh phần chần lên, nhìn thấy bộ dạng anh bây giờ...” Tiêu Lâm gục đầu xuống thấp hơn, hai hàng nước mắt tự dưng chảy ra, nhỏ xuống bàn tay cô.

Tôi vỗ vỗ lên tay cô, nói: “Biết rồi, anh cảm ơn em.”

Tôi vừa mở miệng, dòng nước mắt thứ hai lại lăn xuống bàn tay.

Tôi không nói gì thêm nữa, nói thêm lại làm cô khóc, đàn bà vẫn cứ là đàn bà, tôi bỏ đi rửa mặt.

Trước khi về Tiêu Lâm hỏi tôi: “Sáng thứ hai anh đi làm được không?”

“Không biết, có thể có, còn em, bao giờ xin nghỉ việc?”

“Trước tết anh ạ, cuối năm nhiều việc, giám đốc Vương lúc nào cũng đối xử tốt với em, em chưa đề cập chuyện này với ông ấy.”

Tôi không hề tiễn cô, chỉ nghe lúc mẹ đóng cửa dặn:

“Con gái, cảm ơn cháu, không có cháu Tiểu Đào không thêm ra khỏi giường, cháu nhất định năng đến thăm nhé!”

Một người đi rồi, lại thêm một người nữa ra đi, Diệp Tử, Tiểu Ngọc, Tiêu Lâm, ba người đàn bà dày vò tôi thịt da nhão nhời xong, bình thân bỏ tôi mà đi.

Cho dù tôi có mắc lỗi làm lớn đến đâu, cũng phải cho tôi một cơ hội để ăn năn chứ?

ĐOẠN 17: CHUÔNG MỪNG THIÊN NIÊN KỶ MỚI

Nghe đâu Diệp Tử đẹp như tiên sa trong hôn lễ, hầu hết khách khứa đến dự hôm ấy trong lòng đều thầm ngưỡng mộ “bố già” 60 tuổi. Mặt “bố già” phơi phới hạnh phúc, thậm chí bên tai Diệp Tử: “DARLING, cưới em làm vợ là lựa chọn chuẩn xác nhất cuộc đời anh.”

.....

Sau đó Tiểu Vân nói gì nữa tôi đều không biết, chỉ có một điều là quan trọng: Diệp Tử đã lấy người khác. Tất cả những thứ trong quá khứ, tất cả những yêu đương gắn bó, phút chốc bị thực tại xé tan. Những mảnh vụn vỡ tung bay rơi vãi phủ đầy đầu đầu người tôi. Tôi đứng dậy ra về, Tiểu Vân nói: “Diệp Tử bảo em nhắn với anh...quên chị ấy đi.”

Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Vân: “Em có quên được tên của chính mình không?”

5 phút trước khi tiếng chuông mừng thiên niên kỷ mới cất tường rung lên, tôi phun tung tóe một mồm rượu, liêu xiêu như thằng điên đổ gục trước cửa nhà Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm không kịp thay quần áo ngủ, vội vàng đỡ thằng người đang say ngật ngưỡng, chạy đi lấy một chiếc khăn ướt.

Tiếng ti vi hò reo tung bừng, tiếng người huyên náo, người dẫn chương trình xúc động tuyên bố: “Thiên niên kỷ mới đang đến gần, thưa các bạn, chúng ta hãy cùng đón chào khoảnh khắc rung động lòng người này!”

Tiêu Lâm lo lắng hỏi: “Hải Đào? Sao anh đến đây muộn vậy? Từ trước đến giờ có bao giờ anh uống rượu? Anh ơi có chuyện gì đang

xảy ra?”

“Cô ấy kết hôn rồi.” Lời vừa tuột khỏi môi, nỗi uất ức tủi hận trong lòng trào ra như cơn nước lũ cuối cùng, có lẽ khi ấy khuôn mặt tôi nhăn nhúm xấu xí lắm, như thể đã có thứ gì nghiền nát nó.

Tiếng đồng hồ thiên niên kỷ mới đang rung lên. Một tiếng lại một tiếng. Đếm lùi tới tiếng thứ 12, Tiêu Lâm tắt ti vi.

“Anh ơi,” Cô nói, “Thiên niên kỷ mới đã tới, còn có gì là không chịu đựng nổi? Đã không thể xoay chuyển, sao còn nắm lấy không chịu buông?” Rồi Tiêu Lâm đưa cho tôi một chiếc gương: “Hải Đào, hãy nhìn mình đi, xem ở đâu còn nét đàn ông? Anh đừng phá hỏng hình tượng của anh trong em nữa được không? Em tin anh, sẽ gương dạy, và quên những thứ nên quên!”

Tôi ngẩng đầu lên, xa xăm nhìn hai má lúm đồng tiền thoát ần thoát hiện, cười gằn trong bụng, nếu không phải vì con đàn bà đang đứng trước mặt, Diệp Tử đã không bỏ đi, một người đã bỏ đi rồi, thế thì, phải có một người thế chỗ?

Chợt nhận ra, tâm lý mình đang méo mó. Méo mó thì cho méo mó luôn, tôi cần có một cái cớ để làm dịu lại cơn đau thắt.

Tôi đứng dậy, quàng tay ra vỗ lấy Tiêu Lâm đang đứng gần kê.

Tiêu Lâm giật thót, không đợi cô ta phản ứng, môi tôi đã nghiền chặt lên đó, một bàn tay tôi, đã sục vào bên trong lớp áo ngủ, chạm tới tấm lưng trần của cô. Tiêu Lâm vùng vẫy trước ngực tôi, cô ta càng chống trả tôi càng muốn vắt cô lên giường.

Giấc mơ rất lâu trước đó đột nhiên dâng lên trong trí óc, lửa dục bùng khởi, tay bắt đầu run giật, nhưng lưỡi tôi đã thuần hóa được đôi môi đang mím chặt lại, tôi gần như làm Tiêu Lâm tan chảy, đầu lưỡi cô ta có vị ngọt lịm mát dịu, sao mà giống hương kẹo thơm miệng nào đó.

Tay tôi trườn ra phía trước, lúc tôi rờ được lên bầu ngực trần, tôi nghe thấy Tiêu Lâm rên qua kẽ răng, người đàn bà đang căng xiết bắt đầu đẩy tôi ra. Bàn tay còn lại của tôi nắm lấy eo Tiêu Lâm kéo nghiêng về phía mình, tôi cong người bế bổng Tiêu Lâm lên đi về hướng phòng ngủ.

Tiêu Lâm: “Không, đừng...”

Dài dòng! Đừng cái gì mà đừng! M..kiếp dụ dỗ bố mày lâu như thế, đến lúc vào cuộc thật lại nhũn ra? Còn làm bộ gái trinh?

Tôi ném thẳng Tiêu Lâm vào giường, lột thậm nhanh quần áo trên

người cô ta.

Da thịt Tiêu Lâm hơi gầy giat, cô không còn phảng kháng nữa, bày ra trước mắt tôi bây giờ, là sự thật về cơ thể không hoàn mỹ của cô ta: vai nhỏ, hông nhỏ, ngực nhỏ, cả người cái gì cũng nhỏ, đang cuộn rúm rỏ trên giường.

Tay tôi trơn lướt lên ngực, vuốt ve lên bụng...Cô nhắm nghiền mắt, cắn chặt môi, không thốt ra một lời.

Sự căm biếng của cô ta làm tôi nổi giận, tôi không còn kiên nhẫn được nữa, thô bạo đi vào cô ta, và phút giây đó, tôi nghe rõ tiếng Tiêu Lâm nghiến răng.

“A...” tiếng rên của Tiêu Lâm lan ra căn phòng nhỏ. Cồn rượu làm đầu óc tôi mê man, trong cái đêm mà thiên niên kỷ mới đến, tôi nhìn thấy khốc mắt vương lệ của Tiêu Lâm.

Nhưng nước mắt của tôi, đã chảy thành dòng trong cõi sâu thẳm.

Chương 48

Tôi tỉnh lại sau giấc mơ, ngửi thấy mùi hương đậu nành đặc trưng.

Toàn bộ những gì vừa xảy ra đêm qua tái hiện lại trong đầu, tôi không dám mở mắt, không muốn nhìn thấy má lúm đồng tiền của Tiêu Lâm, những sai phạm âm dương, phải làm sao để đối diện?

Tôi quơ tay lên tấm ga trải giường, thỉnh thoảng đầu ngón có cảm giác kỳ dị, lớp ga giường dưới tay, tại sao sờ vào thấy...

Tôi vụng trộm liếc nhìn.

Trên tấm trải ga giường màu tím nhạt, là một bãi máu đỏ thẫm đã khô cong.

Phút chốc, tôi hiểu ra.

Thật lòng mình, đời tôi chưa từng gặp qua gái trinh, trước đây tôi thường nghĩ bụng, m..kiếp, từ bao giờ gái trinh bỗng trở thành động vật quý hiếm?

Nhưng tôi là kẻ trẻ oải, sự thật là cày mình trên mảnh đất hoang đã được khai khẩn càng tốt, khỏi phải đầu tư thêm công sức.

Tôi gào lên: “Tiêu Lâm!”

Tiêu Lâm từ trong bếp đi ra, đến cạnh tôi hỏi:

“Tỉnh rồi? Em vừa xuống dưới nhà mua chai sữa đậu nành, đang hâm nóng lên cho anh. Anh rửa mặt mũi trước đi, em đã thay một bàn chải mới cho anh.”

Tôi chỉ chỉ lên ga giường, hỏi: “Thật à?”

Tiêu Lâm cúi thấp đầu, nói: “Yên tâm, ăn sáng xong anh có thể đi, em không bao giờ dùng thủ đoạn thấp hèn này để níu kéo. Em thật lòng vì anh, đêm qua...nếu như thế có thể làm vơi nỗi đau khổ trong anh, em tình nguyện, em cũng không ân hận.”

Và em cười, hai má lúm đồng tiền đựng đầy sự nhẩn nại: “24 tuổi vẫn còn trinh là già lắm rồi sao?”

Tôi nắm lấy tay Tiêu Lâm, bung chặt trong tay mình, nói : “Tết này về nhà với anh nhé.”

Bất kỳ ai cũng có thể chửi tôi là thằng đốn mạt, tôi chỉ biết, nếu ai đó tuột mất thứ quý giá trong đời, thì không gì bằng việc tìm cho ra một thứ tương tự để thay thế, chí ít, có thể giảm nhẹ khổ đau.

Tôi không còn muốn nhớ đến cái tên ấy nữa, không còn muốn nhớ đến gương mặt yêu kiều ấy nữa. ---Vĩnh viễn.

Mùa xuân này Tiêu Lâm không về Thạch Gia Trang ăn tết, cô chính thức ra mắt bố mẹ tôi, bố mẹ tôi hẳn nhiên rất mừng, từ đợt giáng sinh, cô gái Tiêu Lâm hiền lành nho nhã đã để lại ấn tượng sâu đậm cho họ.

Tôi và Tiêu Lâm bắt đầu sống chung, tuy có đôi lúc cô có thói quen nhõng nhẽo kiểu bạn gái được nuông chiều, nhưng tình yêu cô dành cho tôi xuất phát từ đáy lòng, hầu hết mọi việc cô đều vâng theo tôi, vì thế, chúng tôi chưa từng phải nóng mặt vì nhau.

Trong những vụn vặt đơn thường nhưng mìn yêu thương hàng ngày, tình cảm trở nên sâu thắm dần. Đôi lúc tôi vẫn nghĩ đến... em, nghĩ đến người đàn bà ở nơi chân trời xa xôi, cứ nghĩ lại đau như ngàn mũi tên đâm trúng, tôi nhét chặt bức ảnh của em xuống tầng dưới cùng của ngăn tủ kéo trong nhà, và cất chiếc đồng hồ đi.

Cái ngăn trong ví được Tiêu Lâm đổi sang ảnh mình. Ăn tết xong, một trong những giám đốc bị khai trừ, mang theo một số người thân tín của ông, vì thế vị trí trưởng phòng ban tiêu thụ điện tử bị bỏ trống, giám đốc Vương phê duyệt, tôi lên chức một cách suôn sẻ.

Được đổi xe PASSAT.

Trong mắt mọi người, công việc và tình yêu của tôi ổn định đến mức đáng thán phục. Tiêu Lâm không còn nhắc đến chuyện đi học, gương mặt em luôn tô điểm bằng nụ cười, hai má lúm càng ngày càng làm tôi xao xuyến.

Ai đã nói, người đàn bà đang yêu là người đàn bà đẹp nhất! Quả là lời chí lý.

Những ngày dài trôi qua, tôi đã gần như quên hẳn được em, tôi nhủ thầm, chỉ cần ngoài miệng không nhắc đến, mọi đau khổ và ảm ức, sẽ dần dần trở thành bí mật xưa cũ chìm sâu trong đáy lòng tôi.

Một khi đã mai táng xong xuôi, không cần phải đào xới lại.

Tôi cầu nguyện, mãi mãi mãi mãi, không bao giờ phải mơ về dung nhan mỹ lệ và rạng rỡ của em. Nghi lễ Lao động, tôi cùng Tiêu Lâm về Thạch Gia Trang.

Bố Tiêu Lâm tỉnh tỉnh phóng khoáng, mở một chai rượu trắng cỡ bự mời tôi: “Con trai, con làm xáo trộn kế hoạch hoàn hảo của hai ông bà già này cho cô con gái rượu! Con mà không đối xử tử tế với con gái ta...”

Tôi đáp: “Cháu không dám, không dám đâu ạ...”

Tiêu Lâm đỏ bừng mặt làm nũng với bố: “Ba, chán ba lắm, ba đừng uống với Hải Đào nữa, anh ấy không uống được đâu!”

Ông bố cười hào sảng: “Ô, mới thế đã xót nó rồi à? Say thì đã sao? Làm gì có chuyện con rể không uống với ông bố vợ tương lai được một chén?” Thân phụ của Tiêu Lâm lại gấp một miếng vào bát tôi: “Con phải uống với cậu ta một chén, như thế, nó mới không rời con ra được!”

Hương rượu đế chông chênh lan tỏa, tôi ngay thẳng đứng trước mặt gia đình và tuyên bố: Năm nay ngày 9 tháng 9 (Cửu: Cầu mong sự dài lâu) con và Tiêu Lâm đăng ký, lễ Quốc Khánh sẽ làm đám cưới.

Kết hôn vào năm 2000 rất tốt, tôi nói với đám anh em: “Thiên niên kỷ mới tới kết hôn!”

Tuyệt cú mèo! Sinh đứa con vào đúng đầu thiên niên kỷ mới

Đã đành người đàn bà tôi rất yêu đã bỏ tôi mà đi, thì lấy ai bây giờ nào có còn là vấn đề?

Hôm ấy, tôi nôn thốc tháo tại nhà Tiêu Lâm. Tên em kề bên miệng, nếu không nốc vào cái thứ xấu xa để ngăn lời lại, tôi sợ nó sớm đã trượt ra khỏi miệng. Ông bố vợ tương lai không ngớt lời khen: “Được lắm! Khá, con rể ta, rất trung thực!”

Trở về từ Thạch Gia Trang, tôi và Tiêu Lâm đi tìm nhà, kết quả chúng tôi quyết định mua một căn hộ chung cư gần ngoại ô, dùng

hết toàn bộ số tiền tích góp trả cho đợt đóng tiền thứ nhất, trong đó có sử dụng cả cuốn sổ ấy.

Cầm cuốn sổ trong tay mặt tôi biến sắc, buộc phải tát vào mặt mình để tỉnh lại và hướng về tương lai tốt đẹp.

Chương 49

Chiều hôm ấy, tôi đi giải quyết việc ở Trung Quan Thôn, trên đường về có điện thoại réo lên, hai số cuối là 88, hình như được gọi từ một quán rượu loại sang nào đó.

“A lô?”

“A lô...” Chỉ một chữ ấy, hết thấy ký ức phút chốc trở dậy, điện thoại trong tay bắt đầu run, tôi đánh xe dạt ngay sang lề đường.

“A lô” Tôi nhắc lại.

“Là em...” Giọng Diệp Tử cất lên trong vắng, nước mắt lăn rơi, cái khắc này, tôi mới hiểu, cho dù cố quên em thế nào, chỉ cần nghe thấy một hơi thở của em, cái thứ tình đã chết, cái quá khứ đã xa cách 10 vạn 8 nghìn dặm vẫn sống dậy, sống dậy rõ rệt.

Tôi im lặng vài giây, đợi tâm trạng dịu lại, nói: “Ồ, cô Diệp? Chẳng phải cô đang hưởng thụ vinh hoa phú quý ở Singapore sao? Quay lại Bắc Kinh làm gì?”

Đầu dây bên kia cũng im lặng hồi lâu, mãi sau em nói: “Em biết anh hận em ra đi không một lời từ biệt, chỉ vì em...chỉ vì em nghĩ...”

“Cái gì là chỉ vì với cả chỉ vì, quá khứ đã là quá khứ, bây giờ tôi sống rất ổn, cô xuất hiện dày vò tôi làm gì nữa?”

“HẢI ĐÀO, không phải thế! Tối nay 7h em đợi anh dưới quán cà phê tại khách sạn XX, anh nhé?”

“Xin lỗi, cô Diệp, tôi không có thời gian...” Tôi dập máy.

Tôi nhào tới cái bồn rửa mặt, nước mắt chảy đầm đìa, không phải khóc Diệp Tử, mà khóc cho tôi. Sự việc đã xảy ra lâu như thế, chỉ một giọng nói lại làm tôi rơi nước mắt, uống phí bản thân là một thằng đàn ông!

Tất cả những xa xưa bày ra trước mắt, rõ ràng như thể nó chỉ là việc mới xảy ra hôm qua.

Tôi nhắc điện thoại lên: “A lô, chào chị, nhờ chuyển giúp ra phía sân khấu...sân khấu, làm ơn chuyển máy sang phòng của cô Diệp Linh Lung, vâng, cảm ơn.”

Rồi tôi gọi điện cho Tiêu Lâm, thông báo với cô tối nay tôi phải đi bàn việc với khách hàng, muộn mới về.

Tiêu Lâm “Ồi” một tiếng, nói: “Đừng muộn quá, em đợi ông xã .”

Bảy rưỡi tối, tôi chuẩn bị đến khách sạn 5 sao sang trọng hào nhoáng. Bước vào gian uống cà phê, mắt tôi đảo nhanh tìm kiếm, cuối cùng dừng lại ở một bóng hình rất đỗi thân thuộc.

Tim tôi đập lồng lộn, tôi bước đến trước mặt em, nhìn em câm lặng không nói một lời.

Diệp Tử vẫn đẹp như xưa, mắt sáng ngời và hàm răng trắng đều tăm tắp, thơm ngọt như tuyết. Vừa đợt tháng 5, em khoác trên mình một chiếc áo sơ mi tơ tằm màu cánh hồng, áo suôn nhẹ phủ lấy toàn thân, phía dưới là chiếc váy đồng màu, em không đeo bất kỳ một thứ trang sức nào trừ một chiếc đồng hồ xanh gắn viên ngọc thạch làm người hoa mắt.

Trên tay kẹp một điều thuốc, khói thuốc lồng ấp gương mặt thanh tú.

Tôi ngồi đối diện em, tôi nhìn chăm chăm vào viên ngọc sáng loáng thuộc hàng quý tộc kia, mĩa mai: “À ha, bà lớn giàu có, thật không gì sánh nổi!”

Diệp Tử không hề để tâm đến thái độ kỳ quái của tôi, cô cười cười nhỏ nhẹ hỏi: “Anh vẫn khỏe chứ?”

“Hừ, tôi khỏe hay không, can hệ đến cô lắm à?”

“HẢI ĐÀO, em hiểu cảm xúc của anh, em chỉ muốn đến thăm anh.”

“Thăm tôi? Bụng đầy một bồ dao mà gọi là đến thăm tôi?”

“Chúng mình có thể nói chuyện như bạn bè được không?”

“Mọi thứ đã qua rồi, nói nữa thì để làm gì? Thôi cô cứ làm bà lớn nhưng lựa ngọc ngà, tôi chỉ là một thằng làm công ăn lương”

“HẢI ĐÀO ơi, xin lỗi anh, nếu em đã làm đau anh...”

“Cô chỉ mới làm đau tôi? Chẳng thà cô đâm tôi một dao cho chết! Nhưng, bây giờ tôi ổn lắm, nhờ có cô săn sóc, tôi với Tiêu Lâm Quốc khánh năm nay sẽ kết hôn.”

“Tốt tốt tốt, mừng cho anh mừng cho anh...” Diệp Tử cắn cắn môi, nụ cười hiện lên gượng gạo, tôi vô tình liếc thấy cánh tay trái nuốt nà của em có lưu một vết sẹo lồi màu đỏ, có lẽ từ sau lần vỡ kính từ Quốc khánh năm ngoái...

Chỉ thế thôi, mọi oán hờn trong tôi lại tan thành mây khói, đến nỗi

tôi rất muốn được đựng tay em trong tay mình, in lên vết sẹo ấy một nụ hôn, nhưng suy nghĩ ấy vụt tàn rụi, chiếc vòng ngọc lấp lánh sáng bóng trên cổ tay em đã thành công trong việc đâm thấu vào tâm can tôi.

Tôi chửi: “Cô là đồ đàn bà hư vinh!”

“Cái gì?” Diệp Tử nhìn tôi.

“Tôi nói sai à? Khác gì với việc cô đi bán ngày xưa? Chẳng qua cũng chỉ một thằng mua buôn một con bán lẻ! Cô là, đồ-đàn-bà-hư-vinh!” Giọng tôi cao ngất, nghiêng rõ từng từ, từng từ.

“Anh... Lý Hải Đào! Em không đến để cãi nhau với anh, em chỉ muốn hỏi sổ tiết kiệm em gửi anh đã nhận được chưa? Em đến đưa anh mật mã.”

“Ồ, m...kiếp thôi ngay cái trò ấy đi! Mật mã? Nếu thật sự cô có lòng thì trước khi bỏ đi đã gọi cho tôi một tiếng! Nhớ tôi thì nói toẹt ra, cô quay về có phải vì thằng già 60 tuổi kia không lên được? Buộc phải đến tìm tôi làm cô?”

“Anh...hèn hạ!” Diệp Tử cầm cốc nước, hất vào mặt tôi.

“Ha ha...” tôi vừa cười vừa lấy tay lau mặt, “Chó cái, đến thế kỷ 21 rồi, vẫn rặt cái trò hất nước thế à? Diệp Linh Lung, cô không có trò gì mới sao?”

Nhân viên phục vụ đi tới, hỏi: “Anh chị, hai vị không sao chứ ạ?”

“Không sao, đi ra, bọn tôi đang nói chuyện.” Tôi cả lơ phát phơ xua đuổi.

Nhân viên phục vụ tiến đến chỗ Diệp Tử, thấy cô cũng không thừa gửi, nói luôn: “Xin lỗi liệu hai vị có thể nói nhỏ một chút được không? Có lẽ không nên làm phiền những vị khách khác!”

Diệp Tử trân trối nhìn tôi, rồi nhắm mắt thở vào một hơi sâu, đứng dậy bỏ đi.

Lại một lần dày vò tôi xong rồi bỏ đi?

Tôi đập 200 tệ xuống mặt bàn, coi như thanh toán, rồi đuổi theo Diệp Tử đang tiến vào thang máy.

Tôi đưa tay chặn lại cửa thang máy, lao vào trong.

Trong thang máy Diệp Tử vô cảm nhìn tôi, nhưng nước mắt trong veo chảy ra làm tôi tan nát.

Tôi tiến tới gần hơn, gần hơn, dòn tới tận góc thang máy, và, bóp lấy cái eo nhỏ, cương quyết hôn cho bằng được.

Diệp Tử dầm nghiêng chân tôi, đôi giày cao gót làm tôi đau điếng,

đồng thời đẩy tôi, nhưng động tác của tôi càng trở nên bức bách, tất cả tất cả mọi nhớ thương như dòng nước lũ như loài thú dữ cuộn chảy, trong không gian nhỏ hẹp chảy xiết buông thả.

Thân thể Diệp Tử nhũn ra dần, đôi tay nhỏ không tự chủ nổi quàng lấy cổ tôi.

Hai đầu lưỡi cuộn vào nhau ham mê triền miên, không còn biết ai là ai, bộ ngực đầy ắp của em đập lên tôi, làm tôi không thể cưỡng lại mà vuốt ve nó.

Tôi xé chiếc áo lụa tơ tằm, vài chiếc khuy cúc rơi, chạm xuống đầu gối tôi, rồi rơi lăn lóc xuống sàn nhà.

...

Cửa thang máy mở.

Nếu không phải vì lưng gai gai như có kim châm, tôi đã không rời tay khỏi Diệp Tử, chỉ sợ vừa rời tay, em sẽ như một giấc mơ đẹp cứ thế bay đi.

Hai người bảo vệ đứng ở cửa thang máy, một người đưa tay ra chặn cánh cửa đang sắp đóng lại, hỏi Diệp Tử: “Thưa cô, cô không sao chứ ạ?”

Diệp Tử giật mình, cúi đầu xốc lại quần áo, vừa bước ra khỏi cửa vừa đáp “À, không sao”, cô chỉ vào tôi ở đằng sau.

“Chồng mình.”

Bước ra khỏi thang máy rồi em rút ra từ trong chiếc túi xách vài tờ tiền, nhét vào tay người bảo vệ.

Tôi đỡ lấy eo Diệp Tử đi theo em.

Cửa vừa đóng lại sau lưng, tôi ôm ngay Diệp Tử vào lòng.

Em hôn lại tôi, một tay tháo giúp tôi chiếc cà vạt, còn tay tôi đã linh hoạt cởi ra chiếc móc áo lót phía trước.

Tôi hôn em, người yêu xinh đẹp mà hơn nửa năm nay tôi nhớ mong biết bao lần, người yêu xinh đẹp đã từng mang lại cho tôi biết bao khúc khải hoàn và nỗi thống khổ.

Tôi âu yếm đặt Diệp Tử lên giường, vén mở chiếc váy...

Làn da mềm mại như sợi vải sa tanh khuấy động tôi, ngón tay tôi nắn nót đi trên cơ thể, giống như người đàn ông sau bao năm tha hương trở về nhà, từng tác đất đều làm anh ta không muốn bỏ qua.

Điện thoại bỗng đổ chuông, đầu tôi lóe lên hình ảnh hai má lúm đồng tiền của Tiêu Lâm - nhưng chỉ là nửa giây, tôi vừa hôn toàn thân Diệp Tử, vừa cầm chiếc điện thoại vắt vào phía nhà vệ sinh.

Điện thoại kêu một tiếng “rắc” rồi im bất tiếng, nó vốn chẳng phải mình đồng da sắt.

Đêm ấy, chúng tôi yêu lấy nhau hết lần này qua lần khác, như thể mai là ngày cuối cùng.

Tôi tin, trước khi ngày tận thế đến, loài người chỉ có thể nói một câu-----TÔI YÊU EM. Bao gồm cả tôi trong đó.

Trong đêm, tôi nói đi nói lại ba chữ ấy, lửa tình bùng lên trùng điệp. Tôi sẵn sàng kiệt sức toàn bộ, chỉ cần được cùng người đàn bà tôi yêu sâu đậm gắn bó trong nhau.

Cuối cùng tôi rũ rời áp người yêu chìm vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ ngon lành, không cả mộng mị

Còn cần mơ mộng gì nữa? Mọi giấc mơ đẹp nhất, giờ đây đang cuộn cả trong ngực.

ĐOẠN 18: CHẠM TỚI ĐƯỢC MẶT TRỜI KHÔNG

Lúc tỉnh dậy, không rõ đã mấy giờ, biết được thì đâu còn là khách sạn năm sao? Tấm rèm cửa phủ kín, không cho một ánh sáng lọt vào.

Đưa tay ra sờ rầm, không có Diệp Tử bên cạnh.

Tôi gọi to: “Diệp Tử ơi!”

Không một tiếng đáp lại.

Tôi lại gọi: “Diệp Tử!!”

Vẫn không một tiếng đáp lại.

Tôi vặn chiếc đèn đầu giường, vặn từng chiếc đèn cho căn phòng sáng choang.

Một chiếc hộp đựng đồ trang sức nhỏ lọt vào tầm mắt, nhớ lảng máng về sinh nhật năm ngoái của Diệp Tử. Tôi mở ra xem, nhấc từ trong ra một chiếc khuyên tai, viên kim cương hình giọt nước lóng lánh rục rờ dưới ánh sáng đèn, hết như nước mắt của Diệp Tử.

Chính là món quà sinh nhật tôi tặng Diệp Tử năm ngoái, nhưng vì sao lại chỉ có một chiếc?

Ở đáy hộp có nhét hai mẫu giấy, một là giấy đặt cọc trả phòng, một là giấy viết thư:

“Hải Đào:

Khi anh đọc được bức thư này, em đã đi rồi, hãy tha thứ cho em một lần nữa vì không một lời từ biệt.

Cảm ơn anh đã cho em thời gian đẹp nhất em có thể có trong đời này, cảm ơn anh đã cho em một khung trời, để em được tự do đến, đi.

Nếu em thật sự đã đắm thâu đến anh, xin tha thứ, bởi vì đồng thời, em cũng đã tự làm đau em. Nếu anh hận em, hãy hận, như thế hẳn sẽ dễ chịu hơn là yêu em?

Em tin số phận, có thể, ông trời đã sắp sẵn hết thấy rồi.

Bây giờ, anh có hạnh phúc của anh, em có cuộc sống của em, tôi qua đã hết, trần duyên anh em đã hết, từ giờ phút này, anh và em, chỉ như hai đường kẻ song song, không bao giờ có giao điểm.

Chúc mừng Tiêu Lâm, so với tất cả những người phụ nữ mà em đã gặp cô ấy là người hạnh phúc nhất.

-----Diệp Tử.”

Tôi cay đắng cười, những ân tình dịu dàng đêm qua vẫn còn căng trong đầu, mà Diệp Tử lại một lần nữa tan biến ngay trước mặt tôi, không chút dấu tích

Đó là số mệnh ư? Sợi dây hồng của ông tơ bà nguyệt đã se nhầm ư?

Thế gian này càng ngày càng ít nam nữ thật lòng yêu nhau, nhưng đã yêu mà không được ở bên, liệu có phải là bi kịch lớn nhất một đời người?

Tôi kéo tung rèm, Bắc Kinh tháng năm rực rỡ nắng vàng, chiếu rọi gương mặt tôi, trong ánh nắng tôi nhìn về phía xa xôi cuối trời, lòng tha thiết muốn giờ tay cào tan mặt trời.

Tôi là thằng ngu, tôi tự biết. Tôi không sợ lửa thiêu cháy đôi tay, nung rữa con tim.

27 năm rồi, giờ tôi mới có mong muốn học được một điều - chính là - Làm sao để quên.

1 giờ trưa hôm sau tôi bước ra khỏi khách sạn.

Toàn thân nhức mỏi, tôi mĩa mai chính cái thẳng mình đêm qua, có khác nào trình độ tốc hành của anh dân công đào hầm tích trữ.

Tôi ghé qua một cửa hàng điện thoại gần đó mua một chiếc điện thoại, vừa lắp thẻ vào máy, Tiêu Lâm đã âm âm gọi đến, chỉ nói độc một câu: “Em đang ở nhà.”

Tôi gọi điện cho công ty, nói dối là chiều này cần qua bên Hải Điện xem tình hình, vội vã trở về nhà. Trên đường, tôi nghĩ ngợi làm sao để giải thích cho Tiêu Lâm, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa biết phải thuyết phục thế nào.

Dù núi sụp, biển lở, trời nghiêng, đất ngã, dù Tiêu Lâm lấy dao đâm tôi, tôi cũng chấp nhận.

Tiêu Lâm ngồi đợi ở sa-lông, hai mắt đỏ hoe, chừng như đã khóc rất nhiều.

Tôi không dám nhìn thẳng vào em, vừa cời cà vạt vừa hỏi: “Em

không đi làm à?”

“Anh giải thích thế nào đây?” Tiêu Lâm không hề nổi giận, chỉ lạnh nhạt hỏi vặn lại.

“Xin lỗi em, anh...đêm qua anh...” tôi ngồi xuống cạnh Tiêu Lâm, Tiêu Lâm liền ngước lên nhìn thẳng vào tôi, mắt không chớp.

Có tật ắt sẽ giật mình, toàn thân tôi như có kim châm, bất giác hai vai run lên.

Chúng tôi lặng thinh, lặng thinh nghe tiếng đồng hồ trôi đi - tích tắc, tích tắc...Tiêu Lâm buông ra tiếng thở dài: “Hải Đào, nếu anh không muốn nói, em biết không thể làm anh mở miệng...Phận trăm năm ngồi cùng thuyền, một nghìn năm mới nên duyên vợ chồng. Có thể em đang tạo cho anh một áp lực nào đó. Nhưng em muốn hỏi anh một câu thôi, việc cưới xin, vẫn cưới chứ?”

“Cưới!” Tôi gật gật đầu, “Tiêu Lâm, tất cả những gì em đã làm cho anh, anh đều ghi lòng tạc dạ, không còn ai trên đời này yêu anh hơn em. Những giây phút đầu tiên của thiên niên kỷ, anh đã chọn em, anh chịu mọi trách nhiệm cho những việc anh đã làm. Đợi hai tháng nữa em về Thạch Gia Trang làm thủ tục đăng ký nhé.”

“Hải Đào, hãy nhìn vào mắt em...”

Tôi buộc phải nhìn vào mắt Tiêu Lâm.

“Anh có yêu em không?”

“Yêu...” câu nói ngập ngừng không rõ, tim tôi nặng trĩu từng hồi.

Xin lỗi, Tiêu Lâm, có đôi khi yêu như một cuộc chiến tranh, buộc phải có người hy sinh.

Từ đó Tiêu Lâm không bao giờ hỏi về chuyện ngày hôm ấy, thỉnh thoảng tôi nghĩ cô đúng là một người phụ nữ bao dung phi thường, lòng càng hồ thẹn, tôi càng dối dãi, yêu thương Tiêu Lâm gấp bội lần.

Hợp hơi chồng Tiêu Lâm đẩy đà hẳn lên, người trong công ty đều biết tin chúng tôi sắp kết hôn, nên trước đó tôi đã nhận được rất nhiều lời chúc phúc.

Nào là tài tử giai nhân, nam tài nữ sắc, những thành ngữ cũ kỹ nhưng vang sáng cứ cất lên làm Tiêu Lâm cười như được mùa, má lúm chúm chim làm say đắm nhiều người.

Chúng tôi bắt đầu bận bịu chuẩn bị việc thành gia, mua sắm đồ gia dụng, đồ dùng vật vãnh, lại còn đi chụp một cuốn album ảnh cưới.

Mọi thứ rất suôn sẻ, trừ trong những cơn mơ gương mặt đẹp như tiên giáng trần kia vẫn thường xuất hiện.

Chương 51

Hạ tuần tháng 8, Tiêu Lâm xin nghỉ phép về Thạch Gia Trang tiến hành thủ tục đăng ký kết hôn. Em đi được đến trưa thứ ba, tôi nhận được điện của Úc Đình.

Úc Đình ra lệnh: “Lý Hải Đào anh đến ngay đây, tôi có việc tìm anh!”

Tôi hỏi: “Bạn đang ở Bắc Kinh à?”

“Nhiều lời! Không ở Bắc Kinh thì gọi cho anh làm cái gì?” Giọng nói chanh chua của Úc Đình xói vào màng nhĩ, “Ba rưỡi chiều nay, gặp nhau ở số 77 Tam Lý Đồn!”(street bar ở BK)

“Muộn một chút, buổi chiều mình có hẹn người bàn chuyện.”

“Khốn, thế tôi không phải là người à? Ba rưỡi là ba rưỡi, anh không đến không phải thằng đàn ông!”

Ô, cái bà cô này, nói năng lợm giọng, nhưng dù sao trước đây ả cũng đã từng gửi tôi sáu tin khẩn cấp, tôi đành nhận lời gặp Úc Đình.

Không rõ chuyện gì...? Tôi rũ rũ đầu, cái tên ấy lại văng ra khỏi bộ não, em nói hay lắm, hai đường thẳng làm sao có giao điểm? Hay vì việc Úc Đình đã từng nhờ tôi? Tìm cho ả một tay giết người để đâm chết lão mặt trắng Cao Thiên?

Nếu là thế tôi phải trốn thật, cuộc đời tươi đẹp của tôi không thể bị cô này hủy hoại! Cho dù ả đã từng nhắn cho tôi sáu cái tin.

Úc Đình trông vẫn thế, ngẩng cũng lạ, là gái bán hoa bao nhiêu năm, ả vẫn cứ như gái tơ được cung phụng, thân ngon còn nguyên thân ngon, da trắng còn nguyên da trắng.

Úc Đình mặc một chiếc áo trễ không thể trễ hơn màu vàng chóc, hơn nửa bộ ngực như sắp bật ra bên ngoài, hai rãnh ngực đủ để gài vào một chiếc bút bi.

Tôi thường bị kích động, vội lấy tấm vải bố trải trên bàn kéo bùng ra để che ngực cho Úc Đình.

Úc Đình vừa thấy tôi đã lườm nguýt, tôi bụng bảo dạ con ranh này khốn thật, tôi gây hấn gì với nó mà nó nhìn tôi hằn thù như thế?

Tôi hướng về phía ả cười cười: “Thế nào? Bà chị gặp tôi có việc gì?”

“Để tôi thử cái đã, nhìn thấy anh là tức ứ bụng, tôi mà là đàn ông, tôi bỏ anh ra làm đôi! Em gì ơi, cho chị lon coca lạnh!”

Tôi với Úc Đình đã từng có lúc phải sống dưới một mái nhà, cả gần năm nay không gặp, làm sao mắc ân oán gì với ả?

Tôi cười làm thân, lòng thầm nghĩ tội của lão Cao Thiên quá lớn, làm hỏng cả bộ não của Úc Đình.

Úc Đình mắng: “Cười cái đầu anh! Điên m...nó rồi! Lát xem anh còn cười được nữa hay không!”

“Tóm lại là có việc gì? Đằng ấy cứ nói thẳng.” Nhìn vẻ ngoài nghiêm trọng của ả gái điếm, tôi không dám cười nữa.

Úc Đình vừa tộp một ngụm coca, lại tộp ngay ngụm nữa. Tổng cộng là 3 ngụm, gạt cốc nước sang một bên, bắt đầu nói. Không nghe thì thôi, vừa nghe đôi lời, tôi ghen lời trở mặt kinh ngạc, cả thể giới lật nhào điên đảo.

Người Diệp Tử lấy là một đại gia người Singapore tên là Eric, xa xưa tổ tiên từ Phúc Kiết tha phương tới Nam Dương, để lại một cơ nghiệp, đến đời Eric, càng ăn nên làm ra, có người nói tiền của Eric có thể đắp thành núi, nói quả không ngoa so với những hào nhoáng bên ngoài đã được chứng thực.

Eric vừa bước vào tuổi 60, chu đáo ân cần, mặt lúc nào cũng đờ ửng. Đưa ra những chiến lược mạnh mẽ với công ty, nhưng với Diệp Tử, cung nụng như bảo bối, đặt đâu cũng sợ làm em xây xước.

Cuộc ly hôn của Eric bị tập thể bè bạn thân hữu phản đối, nhưng Eric không cho phép người khác chi phối hạnh phúc riêng ngấn ngùi cuối đời, vì Diệp Tử ông chấp nhận luật ly hôn mất nửa tài sản cho cô vợ, bao gồm một phần cổ phiếu trong thành viên ban quản trị, đồng thời, từ bỏ quyền làm bố của hai đứa con một trai một gái. Hai đứa con không chấp nhận việc thành hôn của cha là bởi, ngoài nghĩa tình phụ tử, chỉ riêng tuổi tác của Diệp Tử đã khiến người khác không thể chấp nhận.

Eric khẳng khẳng làm theo ý mình, ngoài mặt tuyên bố: “Nếu chúng bay phản đối, chỉ còn cách đoạn tuyệt tình cha con!”

Hai đứa con cúi gầm mặt cam chịu, chúng toan tính, làm sao thể được? Đoạn tuyệt quan hệ với ông già, đợi lão chết, chẳng phải toàn bộ cơ ngơi đều tuột vào tay con hồ ly sao?

Cùng lúc, mọi thủ tục phía Diệp Tử đều thuận lợi.

Thế là, tất cả ổn thỏa, vạn sự OK.

Lấy Diệp Tử về, Eric đêm nằm mơ cũng cười ông hể hả: “Em yêu, lấy được em là quyết định chính xác nhất đời anh.”

Eric sướng nhất là được đưa Diệp Tử đi mua sắm, người người lúc nhúc trên đường, Diệp Tử dạo bước thướt tha trở thành cảnh tượng bắt mắt nhất, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn nhìn theo, thậm chí có khách tây du lịch không cầm lòng đòi chụp cô bằng được. Rồi mắt họ sẽ dừng lại một chút trên người Eric, có lúc dừng lại trên cái đầu lơ thơ tóc của Eric, có lúc dừng lại trên cái bụng chầy phệ của Eric. Eric ghé vào tai Diệp Tử thầm thì: “Em thấy không, em thấy không, ngoài các đồng sự, đã từng có ai chú ý đến anh như thế, DARLING, anh yêu em lắm cơ”

Diệp Tử nhếch mép cười, giày cao gót tạo thành những tiết tấu vang đều nện lên những con đường Singapore sạch không thể sạch hơn.

Hể Diệp Tử để ý đến đồ trang sức đồng hồ nào, thẻ tín dụng của Eric lại đập trên chiếc bàn của quầy thu ngân đó, ông ta thậm chí không thèm liếc nhìn giá cả.

Sức khỏe của Eric so với độ tuổi ông vẫn được coi là cường tráng, nhưng dù sao cũng đã 60 rồi, biến đổi sinh lý, chuyện phòng the sắp đi tong. Đây cũng chính là tâm nguyện của Diệp Tử, cô lấy Eric không phải vì chuyện ấy, tốt nhất xin đừng động một ngón tay vào người tôi!

Sau khi Diệp Tử kết hôn, Úc Đình về nước gia hạn visa, quay lại Singapore và đến hộp đêm thượng hạng nhất ở đó. Không đầy một tuần, Úc Đình trở thành hàng cao cấp nhất quán bar.

Hôm Úc Đình đến ngôi biệt thự hào nhoáng thăm Diệp Tử, ả bị Eric chặn lại: “Úc Đình, cô có thể không đi làm ở hộp đêm không? Nếu họ đồn bạn thân của Diệp Tử là cave...thì sẽ phiền, tôi có thể đưa cô 20 vạn, 30 vạn (đô la Sing, đổi ra tệ phải gấp 5 lần) nếu không thì cô về nước đi!”

“Việc gì tôi phải về? Tôi thích ở đây, tôi thích làm điếm, thì sao?”

Úc Đình hất tay Eric, xộc thẳng vào trong nhà gọi: “Diệp Tử, ra đây mau, chồng mày muốn đuổi tao đi đây này!”

Diệp Tử nghe tiếng dừng đỉnh đi xuống, Eric đổi thái độ làm hòa, cười: “Đâu mà! Anh đâu có thế? Mời vào cô Úc Đình, Darling của

tôi đang đợi cô đó.”

Úc Đình cứ thế ở lại Singapore, có lần Diệp Tử lên Eric đến hộp đêm tìm Úc Đình, vừa vào cửa đã bị một má mì kéo tay lại, quát:

“Mày là của con má mì nào? Cứ đi tiếp khách với tao đã?”

Diệp Tử rút phắt tay lại nói: “Không phải, tôi đến tìm bạn, cô ấy làm ở đây.”

“Ồ, gái Trung Quốc à, đến du lịch à? Có hứng thử ở đây không? Làm ăn với chị, em đẹp thế này, kiếm chút tiền lộ phí, ngon ơ!”

Diệp Tử sợ không tìm được Úc Đình, quay đầu bỏ đi. Mụ béo má mì vẫn chưa bỏ cuộc, gọi với theo: “Chị là Amy, má mì số 21, nghĩ kỹ đi rồi đến kiếm chị!”

Diệp Tử sống cuộc sống bà lớn ở Singapore, cô cũng muốn đón bố mẹ qua đây một thời gian, nhưng người thân cô tỏ ra nghi ngại cho cuộc hôn nhân điện giật chớp nhoáng.

“Có tiền thì sao? Mày cưới tiền làm chồng à? Nhà mình bị người khác cười cho thối mũi ra rồi kia kìa!” Mẹ nói xong dập bộp điện thoại.

Chà, sức khỏe của mẹ còn tốt lắm, Diệp Tử nghĩ bụng, cứ nghe tiếng dập là đoán ra được. Cô chỉ muốn nói với gia đình rằng: “Thật ra, con vì một người đàn ông này mà lấy một người đàn ông khác.”

Ngày hôm ấy Diệp Tử khóc, Eric về không biết cơ sự làm sao, dùng tiếng anh chửi rửa đám hầu gái.

Chương 52

Cuối tháng năm, Diệp Tử về Thanh Tảo, nửa đường dừng chân lưu lại một đêm ở Bắc Kinh.

Đêm ấy, Diệp Tử biết được ngày cưới của tôi và Tiêu Lâm, và cũng đêm ấy, chúng tôi làm tình điên cuồng, như nghênh tiếp ngày tận thế đang đến.

Ngày hôm sau, cô, đặt gọn gàng lại gối bên cạnh tôi, lau khô hết nước mắt, dành hồi lâu, hồi lâu nhìn tôi trong những phút cuối cùng, rồi rời khách sạn trước khi tôi kịp choàng tỉnh khỏi cơn rã rời.

Có thể tất cả những điều trong lòng em đã trải hết ra lá thư, từ nay về sau, chúng tôi sẽ không thể gặp lại.

Diệp Tử trở về Singapore được hơn một tháng sau, đột nhiên thấy

trong người khó ở. Cô lén lút đi mua que thử thai, quả nhiên có hai vạch đỏ .

Diệp Tử đi tìm Ưc Đình, Ưc Đình chả nghĩ ngợi gì nói luôn: “Về nước nào. Còn phải hỏi?”

Diệp Tử nháo nhác: “Chị, chị còn là phụ nữ không? Dù có nhỏ nó cũng là một sinh linh, vả lại, em sẽ không bao giờ gặp lại Hải Đào nữa, đứa trẻ này coi như kỷ niệm Hải Đào để lại cho em.”

“Sao mày ngu thế em, như con điên ý, Eric mà phát hiện ra không phải con nó thì sao? Trừ khi mày đổ vấy cho nó!”

“Em sẽ nghĩ thêm cách” Diệp Tử nói rồi bước ra khỏi cửa.

Nghe nói hôm ấy Diệp Tử ngồi lại bên bờ biển rất lâu, gió biển lùa vào tóc em, Diệp Tử giống như một nàng tiên cá đến từ biển khơi xa.

Cuối cùng, Diệp Tử quyết định, cô bắt chấp, để sinh ra đứa trẻ này.

Hai tháng sau vào một buổi tối, Diệp Tử ngã ngất trong phòng tắm, Eric sợ hãi, tức tốc gọi bác sĩ gia đình đến.

Ông bác sĩ tên Hoàng, là bác sĩ riêng của Eric 30 năm nay, hai người trở thành đôi bên bạn bè.

Bác sĩ Hoàng khám cẩn thận xong, đánh ánh mắt buồn thương về phía Eric, ra hiệu ra ngoài nói chuyện riêng...Eric dự đoán có chuyện chẳng lành, căng thẳng vội vã cùng ông bác sĩ Hoàng sang phòng bên.

Từ bên ngoài bước vào, sự phấn uất làm mặt Eric đỏ bừng, ông ta hỏi dồn: “Của ai?”

“Của ai cái gì?” Diệp Tử chột dạ hỏi.

“Đừng giả bộ nữa, cô không biết thật à? Tôi hỏi đứa trẻ trong bụng cô là của ai?”

Diệp Tử chau mày, trả lời lấp liếm: “Em là vợ anh, anh nói?”

”Tôi nói? Tôi nói cái gì? 15 năm trước tôi đã làm phẫu thuật triệt sản! Gần như cả thế giới này đều biết!”

Diệp Tử giật mình, ngược đầu lên nhìn Eric, nói “Thế mà em không biết!”

“ Đừng lèm bèm nữa!” Eric nhảy dựng lên phía đầu giường, “Tôi bảo cô đi nạo là đi nạo, không phải thương lượng dài dòng!”

”Không ai có thể làm hại con tôi!” Diệp Tử căng tròn đôi mắt, hét lên.

“Thế thì....cô sẽ mất tất cả mọi thứ bây giờ, mọi thứ trang sức lượ

là, mọi thứ!”

“Tôi có thể không cần, tôi không cần áo gấm cơm ngon! Tôi muốn làm mẹ!” Diệp Tử nói rồi nhanh chóng thu xếp đồ đạc, ERIC chớp lấy cổ tay cô, hỏi: “Cô định làm gì?”

“Nếu anh khẳng khẳng bắt tôi bỏ đứa bé, chúng ta chỉ còn cách ly hôn!” Từng câu từng chữ của Diệp Tử, như kim thép ghim vào ngực Eric.

“Chúng ta mới lấy nhau được nửa năm, cô đã muốn ly hôn? Tôi trả giá bao nhiêu, cô muốn ly hôn?”

“Tôi không cần gì cả, đến sao đi vậy, không cần của anh một xu. Tôi chỉ muốn đứa con này!” Diệp Tử vừa nói vừa gói ghém đồ đạc, “Hôm nay tôi qua chỗ Úc Đình, chúng ta tạm rời nhau vài hôm.”

Eric nhìn Diệp Tử sắp đồ, cầm một chiếc va li bước ra khỏi cửa, ông ta đuổi theo sau lưng Diệp Tử, đúng lúc Diệp Tử đi đến đầu cầu thang, Eric giơ chân lên hung ác nhắm vào lưng Diệp Tử...

ĐOẠN 19: MÀU ĐEN ẨM ÁP

Diệp Tử kêu lên thất thanh, người ngã nhào lăn theo bậc cầu thang, chiếc va li tuột khỏi tay, áo quần rơi ra tung tóe.

Diệp Tử đã nghĩ: Thế là hết hết hết...

Cô thấy trời đất quay cuồng, một dịch thể nóng hập và dính ướt chảy buốt từ cơ thể, cô kêu lên yếu ớt: “Con...”

Eric đứng bất động, hần đờ nhìn Diệp Tử rên rỉ, quay sang đưa hầu ở đang khoanh tay đứng nhìn gọi: “Don’t stare blankly, call an ambulance, right away!” (Đừng đứng ngây ra đấy, mau gọi cấp cứu)

Lúc được đưa lên xe cấp cứu, Diệp Tử nhìn thấy bầu trời thẫm xanh của Singapore, nước mắt lăn thành hàng.

Tôi đắm đắm nhìn Úc Đình, từng lời của ả như chiếc búa nặng, đập từng nhát từng nhát lên tâm can tôi. Diệp Tử của tôi, người tôi xót yêu nhất, vì sao em lại phải trải qua quá nhiều nỗi thống khổ và trắc trở?

Ông trời, ông nhần tâm vậy sao?

Nếu tháng mười năm ngoái, trong 19 ngày ấy tôi gọi cho em, thì mọi thứ, mọi thứ có phải sẽ đơn giản hơn không?

Úc Đình tức giận: “Anh còn nhìn tôi làm quái gì nữa, nói câu xem nào, tôi không cần biết bao giờ anh kết hôn, cái việc này là do anh gây nên, anh mà không chịu trách nhiệm, tôi, tôi sẽ...”

Tôi nắm chặt lấy tay Úc Đình: “Diệp Tử đang ở đâu? Đưa tôi đi gặp Diệp Tử”

Chương 54

Tôi đi theo Úc Đình đến khu biệt thự quốc tế Lan Uyên, nhà 9A.

Tiêu Vân ra mở cửa, vừa thấy tôi cô ta đã đưa tay lên miệng ra hiệu giữ im lặng, đưa mắt về phía phòng ngủ, tay kéo Úc Đình bỏ đi.

Cứ ngỡ sẽ vĩnh viễn không được gặp lại em, nhưng giờ đây, người tôi yêu thương nhất đang nằm đó, làn mi khép ngủ, Diệp Tử mê mải im lìm hết như một nàng tiên không thuộc cõi trần gian, không cho phép người phàm được chạm đến.

Một viên kim cương hình giọt nước thân quen buông trên tai em.

Tôi nhẹ nhàng quỳ xuống bên giường, yên lặng ngắm em ngủ, cứ như ngày xa xưa.

Nhưng thời gian ấy đã tuột mất quá lâu, phút giây này, một đời sống khác hiện sinh.

Diệp Tử mở mắt. Định hình một lúc để biết là tôi, em hơi run run, ngồi dậy, nói: “Cho em một liều thuốc.”

Tôi châm điều cho em, em lạnh nhạt hít vào một hơi, rồi hỏi: “Anh đến làm gì nữa? Ai bảo anh đến?”

Tôi: “Diệp Tử...”

“Anh đi đi...”

”Tại sao...”

“Em đã nói rồi, em không muốn phải gặp lại anh.”

“Diệp Tử! Úc Đình đã kể hết với anh, tất cả là tại anh...”

Diệp Tử không tiếp lời, em đứng dậy ra khỏi giường, tôi dìu em qua phòng khách, em mở cửa nói: “Lý Hải Đào, xin anh đi cho!”

“Tại sao chứ? Hãy cho anh một lý do”

“Chúng tôi không muốn quá nhiều đời sống riêng của anh, được chưa? Tôi sống ổn mà, tôi có thể tự mình giải quyết mọi thứ!”

Tôi đóng rèm cửa lại, kéo Diệp Tử vào lòng, mồm lẩm bẩm: “Anh không quan tâm! Em đã về, anh sẽ không để em đi nữa...”

Diệp Tử bật khóc trong lòng tôi, em nói: “Anh ơi! Hãy giúp em...”

Trong hai ngày tôi tức tốc tìm nhà thuê trọ cho Diệp Tử và Úc Đình, sắm một ít đồ dùng hàng ngày, ở nhà Tiêu Vân cũng bất tiện, nhờ may Trần Dương trở về.

Ngày dọn về, tôi hỏi lại Diệp Tử việc xảy ra năm ngoái ở Singapore.

Diệp Tử kể lại: “Em đã từng một lòng muốn được lấy anh, nhưng,

khi nhìn thấy hai tấm vé ấy, em sợ hãi đến muốn chết. Em đã gặp Tiêu Lâm, toàn thân cô ấy tỏa ra một luồng tự tin và ưu việt, lúc ấy em chỉ dự cảm thấy, thế là hết, cuối cùng Hải Đào đã muốn rời bỏ tôi. Nghĩ thế, em bỗng thấy nhẹ nhõm, nó là việc sớm hay muộn, tại sao không dứt khoát cho xong? Anh bỏ đi rồi, em đau lòng rất lâu, thầm nghĩ: Nếu trong ba ngày anh quay lại, em sẽ tha thứ cho anh, nhưng ba ngày qua đi, em lại lưỡng lự: Cho anh thêm năm ngày! Rồi 5 ngày nữa lại qua đi, anh không hề gọi lấy một lần. Em thay đổi rồi lại thay đổi thời hạn. Liên tục cho đến ngày thứ 17, em gửi bưu điện thư và sổ tiết kiệm, em nghĩ anh xem xong sẽ hiểu, nếu anh muốn cứu vãn, nhất định sẽ liên lạc với em, kể cả em đã chuyển nhà, anh có thể gọi điện? Nhưng, không hề. Ngày hôm ấy ra đi, em dùng điện thoại ở sân bay gọi cho anh, anh lại để chế độ chuyển về hộp thư thoại, em nghĩ thế là hết thật rồi, phải đi, đi thôi.” Diệp Tử ngược lên nhìn tôi, nói tiếp: “Đến Singapore, Eric cầu hôn em, khi đã chia tay anh, em lấy ai cũng thế cả, nên...”

Hồi ôi, nói vậy thì cái số 643***** là em gọi tới?

“Sao hôm ấy em không dùng di động gọi?”

“Anh không hề gọi cho em, em chỉ muốn giữ lại chút thể diện cho mình.”

Tôi hự hơi, “Diệp Tử, anh muốn nói em nghe...” Tôi nói, “Thứ nhất, 19 ngày ấy không phút nào anh không nhớ em, nhưng anh là đàn ông, anh lại không làm gì có lỗi với em, anh nghĩ bình thường anh nuông chiều em quá, có thể lần này xử lý mạnh hơn một chút sẽ tốt, vì thế anh đã không gọi cho em, sau này gọi thì em đã bỏ đi; thứ hai, em đi rồi anh mới nhận được được thư chuyển phát, bởi vì hôm ấy đi công tác ngoại tỉnh; thứ ba, anh liên tục đi tìm em, chắc Tiểu Vân cũng kể với em chứ? Còn nữa, quan trọng hơn cả, em tin hay không, trước năm 2000, anh không chạm vào Tiêu Lâm dù chỉ một ngón tay, anh thề!”

Anh đã tìm em suốt, Diệp Tử ơi!

Diệp Tử nhắm mắt lại, tôi nghe thấy em khẽ thốt lên: “Trời ơi...”

Trời ơi, chẳng nhẽ thật sự âm dương cách biệt, tạo hóa trêu ngươi?

Diệp Tử đưa cho tôi một điều thuốc, hỏi: “Anh tin vào số phận không?”

“Không tin, anh tin vào nhân quả báo ứng.”

“Vậy trong chúng ta ai đã sai hử anh?” Diệp Tử nhìn tôi, tôi cũng

nhìn em, tôi nhẹ nhàng bọc em trong lòng, hôn lên trán Diệp Tử.

Vừa lúc Tiêu Lâm gọi điện đến.

“Ông xã,” cô líu lo như chim hót trong điện thoại, “Em đã làm xong thủ tục đăng ký kết hôn, mai em về rồi, 12h7 phút, anh ra ga đón em nhé!”

Diệp Tử cúi đầu không nhìn tôi nữa, mà có lẽ, em không nhìn gì nữa.

Sự thật đây, sự thật là không ai có thể thay thế vị trí của Diệp Tử trong tôi, tôi không để bụng chuyện Diệp Tử đã làm gái điếm, đã từng lấy chồng, tôi chỉ muốn cả đời này được ở bên người tôi yêu.

Tôi trực muốn đề nghị: Diệp Tử, lấy anh nhé!

Nhưng lời nói ra chỉ như nước chảy bèo trôi, tôi không đủ nhẫn tâm để làm thương tổn Tiêu Lâm, em trước sau không làm sai điều gì, tôi làm sao có thể phủ thêm đau khổ lên thân em?

Còn, còn Diệp Tử của tôi...

...

Dường như, nếu giữa những lựa chọn có một khoảng trống, ta sẽ khiến mọi thứ trở nên phức tạp nhiều hơn.

Chúng tôi lặng thinh, cho đến khi Úc Đình xô cửa đi vào.

Vừa bước vào Úc Đình hất hàm hỏi: “Lý Hải Đào, việc tôi nhờ anh đã làm chưa?”

“Việc gì?” Tôi mơ hồ không nhớ.

“Việc giết người! Tôi vừa gọi cho Lão mặt trắng, đ...mẹ nó làm tôi nhọc lòng! Tôi phải mổ bụng nó! Không tìm được đũa giết thuê tôi sẽ tự tay giết!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên phừng phừng, Úc Đình vò hai tay vào nhau.

“Đằng ấy lại thế rồi, đừng xúc động quá, từ sáng đến tối chỉ muốn mổ người khác ra, hận thù chất ngất, chẳng qua chỉ là một cái nhẫn cưới, không đáng, đừng để người khác hủy phá đằng ấy nữa.”

”Nhẫn nhiec gì, chỉ nhớ đến việc đó, là tôi là tôi...chó má tôi...”

Mặt Úc Đình chuyển trắng phếch, tôi nhìn ả, cảm thấy ả sắp hóa điên rồi.

”Thôi, thôi, chị cứ như con rồ ý!” Diệp Tử kéo Úc Đình ngồi xuống, “Chị về Singapore mau đi, việc thế này có đáng là gì, Hải Đào sẽ chăm sóc em, em cũng vừa đăng ký lớp học biểu diễn ngắn hạn ở Học viện điện ảnh, vài ngày nữa sẽ lên lớp, chị yên lòng đi đi.”

“Ồ la la la...cô định học biểu diễn thật à?” Ưc Đình trợn ngược mắt hỏi.

“Vâng, ngày xưa bố em nuôi em tiết kiệm, giờ người ngợm em trông cũng có tí tố chất nghệ thuật nhỉ? Còn nữa, em chẳng học được gì khác.”

“A, có lý, cô đẹp thế mà không làm minh tinh thì tiếc lắm, ủng hộ! Lý Hải Đào, anh nói sao?”

“Đúng đấy đúng đấy, mình đã nói với Diệp Tử, hồi nhỏ học múa 8 năm, lại có hai năm đi hát, không tham gia thế giới giải trí quả là một tổn hại.” Tôi cười cười nói.

”Ừ, thế thì mai tớ thu xếp mua vé về Singapore? Không lại đụng mặt Lão mặt trắng khốn kiếp ở đây! Nhưng này Hải Đào, việc ấy cậu vẫn phải nghĩ hộ tôi, không giải quyết xong lòng tôi ảm ức lắm!”

Cả đêm, tôi ôm Diệp Tử trong lòng. Chúng tôi không ai nhắc đến Tiêu Lâm, không ai nhắc về quá khứ. Chỉ ngồi bên, ôm lấy nhau như thế, nhìn ra cửa sổ.

Một ráng hồng như bong bóng cá tỏa ra phía cuối trời, Diệp Tử reo lên: “Hải Đào nhìn kia, mặt trời sắp mọc!”

“Diệp Tử,” Tôi xoay người em lại, để em nhìn vào mắt tôi, nói: “Anh yêu em lắm, anh muốn cưới em! Nhưng, xin hãy cho anh một thời gian để giải quyết quan hệ giữa anh và Tiêu Lâm, trong việc này cô ấy là người yếu đuối, anh không thể, anh không muốn làm thương tổn cô ấy. Xin cho anh thời gian.”

Diệp Tử vuốt má tôi nói: “Đừng ngốc nữa, lần này về đâu phải bắt anh lấy em, Tiêu Lâm là một cô gái ngoan, đừng làm đau cô ấy, đều là phụ nữ cả, em biết nỗi đau của trái tim vỡ, đó cũng là lý do em về nhưng không muốn gặp anh. Bọn anh sắp cưới rồi, đừng thay đổi, tin em, em không có nửa lời oán giận, nếu để em chọn, em nguyện ý làm người tình trong bóng tối suốt đời anh.”

Tôi ôm chầm lấy em, muốn ép nghẹt nỗi buồn, nhưng không thành công.

Chương 55

Buổi chiều tôi ra ga đón Tiêu Lâm, em lên xe hôn tôi cuống quýt:

“Anh yêu, em nhớ anh muốn chết!”

Tôi gượng cười, nụ cười méo mó.

Tiêu Lâm vừa về đã thúc giục tôi đi làm thủ tục, hạnh phúc ập tràn trên gương mặt em, em nhiệt tình chuẩn bị mọi nghi thức cho lễ cưới, tôi mượn có bạn công việc không giúp gì, lòng tranh đấu từng ngày.

Tôi vạch trong đầu một cách nói nào đó với Tiêu Lâm về Diệp Tử, nhưng mỗi lần nhớ lại những đêm tay áp gối kẻ đầy yên ả, nhớ đến vũng máu khô cong, hay khẽ bắt gặp nụ cười trong suốt điểm lúm đồng tiền của em, lời nói lại cứng sượng trong cổ.

Có lúc tôi rửa: mình nhảy lầu chết quách đi cho rồi, cứ sống thế này không tài nào chịu nổi.

Bốn ngày sau Úc Đình quay trở lại Singapore, Diệp Tử nhìn theo cho đến khi cô bạn bước vào trong mới thở phào nhẹ nhõm, lên xe rồi thủ thỉ với tôi: “Cuối cùng cũng đi, cuối cùng cũng đi, chỉ sợ ở lại Bắc Kinh lại gây chuyện.”

"Ý em là?" Tôi hỏi.

"Em chưa gặp Cao Thiên đâu, cũng không có cách nào liên lạc, nhưng lòng em lo lắng...Úc Đình bình thường tâm lý rất này kia, rất cực đoan, là người hay đi vào chỗ bế tắc, từ vụ xảy ra với Cao Thiên, càng đạo thần. Chị ta còn rất thích sốc thuốc hay gì đó, có lúc tưởng lên cơn điên, còn nhớ một lần ở Singapore...ôi...Lại nhớ đến lần ấy, Úc Đình gặp được vệ sĩ của Eric, cứ lân la hỏi anh ta cách mua súng lục, làm họ sau này tránh như tránh quỷ. Có lúc Úc Đình gần như tư duy không giống người bình thường.”

Tôi khuyên giải Diệp Tử, tin rằng Úc Đình khẩu xà tâm Phật, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

Ngày 8 tháng 9 năm 2000, Diệp Tử đi học buổi đầu tiên, cùng ngày, tôi và Tiêu Lâm đi làm giấy đăng ký kết hôn.

Đến phòng đăng ký, tôi khựng bước, đột ngột nói: “Thôi chết, anh quên mang ảnh, không có ảnh tiến hành thế nào được?”

“Sao lại thế? Trước khi đi em đã dặn anh. Thật là!” Tiêu Lâm dí tay lên trán tôi quở trách, nói, “Không sao, ở cửa cũng có chỗ chụp ảnh lấy nhanh! Đi thôi anh!”

Tôi đưa tay lên vuốt mặt, chà xát đến mức hai má nóng rộp, tôi lấy hết can đảm cất tiếng: “Tiêu Lâm, em có thể...có thể...hôm nay có thể không đăng ký được không? Hôm nay, anh không có lòng dạ nào.”

“Hả? Anh nói gì thế Hải Đào ơi? Anh đang nói gì thế?” Tiêu Lâm thất thần, mặt tái mét, trán nhả lại, đối mặt với thái độ gay gắt của Tiêu Lâm, tôi cảm lạnh cúi đầu.

Tiêu Lâm đứng ngây ra chừng hai phút, rồi, quay gót bỏ đi. Bóng dáng cô càng lúc càng xa dần, lòng tôi bỗng dấy lên nỗi sợ hãi.

Tôi khởi động ô tô, dõi theo Tiêu Lâm đi lên một chiếc taxi, tôi bám sát chiếc xe không rời. May thay, Tiêu Lâm không đâm đầu vào tường cũng không nhảy xuống hồ, em xuống xe trở về nhà, đôi vai run rẩy, run rẩy.

Tôi luống cuống chạy theo em.

Tiêu Lâm ngồi yên trên giường trong phòng ngủ, bức ảnh cưới nổi bật gắn trên tường, trong ảnh Tiêu Lâm như chú chim non dựa vào lòng tôi, không chút sầu lo nghi ngại.

Tôi ngồi xuống bên cạnh vợ sắp cưới, đặt tay lên mu bàn tay em. Em nhẹ nhàng rút tay ra, ngẩng đầu lên, nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào hỏi: “Vì sao?”

Tôi đứng dậy đốt một điếu thuốc, dường như có thể nghe thấy những thanh âm của không khí trong phòng.

Tôi chỉ nói: “Anh xin lỗi em”

Tiêu Lâm ngập ngừng một lần nữa: “Vì sao?”

Tôi dập điếu thuốc, nói: “Nếu em muốn, anh sẽ kể cho em nghe một câu chuyện.”

Bắt đầu từ câu nói “Cho em một điếu thuốc”, tôi kể với em tất cả, giống như đang trần thuật câu chuyện của một người khác, không một sợi giả dối hay che đậy. Từ đầu đến cuối, tôi không dám liếc nhìn Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm cũng không chen ngang, em lặng lẽ nghe tôi nói từng lời từng lời một. Tôi không có cách nào hình dung nổi lúc ấy làm sao nước mắt của Tiêu Lâm có thể nhận chìm nỗi đắng cay trong em, tôi cũng không biết giữa kinh ngạc và đau thương em đã làm gì để chống đỡ lại khi thân thể yếu ớt gió bay, mà không hề ngất đi trước mặt tôi.

Câu chuyện đã kể hết, tôi trầm tĩnh từng khắc và nói: “Anh biết trong câu chuyện này, em là người chịu thiệt thòi, tình yêu em dành cho anh, mọi thứ em đã cho anh anh đều ghi nhớ trong lòng, anh không có quyền xin em tha thứ, nhưng giờ anh buộc phải cho em hiểu những gì đã xảy ra. Quyết định cuối cùng nằm cả trong tay

em, nếu em vẫn muốn lấy anh, việc hôn sự sẽ tiến hành như đã hẹn, anh sẽ như mọi người chồng đối xử tốt với vợ mình, và chấp thuận từ nay trở đi...từ nay trở đi không tiếp tục quan hệ yêu đương với Diệp Tử, nhưng hy vọng em bằng lòng cho anh được chăm sóc cô ấy như một người bạn, đỡ đần cô ấy, chung quy, vì anh mà cô ấy cơ cực. Nếu em..." Tôi không nói tiếp được nữa.

Câu mà tôi không nói ra được là: Nếu em quyết định rút lui khỏi cuộc tình này, tác thành cho anh và Diệp Tử, anh xin ba lần quý chín lần khấu đầu cảm tạ em.

Rất lâu, và rất lâu, Tiêu Lâm không hề hé răng nói nửa lời, em hoàn toàn im lìm, tôi không thể biết em đang nghĩ gì.

Tiêu Lâm nói: "Có thể cho em một liều thuốc không?"

Tôi nhìn em ngờ vực, rồi châm một liều thuốc đưa cho em, em rít sâu một hơi, bắt đầu ho.

Tôi vuốt vuốt lưng em, nói "Việc gì em phải?"

"Đúng, việc gì tôi phải?" Tiêu Lâm nhắc lại, "Tôi muốn một mình, Hải Đào, anh hãy đi đi, sáng sớm mai tôi trả lời anh."

"Không, anh không thể đi, lỡ em làm điều gì đại đột, cả đời này anh có tội với em!"

"Không có chuyện ấy đâu, tôi không phải là cô bé 19 tuổi, tôi chỉ muốn một mình suy nghĩ, tôi quá mệt, câu chuyện của anh cũng quá dài, hãy cho tôi thời gian là một đêm." Gương mặt Tiêu Lâm đã trở về bình lặng, vệt nước mắt cũng đã khô.

Tôi nâng mặt em lên, nói: "Hãy nhìn anh, anh đang nghiêm túc - Nếu em xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ chấm dứt mạng sống!"

Đêm ấy, tôi ngồi trong xe chờ đợi ở dưới lầu. Tôi sợ Tiêu Lâm xảy ra chuyện bất trắc...

ĐOẠN 20: TRỜI SÁNG LÊN

Trời vừa hửng sáng, tôi lao lên nhà, vừa tra chìa khóa định mở cửa tôi giật mình run rẩy, lòng tôi đang thật sự sợ hãi phải nghe quyết định cuối cùng của Tiêu Lâm. Liệu một người đàn bà sắp làm cô dâu có thể buông tay dang người đàn ông của mình cho kẻ khác?”

Tiêu Lâm hoàn toàn bất động trên sa-lông, căn phòng mờ mịt khói thuốc, bao thuốc lá tôi để lại Tiêu Lâm đã hút hết sạch.

Nghe tiếng tôi mở cửa, em không ngẩng đầu lên. Giọng em khàn đặc, không nhìn tôi: “Hải Đào, em đã nghĩ cả đêm nay, em yêu anh, em không thể không có anh...”

Tim tôi nhói buốt: “Thế là hết, tù đầy vô hạn rồi.”

Tiêu Lâm cắn chặt môi, dừng lại một chút, mới thở vào một hơi dài, chậm chậm nói: “NHUNG...Diệp Tử cần anh hơn em, phải trả giá vì anh nhiều hơn em. Trời xanh đã trao cho bọn anh cơ hội thành thân, Tiêu Lâm làm sao đủ nhẫn tâm phá hoại? Em tin lời anh nói, nếu chúng ta buộc phải kết hôn, anh sẽ làm một người chồng tốt. Nhưng thứ hạnh phúc cưỡng bức này sẽ hành hạ cả ba chúng ta, nếu em lùi bước, đau đớn chỉ mình em chịu thôi, vì thế.”

Tiêu Lâm không kiềm chế nổi, bật tiếng khóc, “Hải Đào ơi, em... em...rút, lui!”

Tôi bỏ nhào về phía sa-lông, ôm lấy chân em cầu khẩn: “Lâm, món nợ ân tình này, Lý Hải Đào sẽ nhớ mãi!”

Tiêu Lâm đưa tay vuốt mái tóc tôi, nước mắt ngật bên trong: “Anh sai rồi, tình yêu đâu phải món nợ, anh thân yêu, không phải thế đâu. Anh đã mang đến cho em những thời khắc yêu đương hạnh phúc nhất từ trước đến giờ, em sẽ chôn cất nó trong lòng, chôn nó suốt đời.”

“Còn, còn bố mẹ em phải giải thích ra sao? Ngày cưới...rất gần rồi.”

“Em đã nghĩ một đêm, mọi việc đã sắp xếp xong, anh không cần lo lắng nữa. Từ nhỏ đến lớn, bố mẹ đều nghe em, em có thể tự giải quyết được.”

”Cần anh về Thạch Gia Trang để tạ tội không?”

Tiêu Lâm lắc đầu, nói: “Em muốn gặp chị ấy.”

”Diệp Tử?”

“Vâng. Em muốn gặp chị, ngoài ra, hôm nay em sẽ dọn đi.”

“Đừng, đừng, nếu phải đi, người đi là anh. Đây là nhà em.”

“Không phải nhà em, không còn anh, nơi đây chẳng có ý nghĩa gì...”

”Anh xin lỗi em...”

“Thôi, đi tìm chị ấy tới đây, em muốn dọn dẹp một chút.”

“VẬY, anh đi! Anh vẫn nhắc lại câu này, nếu em xảy ra chuyện gì, anh cũng chết theo em...Em đợi anh, nhất định không được bỏ anh đi!”

Mới 7 giờ, tôi rối loạn đến tìm Diệp Tử, đập cửa ầm ầm.

Diệp Tử hững hờ còn ngái ngủ, khoan thai ngắm nghía tôi, hỏi: “Sớm vậy anh? À...tân hôn hạnh phúc!”

“Đi với anh.” Tôi nắm lấy cánh tay em.

“Làm gì? Chốc nữa em phải đi học...Anh vào đây đã.” Diệp Tử đóng cửa, “Cùng anh đi đâu? Đúng rồi, thủ tục đăng ký hôn qua thuận lợi cả chứ?”

Tôi vừa thúc giục em thay đồ, vừa tóm tắt lại sự việc hôm qua và sáng sớm nay, Diệp Tử sững sờ nhìn tôi, lẩm bầm: “Không thể nào? Không thể nào? Không hình dung nổi...lại...có một cô gái tốt nhường thế...”

Tôi vội vã đưa Diệp Tử về nhà, dường là điều vui sướng muôn phần, không ai trong chúng tôi cười được.

Bỗng, tôi nhớ ra một việc, mặt mày nhăn nhó, xe cũng đi chậm lại.

Diệp Tử thấy tôi khác thường, hỏi: “Anh sao thế?”

Tôi lắc đầu không nói, Diệp Tử không yên, truy hỏi đến cùng, cuối cùng uy hiếp tôi bằng cách nổi giận.

Tôi thở dài, phân trần đầu đuôi: “Thế này em, căn hộ bây giờ là anh và Tiêu Lâm cùng mua, trả góp, bởi vì...thực chất mua nhà để kết hôn, đã thanh toán đợt 1, sửa sang này kia...Mọi thứ đều bố trí xong xuôi...Nếu anh nhớ không nhầm thì tiêu mất hơn 30 vạn tệ.

Cuối năm ngoái anh được lĩnh hơn 10 vạn tiền thưởng, cộng thêm số tiền tiết kiệm em trả lại anh và các khoản thu nhập linh tinh khác, anh góp được 16, 17 vạn, số còn lại là tiền của Tiêu Lâm, hầu hết là tiền lấy của bố mẹ cô ấy. Vì Tiêu Lâm có hộ khẩu nơi khác, anh đứng tên mua căn hộ. Bây giờ Tiêu Lâm muốn đi, muốn đăng ký lại hộ khẩu cho căn nhà này là việc phiền phức, hôm nay cô ấy cũng... Nếu anh hiểu đúng, ý cô ấy muốn ra đi một thời gian, thế thì số tiền này... Hơn nửa số tiền...

“Quay xe lại!” Diệp Tử lạnh lùng nói.

Trước cửa ngân hàng, tôi giữ tay Diệp Tử lại, nói: “Diệp Tử, thế này không được? Anh là thằng đàn ông... Anh... và lại, cũng không nhất thiết phải đưa cho cô ấy ngày hôm nay?”

“Đến lúc này rồi anh vẫn còn phân em, anh sao?” Diệp Tử thúc cùi trỏ vào người tôi, nói: “Em chỉ muốn nhanh chóng giải quyết việc này một cách thỏa đáng. Có thể em ích kỷ quá cưng yêu ả, cũng có thể em là thứ tiểu nhân nhỏ mọn, nhưng em thật sự lo sợ... Lỡ Tiêu Lâm trở quẻ? Ôi, đúng rồi,” Xuống xe rồi em gợi ý, “Hay đưa thêm tiền cho cô ấy?”

“Đừng, không thể! Em làm thế là xúc phạm người ta! Anh hiểu Tiêu Lâm, làm sao lấy tiền đổi lấy tình cảm?”

“Biết rồi cưng yêu”

Diệp Tử quay xe lại, đưa cho tôi một cuốn sổ tiết kiệm màu vàng, tôi mở ra xem: 20 vạn tệ, bên ngoài đề tên Diệp Tử.

“Giờ anh lên trước lựa xem, hôm nay đã thích hợp đưa tiền cho cô ấy chưa. Nếu thích hợp... 10 phút nữa em lên.”

“Có mật mã không?”

“353535”

Tiêu Lâm bình lặng nhận lấy cuốn sổ từ tay tôi, kể từ khi chúng tôi bắt đầu mối quan hệ, em chưa từng cãi vã trách cứ tôi một lời. Em lặng lẽ gỡ bức ảnh trên tường xuống, lẩm nhẩm: “Đã từng nghĩ sẽ treo nó suốt đời!”

Tôi vò tay nhìn theo nhất cử nhất động của em, tôi hy vọng em có thể ngẩng đầu lên, đánh tôi một trận thật sự, ít nhất để tôi thấy dễ chịu hơn.

Diệp Tử đã bước vào.

Hai người đàn bà đối diện nhau, nước mắt chảy ra, Diệp Tử khóc, Tiêu Lâm khóc, hai người đàn bà cùng khóc.

Diệp Tử nói: “Mình không biết phải làm sao để...cảm ơn...”

Tiêu Lâm cười cay cực, thở dài: “Có lúc thật không hiểu, cuối cùng tôi là kẻ thứ ba, hay chị là kẻ thứ ba? Nhưng, bây giờ chẳng còn gì là quan trọng, Hải Đào đã nói hết với tôi. Chúc hai người...có tình yêu sẽ được bên nhau trọn vẹn.”

Em đi vòng qua tôi và Diệp Tử, kéo thông va li và khung ảnh cưới to dùng bước ra ngoài. Trước khi biến mất khỏi cánh cửa, Diệp Tử ở đằng sau với lấy tay em, vừa nói vừa khóc:

“Em, cuộc đời này, chị ghi nhớ ơn đức sâu nặng này của em”

Tiêu Lâm quay người lại, vuốt nhẹ má Diệp Tử: “Hãy sống thật tốt.” Xong em ngược mắt lên nhìn tôi, nước mắt lã chã rơi.

Tôi và Diệp Tử đứng ở hành lang trông theo bóng Tiêu Lâm khuất dần, gầy gầy, nhỏ nhỏ, quá trơ trọi, quá bơ vơ.

Cùng ngày Tiêu Lâm chính thức nộp đơn xin nghỉ việc. Giám đốc Vương thực sự không tin nổi, có lòng gọi ngay hỏi tôi, tôi không biết phải giải thích ra sao, chỉ nói: “Em sẽ trình bày lại với anh sau.”

May thay trong công ty tôi cũng là người có chút quyền lực, những cộng sự dưới quyền không dám bàn luận nhiều về đời tư của tôi, ai ai cũng bận bịu chuyện kiếm tiền nuôi ăn, và thế là, dần dần, càng ít có người nhắc đến tên Tiêu Lâm.

Gia đình tôi không sao thông cảm nổi quyết định hủy hôn, tôi cũng không giải thích nhiều, bố mẹ cũng không gắng hỏi. Việc đã kết thúc, bố mẹ còn biết nói gì nữa.

Ba tháng sau, cũng là sau Tết nguyên đán 2001, Tiêu Lâm sang Anh du học, trước khi đi có gọi điện cho tôi một lần, nhưng nhất quyết không chịu gặp mặt.

“Đừng làm em phải thêm ân hận về quyết định của mình.” Tiêu Lâm nói.

Ba ngày sau tôi nhận được một cú điện thoại nữa của em, trong điện thoại là tiếng gì như gió vi vu, như tiếng động cơ máy bay, Tiêu Lâm nghe tôi nói đúng câu “A lô”, gác máy điện thoại.

ĐOẠN 21: CÁI NGÀY GẶP LẠI TIỂU NGỌC

Ngày 13 tháng 7 năm 2001, cả nước tung bừng, chúc mừng Bắc Kinh thắng cử đăng cai thể vận hội Olympics.

Hôm ấy tôi và Diệp Tử vui sướng như hai đứa trẻ con chạy xe dọc đường Trường An, chúng tôi xoay cửa kính xuống, Diệp Tử thả bay bay chiếc khăn màu đỏ rực em đã có ý lấy ra từ tủ.

Đường Trường An giăng đèn kết hoa, nườm nượp người, ai ai cũng hết sức phấn khởi, chúng tôi hòa vào không khí vui tươi, mãi tới khuya mới trở về nhà.

Vừa về được một lúc Diệp Tử nhận được điện của Tiểu Vân, đang mơ màng vào giấc ngủ tôi bị em lay dậy, thông báo: “Anh ơi, dậy mau, bên Tiểu Vân có chuyện rồi!”

Tôi căng mắt cố tỉnh lại dậy mặc quần áo, chạy xe nhanh đến nhà Tiểu Vân.

Mọi thứ ngấn nấp trở nên tung tóe, cái gì đập được đã đập hết, cả tivi cũng đã đổ nhào xuống đất, có thể nói là mọi thứ hoàn toàn thay đổi và hỗn loạn.

Tôi đang nghĩ bụng, cách hai đứa này mừng Bắc Kinh thắng cử quá đặc biệt.

Trần Dương ngồi trên một chiếc va li to, cái kính gọng vàng để chồng chơ rơi vãi ở đâu đó, hai mắt hấn đỏ ngầu, Tiểu Vân vừa lộ tay hấn, vừa nói: “Anh đứng ra cho tôi!”

Trần Dương không cần biết chúng tôi có mặt hay không, van lơn “Xin em đừng đi!”

Dào ôi, thì ra họ cãi vã.

Tục ngữ có câu: *Thà dỡ bỏ mười ngôi chùa, còn hơn phá hoại một cuộc hôn nhân*, mặc dù tôi và Diệp Tử không biết đầu đuôi nguyên do sự việc, nhưng có thể dám khẳng định: nguyên nhân của sự tan rã này nhất định không phải do Trần Dương.

Cứ cho là Trần Dương muốn gây sự, thì cũng phải có người gây sự lại? Giữa họ không bao giờ có mâu thuẫn gì thuộc về bản chất. Mà đã không phải vấn đề thuộc bản chất thì đáng để thương lượng, đáng để tha thứ.

Đang định dần tới hòa giải, lại nghe tiếng người bấm chuông, Tiểu Vân bỏ mặc Trần Dương chạy ra mở cửa, hai cảnh sát tiến tới.

“Ai gọi 110? “ Một người hỏi

“Tôi.” Tiểu Vân trả lời.

“Có chuyện gì? Có vấn đề gì?”

“Anh ta không cho tôi đi!” Tiểu Vân giờ tay chỉ thẳng vào mặt Trần Dương.

Trần Dương đáng thương mấp máy môi: “Không phải đâu, thưa anh công an, cô, cô ấy...”

“Hai người là quan hệ gì?”

“Người dung” Tiểu Vân trả lời một cách dứt khoát, làm chúng tôi thiếu chút bắn ra cả cơm.

“Người dung sao lại ở đây?” Anh công an nhìn chằm chằm vào Tiểu Vân.

“Cô ấy là bạn gái tôi, cô ấy muốn bỏ tôi, tôi không muốn để cô ấy đi. Sir...ông, các ông đừng để cô ấy ra đi!” Gương mặt Trần Dương rúm ró rất đáng thương.

“Việc thế này mà cũng gọi 110 à các người” Một anh công an chỉ vào mặt Trần Dương: “Anh đứng dậy, cho người ta lấy va li đi.”

Trần Dương khóc thút thít, nước mắt lưng tròng nhìn Tiểu Vân:

“Cô...cô là đồ đàn bà độc ác!”

Đêm hôm ấy, tôi và Diệp Tử lái xe đưa Tiểu Vân về Thiên Tân. Chuyến đi đường dài lúc nửa đêm làm tôi mệt mỏi không chịu nổi, ngày hôm sau bàn việc làm ăn với khách mà thiếu điều gục xuống ngủ.

Việc Tiểu Vân làm cũng quá quắt, tôi lớn từng này rồi nhưng chưa bao giờ biết đến ai chia tay với bạn trai lại gọi cảnh sát đến giải quyết, lại còn, đập vỡ hết đồ đạc nhà người ta.

Theo cách nói của Tiểu Vân, thực chất ngay từ đầu cô không hề yêu Trần Dương, thoát tiên Trần Dương ở Hong Kong còn đỡ, hai ba tháng mới gặp nhau một lần, có chút mâu thuẫn cũng không ngại, nhưng hễ Trần Dương về Bắc Kinh, Tiểu Vân càng nhận ra

không thể chịu đựng nổi Trần Dương.

Nói cho cùng chỉ là thứ chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi, nhưng nguyên nhân căn bản nhất là Tiểu Vân không hề yêu Trần Dương, có rất nhiều việc trong cuộc sống khó tránh khỏi khúc mắc. Cứ cho là hai miệng cãi vã, đánh đập, nhưng ngay cả việc kia Trần Dương đuổi tới không còn chút gì, vì thế Tiểu Vân hung bạo ức chế vô cùng, không thể không làm loạn và đập vỡ.

Khi mọi thứ vật chất tan nát, tình cảm cả hai cũng thương tổn nặng nề, đêm trước đêm cuối cùng Tiểu Vân quyết định phải bắt chấp, cô đập phá sạch mọi thứ trong phòng, để Trần Dương phải hận không nhớ đến cô nữa.

“Diệp Tử, Hải Đào,” cô nói, “Em không sợ anh chị chê cười, em đã nghĩ kỹ rồi, có tiền, có cuộc sống an nhàn, nhưng so với có tình yêu tất cả chỉ là thứ hạ đẳng, sau này em muốn sống tử tế, muốn yêu nghiêm túc, tìm một người em yêu và yêu em, có hay không có tiền em mặc kệ, chỉ cần hai người yêu nhau là đủ.

Tôi nhìn qua gương chiếu hậu thấy Diệp Tử gật đầu tán thành lời Tiểu Vân, em quàng tay ra ôm lấy vai Tiểu Vân, vỗ về: “Được rồi, ủng hộ em. Chỉ có điều, này, bọn em đi cả rồi, Tuyết Nhi ở Mỹ, phải năm sau mới về, Úc Đình quay lại Singapore, bây giờ đến lượt em về Thiên Tân, sau này Hải Đào ức hiếp chị, bọn em đều ở xa như thế, ai sẽ giúp chị đây?”

”Anh mà dám! Lý Hải Đào, anh mà đụng đến chị em, em sẽ nhổ sạch răng anh” Tiểu Vân ấn ấn tay vào người tôi, vừa cười vừa nói. “À, đúng rồi, chị phải tìm Thanh Thanh, chị ấy sắp trở về từ Thượng Hải.”

Không lâu sau khi tiễn Tiểu Vân về Thiên Tân, Diệp Tử chính thức kết thúc khóa học ngắn hạn của trường Điện ảnh kéo dài 1 năm.

Hôm ấy trong trăm ngàn công việc tôi dành thời gian ra cửa hàng hoa mua một đóa hoa hồng, chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị sẵn trong túi.

Vào đến nhà tôi rón rén đi tới, chuẩn bị tâm lý làm Diệp Tử giật mình. Tay trái cầm hoa, tay phải giơ cao hộp đồ trang sức.

”Em yêu ơi, thưa cô Diệp Linh Lung, xin cô hãy lấy tôi, tôi bảo đảm cả đời này sẽ yêu cô trọn vẹn.”

Phải mãi một lúc lâu sau Diệp Tử mới định thần lại, em vui mặt

vào đóa hoa hồng, mang theo sự e ấp như dung mạo đóa hoa, em trả lời: “Anh, à, anh, anh thật sự đã nuông hù em rồi đây này!”

Nụ hôn của tôi vương nơi tai em, rồi như xe đã quen đường, trườn xuống làn môi...

Đóa hoa tự do rơi xuống đất, đẹp như mưa rơi...

Diệp Tử dụi vào ngực tôi, nói: “Chồng ơi, nếu chúng mình kết hôn trong căn nhà này...em trực cảm thấy chướng chướng, chúng mình bán căn hộ đi hoặc thuê căn hộ khác ở, nó là việc sớm hay muộn, Quốc khánh năm nay chắc sẽ không kịp, hay là lễ Lao động năm sau nhé, được không anh?”

Tôi không có ý kiến, Diệp Tử nói đúng, đây đã từng là chốn động phòng của tôi và Tiêu Lâm.

Trải qua bao chuyện sóng gió, tôi hoàn toàn tin tưởng, ngoài nhau ra sẽ không tiếp nhận bất kỳ ai. Nhưng bây giờ tôi ngày nào cũng bận túi bụi, giám đốc Vương giao hết việc của công ty cho tôi xử lý, danh phận của tôi đã được bộ phận quản lý sửa thành: Phó tổng giám đốc công ty Vân Nam. Vì thế, việc nhà cửa chỉ còn biết giao cho Diệp Tử.

Diệp Tử đi tìm nhà hết lần này đến lần nọ, đều không thật mãn nguyện. Cũng có ưng, nhưng cái giá hơn một hai vạn tệ một mét vuông là điều chúng tôi chưa kham nổi.

Cuối cùng tôi đề nghị: Đợi công ty anh cổ phần hóa, mọi hạng mục đang khởi động, năm sau là có thể bắt đầu phiên giao dịch rồi.

Cứ như thế, ngày cưới được lui đến Quốc khánh năm sau.

Chương 59

Tôi nhớ rõ hôm gặp lại Tiểu Ngọc là ngày 11 tháng 9, buổi tối hôm ấy giờ Bắc Kinh, toàn thế giới đang chứng kiến vụ khủng bố ở Mỹ. Vì thế, sau này mỗi khi nhắc đến sự kiện ngày 11 tháng 9, tôi bất giác nhớ ngay tới Tiểu Ngọc, cho dù việc này không liên quan gì đến cô ta.

Tầm chớp tới tôi nắm tay Diệp Tử đi dạo phố, trên đường ra chỗ đậu xe, Diệp Tử bóp bóp vào tay tôi, đồng thời khựng lại.

Diệp Tử sững sờ nhìn chằm chằm vào một cô gái đang ngồi xồm trên hè bán đĩa lậu.

Cô gái này lúc sau cũng ngược lên nhìn Diệp Tử, rồi cô ta từ từ từ

từ đứng dậy, trong cảnh xẩm tối, vừa trông thấy gương mặt ấy tim tôi đập thình thịch.

Cha mẹ ơi, Tiểu Ngọc, Tề Ngọc Quỳnh!

Tiểu Ngọc đã cắt tóc ngắn đến mang tai, tóc vén ra đằng sau, một gương mặt xanh gầy không trang điểm, gò má nhô lên nhọn hoắt, mặc một bộ đồ đơn giản, vương lại đôi chút sắc vóc ngày xưa, ngoài bộ đồ cũ kỹ còn tạm được, trông cô không khác mấy một người bán hàng rong thông thường.

Hai người đàn bà đứng đối chọi nhau trong màn đêm đang buông dần, mắt không hề chớp, cuối cùng Tiểu Ngọc lạnh nhạt buông một tiếng cười mũi, ông ông nói: “Thích thì bây giờ hai bạn đánh tó, tó sẽ không chống cự, dù sao thì món nợ này trả càng sớm càng tốt.”

Diệp Tử bậm bậm môi, tôi không thể biết em đang nghĩ gì, em cúi xuống, lựa trong cái bao tải nhỏ màu đen một tập đĩa, nói: “Tớ muốn mua chỗ này.”

Lúc này Tiểu Ngọc mới nhìn tôi, cô ta thở dài, giật lại đồng đĩa từ tay Diệp Tử: “Xin lỗi, tôi không bán nữa.”

Diệp Tử không hề tỏ ra ngạc nhiên, em chỉ quay sang nhìn tôi, tôi nhú mày lắc đầu, ý bảo Diệp Tử nên rời khỏi đây.

Đúng lúc này xung quanh trở nên rối loạn, tiếng người í ới: “Chạy đi chạy đi, công an đang lừa!” Nhiều người bán hàng rong vợ vội đồ, nháo nhác bỏ chạy. Tiểu Ngọc cũng vội vã ôm gói bọc định chạy, bị Diệp Tử ngăn lại, “Lên xe của tớ” Em nói. Thiếu chút nữa tôi phát điên, nhưng không ngăn cản.

“Cậu ra từ bao giờ?” Diệp Tử ngồi ở ghế trên, không quay đầu lại hỏi.

“Hơn một tuần.”

Tôi nhìn Tiểu Ngọc qua gương chiếu hậu, vừa lúc gặp đúng ánh mắt cô ta, vẫn là cái ánh nhìn làm người ta lạnh ớn xương tủy, tôi vội vã nhìn sang chỗ khác.

Không phải tôi sợ cô ta, mà vì tôi luôn cảm thấy ở cô toát lên vẻ chẳng lành, hết như một người chết mình đầy nắm móc treo ra từ huyết mộ.

“Sao lại... đi bán CD?” Diệp Tử hỏi tiếp.

“Hặc hặc, lảm chuyện, bộ dạng này còn về Đá quý trần gian thế nào được nữa? Chẳng lẽ không thể dựa vào sức lao động để kiếm

chút tiền? Mọi thứ vẫn khá, hai người được phép trong ầm ngoài êm, tôi không được phép kiếm cơm nuôi miệng sao?”

“Ý mình không phải thế, mình muốn nói vì sao cậu không về quê?”

“Năm ngoái mẹ tôi chết rồi, về làm gì? Tôi thích Bắc Kinh, ở đây,” Tiểu Ngọc cười khắc khắc đầu mũi, “Nơi đây có mọi thứ mà tôi không thể quên.”

“Về đâu đây?” Tôi sợ họ nói tiếp, nên chen ngang lời Tiểu Ngọc, sợ nhất là bây giờ Diệp Tử gợi ý mời cô ta về nhà chúng tôi, khác nào chúng tôi tự chuốc họa vào thân.

Tiểu Ngọc xuống xe, Diệp Tử ghi lại số điện thoại, thò tay ra ngoài cửa xe đưa cho cô ta: “Nếu cần gì, tớ sẽ giúp ngay.”

Tiểu Ngọc ngẩng đầu nhìn lên cái mặt trắng vừa ló, hỏi: “Cậu không căm ghét tôi à?”

“Việc của quá khứ... Ghét làm gì? Tớ bây giờ đã ổn định. Thôi cậu lên nhà đi.” Diệp Tử cười, xoay cửa kính lên.

“Em còn chào cô ta làm gì?” Tôi hỏi Diệp Tử.

“Tiểu Ngọc cũng đáng thương lắm, hãy nhìn nó ban nãy...”

“Ban nãy cái gì?” Tôi bực mình cắt ngang, “Những đêm em giật mình tỉnh giấc khóc nức nở, cô ta thương em không? Vết thương thành sẹo sẽ không còn đau nữa ư? Vả lại, còn nhớ ban đầu vì sao cô ta hại em không? Em không sợ cô ta làm điều xấu xa à?”

“Ban đầu chỉ vì người ta yêu anh ! Chuyện đấy ai chẳng biết, trên đời này em không tin anh, thì còn tin ai được nữa?”,

“Thôi chúng mình cười nhau nhanh lên, đêm dài lắm mộng, lấy nhau rồi tính tiếp.”

“Anh, thật là, nhà chưa kiếm được, mọi gian khổ đã qua rồi, Tiểu Ngọc đi cải tạo hai năm nay, đều là người, nó chẳng xấu xa đến mức thế đâu. Anh xem bây giờ nó cũng tử tế, làm ăn chính đáng....”

“Chính đáng? Cô ta buôn đĩa lậu đấy!”

“Ồ kìa, ý em không phải thế, em nói Tiểu Ngọc không còn hành nghề nữa là khá lắm rồi...Sao anh vẫn hằn học...Việc nó làm là ác độc, nhưng, đàn bà, đung vào tình yêu là bản loạn đúng không?”

“Vâng, anh chẳng nói lại em được.” Diệp Tử rất tin tưởng, tôi có là quân tử nói nhiều cũng thành kẻ ti tiện, “Nhưng, em không được phép dính líu đến cô ta nhiều quá, giúp đỡ những cái thích đáng thôi, mà phải nhớ kỹ đây, cảnh giác với người bên cạnh không thừa

đâu, hiểu chưa?”

“Dạ, hiểu, chồng em...” Diệp Tử véo nhẹ lên má tôi, “Có khi họ sẽ ngại không gọi cho em đâu, anh yên tâm, em không tự dưng chuốc vạ vào thân, em biết giới hạn.”

“Tốt nhất là cô ta đừng gọi đến...”

Những ngày sau đó tôi bận túi bụi, bao nhiêu việc nhà đất cần xử lý, làm việc như con thoi, luôn trong tình trạng ôm đồm.

Một tối muốn đang nằm cạnh tôi Diệp Tử hỏi: “Chồng này, Tiểu Ngọc gọi cho em đây, hôm này em đưa Tiểu Ngọc đến chỗ đoàn làm phim nhé?”

“Em điên à? Đưa cô ta đi làm gì?”

“Nó đi bán đĩa cũng chẳng phải việc ra hồn, thương lắm, em có thể đưa nó đi đóng quảng cáo, nó mông má lên một chút trông cũng khá, coi như giúp nó.”

“Em cho người khác là đồ ngu à? Cô ta chưa học diễn xuất ngày nào, hơn nữa, cô ta vừa ra tù, sau này dư luận đồn thổi, còn ai muốn mượn em đóng phim nữa? Em nuôi ong tay áo làm gì?”

“Đâu, đóng quảng cáo thôi, cần gì phải bản lĩnh diễn xuất? Em cũng chỉ là một diễn viên quen, không ai để ý đến nó đâu. Anh nghĩ đây là Hong Kong à? Trong ngành giải trí việc lớn việc nhỏ đều là nói láo. Em chỉ muốn Tiểu Ngọc có kế sinh nhai?”

“Kế sinh nhai? Cần thận cô ta nhai nuốt chừng em đây.”

Diệp Tử cười hồn nhiên, tiện thể cắn vào vai tôi hai cái.

Nghe kể sau đó Tiểu Ngọc làm quảng cáo một sản phẩm bột giặt, mọi sự khởi đầu thuận lợi, cô ta làm việc rất đưa đẩy, qua mặt Ling Lung, biết cách tính toán nên nhanh chóng nắm vững được một số lẻ thói trong giới, tiếp cận và ngay lập tức tìm được một tám bạn trai, nghe nói làm biên kịch.

Tiểu Ngọc giấu kín kiếp gái điếm ở Đá quý trần gian và 2 năm rưỡi trong tù, chỉ giới thiệu mình tốt nghiệp ở một trường nghệ thuật ở Cát Lâm, đến Bắc Kinh để thực hiện giấc mơ thành ngôi sao áp ủ tù thuở bé.

Cô ta không gây hấn gì với Diệp Tử, có đôi lúc ngấm ngơi, thấy con người có thể không giữ lời, và con người cũng có thể biết đường hoàn lương.

Còn Diệp Tử, với sắc đẹp trời sinh của một mỹ nhân, với sự nỗ lực

dai dẳng bắt đầu gọi chút tiếng tăm, có dấu hiệu phát lộ.

Những lần Diệp Tử phải ra ngoại thành đóng phim, ngày nào em cũng gọi điện nói những lời nhớ nhung yêu thương thấm thiết với tôi, mỗi lần như thế, nổi nhọc mệt trong công việc đều tan biến, lòng tôi trải mềm bời rồi.

Hàng đêm tôi đều nghĩ: bao giờ tìm được cơ hội nói với Diệp Tử, tôi không phản đối em bắt đầu một cuộc sống mới, cũng không phản đối em là người nổi tiếng, tôi chỉ có đôi chút lo âu, thế gian này vừa phức tạp không nơi đâu an toàn, nếu nó làm tổn hại đến bảo bối của tôi, tôi phải làm sao?

Chương 60

Tết nguyên đán năm 2002, chúng tôi nhận được thiệp mời của Thanh Thanh.

Gần hai năm nay, mặc dù Diệp Tử vẫn giữ liên lạc với Thanh Thanh, nhưng ai cũng theo đuổi cuộc sống riêng của mình, quân tử giao du nhạt như nước (Người quân tử qua lại với nhau tuy sơ mà thân, tuy khinh mà trọng.)

Nói vậy chứ việc kết hôn này cũng chóng vánh, năm ngoái Thanh Thanh tự mình xuống Thượng Hải tìm anh bạn KK, càng chung đụng cuộc sống như vợ chồng mọi thứ càng trở nên vô vị, cô bé chán ngán đi đăng ký một lớp học, đồ họa vi tính, thiết kế chỉnh sửa gì đó, coi như tính kế lâu dài, chuẩn bị cho cuộc sống độc lập sau này.

Trong quá trình tiếp xúc với máy tính, chẳng mấy chốc cô bé đam mê nghiện Internet, chú rể là quen qua mạng, biên tập viên của một đài truyền hình nào đó.

Nói thật, không phải vì tận mắt chứng kiến cuộc hôn nhân mỹ mãn của Thanh Thanh, có đánh chết tôi cũng không tin, thế giới này chỉ cần dùng bàn phím là có thể gõ bật ra chuyện tình yêu.

Ngày cưới nhau, cô dâu xinh đẹp mời rượu tôi và Diệp Tử, nháy mắt hỏi: “Định bao giờ? Anh chị cũng nhanh lên chứ!”

Rồi cô bé ghé tai tôi thì thầm: “Tháng 12 năm nay, tháng 12 năm nay.” Tôi kéo tay Thanh Thanh lại gần mình, mục đích chỉ có một, hy vọng cô bé có thể khuyên giải Diệp Tử đề phòng Tề Ngọc Quỳnh một chút.

Thanh Thanh nhìn tôi sừng sốt, nói: “Trời ạ, con lợn thối ấy ra tù

rồi à?”

Vừa vặn thời gian này, Úc Đình đột ngột mất tích.

Sau khi trở lại Singapore, cứ mười ngày đến nửa tháng Úc Đình lại phone cho Diệp Tử một cú, vậy mà gần hai tháng nay ả không hề gọi điện, Diệp Tử liên lạc vào di động, không tài nào gọi được, gọi đến căn hộ thuê, đã có người khác ở, họ không biết Úc Đình đã chuyển đi đâu.

Chuyện là Úc Đình mất rất nhiều tiền làm một cái hộ chiếu thuộc một nước Tây Phi, sau nhiều lần nhập cảnh bị hải quan Malaysia chú ý, lý do của hải quan rất đơn giản, hình dáng ả không hề giống người da đen, chắc là mua bán làm ăn hoặc lấy chồng mới có thể có hộ chiếu của quốc gia này, nhưng nếu thế, chí ít cũng phải biết nói một vài tiếng châu Phi chứ?

Lại còn Tây Phi, tôi dám chắc đưa cho Úc Đình tấm bản đồ khu vực đó, ả có xem đến trời sáng cũng không chỉ ra được những quốc gia bé tẹo kia nằm ở đâu.

Úc Đình bị hải quan Malaysia bắt giữ 8 tiếng đồng hồ, cho đến khi được một người Singapore bảo lãnh.

Xem ra ả phải toan tính lại, chỉ có hai cách: một là đăng ký đi học, nhưng những năm gần đây trường học ở Sing đã quy định học sinh bỏ học bao nhiêu tiết sẽ bị khai trừ, mục đích của Úc Đình đâu phải lên lớp, sớm muộn cũng bị đuổi về nước.

Cách thứ hai, kết hôn giả, tìm một người đàn ông muốn kiếm tiền một cách nhàn hạ, đưa cho hắn cọc tiền mua một thủ tục kết hôn, thủ tục này thường được giải quyết sau một năm, xong xuôi thì...ly dị. Nhưng cách này cũng không kém phần mạo hiểm, một vì Singapore là một quốc gia có thu nhập cao, người đàn ông có thu nhập thỏa đáng sẽ không vì một số tiền cón con mà làm chuyện phạm pháp; hai là giả thử tìm được người như thế, cũng làm sao tránh khỏi kẻ thừa cơ vợ vét của cải, rắc rối cứ thế triền miên.

Ai ngờ đâu đương lúc Úc Đình đang khó xử, người bạn bảo lãnh cho cô ả tự nguyện chui đầu vào rổ, thổ lộ rằng mình bị mê hoặc bởi Úc Đình ngay từ lần gặp đầu tiên, cam lòng kết hôn với Úc Đình, không nhận bất kỳ chi phí nào, chỉ cần cách một thời gian được gặp Úc Đình một lần là đủ. Cái kiểu tình thần “Tôi không vào

địa ngục ai vào địa ngục” đại vô nghĩa ấy làm Úc Đình cười không ngớt, bụng bảo dạ: Lưới tao chưa giăng, đã có ruồi đâm đầu mắc lưới? Với lại con ruồi này ngoài tuy xấu xí, nhưng hoàn cảnh gia đình, công việc đều khá.

Úc Đình chui vào lòng con ruồi này, nói: “Ồ này, chồng em, thế việc ấy cứ tiến hành khẩn trương, rồi cũng ly dị khẩn trương nhé!”

Hai người tiến hành thủ tục nhanh như chớp, một thời gian sau con ruồi này sau cơn đồng bóng bắt đầu ân hận vô bờ, nói rằng Úc Đình nhằm nhe chiếm đoạt gia nghiệp hấn nên sống chết đòi ly hôn, Úc Đình trốn biệt. Lần trước ả gọi cho Diệp Tử thông báo tình hình, từ đó đến nay một cái tin nhắn cũng không gửi về.

”Tôi an ủi Diệp Tử: “Em cứ yên tâm, Úc Đình bà cô, vừa tinh vừa ranh, ai xảy ra việc chứ nhất định không phải cô ta. Với lại, Singapore có thể nói là một trong những quốc gia an toàn nhất thế giới, làm sao có chuyện gì được?”

“Sao chị ấy không có tin tức gì? Năm mới cũng phải gọi điện chứ, trước đây chị ấy nói muốn đi Nhật, hay là đi rồi?”

“Làm sao anh biết được, cô ta quái gở lắm!”

Tôi hôn động viên Diệp Tử, rồi quay đầu lại ngủ, nghĩ bụng hay là Úc Đình về Trùng Khánh ăn tết, đàn bà chuyên đời cất giữ mọi việc trong lòng, cuối năm rồi, bao nhiêu việc ở công ty cần bàn giao xong, tôi còn hơi sức đâu nghĩ cho Úc với chả Đình nữa.

Sau tết, buôn bán nhà đất khá thuận lợi, nhưng công ty chuyển địa điểm, các phòng chuyên chuyên, các đại diện sản phẩm đều có thay đổi, tôi bận tới rồi tinh rồi mù.

Một lần mời khách ăn cơm, tôi bắt gặp Tiểu Ngọc ở sảnh ăn.

Vừa thoáng trông thấy cô ta tôi vội vàng quay mặt đi, cô ta xộc tới đập mạnh vào vai tôi: “Ồ, Lý Hải Đào, giả vờ không quen à?”

“À, Tiểu Ngọc, chào em chào em, anh có nhìn thấy đâu, em đi với bạn à” Tôi đành quay mặt lại.

“Thôi đi, đừng giả bộ nữa, anh sợ em, em biết.”

“Em nói gì thế, em làm gì mà anh phải sợ?” Đang ngồi đối diện với khách, tôi không muốn tán gẫu với Tiểu Ngọc, “Anh đương có chút việc, em cứ bận đi nhé, gặp lại sau.”

Tiểu Ngọc ung dung ngồi xuống trước mặt tôi, ghé sát tai tôi nói:

“Anh yêu, sớm muộn gì anh cũng là của em, chạy tới đâu cũng thế.”

Tôi nhìn chăm chăm cô ta, húp ngay một ngụm canh lớn.

ĐOẠN 22: EM PHẢI TRÁNH XA CÔ TA RA

Một tuần sau, Diệp Tử đóng phim xong từ Thâm Quyển trở về, tôi chỉ kể lại qua loa chuyện gặp Tiểu Ngọc, đối với vợ mình phải thế, có những việc anh không thể trình bày quá rõ, nếu không muốn chuốc vạ vào thân.

Sau cùng tôi yêu cầu Diệp Tử: “Em phải tránh xa cô ta ra.”

“Biết rồi, bây giờ em còn thời gian đâu chăm sóc nó? Anh biết không chồng yêu, em sắp ký hợp đồng rồi!” Diệp Tử hào hứng ôm lấy tôi, hôn tôi tới tấp.

“Hợp đồng gì?”

“Thế này nhé, lần này đóng phim ở Thâm Quyển, phụ trách bộ phận sản xuất giới thiệu cho em ông chủ người Hong Kong của công ty Vĩnh Miêu, lần đầu gặp em họ đã rất coi trọng, nói đang cần gương mặt mới, em thích hợp với một vai diễn, thế là đủ, biết không cung yêu, phim này nghe nói có sự góp mặt của các minh tinh.”

“Thế, gã Hong Kong kia có mưu đồ gì không?”

“Anh thật, lại không tin vợ rồi, em là ai chứ?” Diệp Tử bịt miệng tôi, giả vờ tức giận.

“Đùa mà em tưởng thật à.” Tôi kéo Diệp Tử vào lòng, một tháng nay em đi đóng phim, vừa chạm vào da thịt trơn nhẵn của em, tôi lại dựng đứng cả lên.

“Đã là vợ chồng rồi mà, anh vẫn...” Nửa câu sau của Diệp Tử đã bị tôi chặn đứng lại bằng cái lưỡi nóng ẩm.

Khoảng một tháng sau, Diệp Tử chính thức ký hợp đồng với công ty điện ảnh Vĩnh Miêu Hong Kong, công ty vận hành quy trình lăng xê rầm rộ, hình ảnh Diệp Linh Lung bắt đầu xuất hiện trên các phương tiện thông tin giải trí.

Tôi bận, đối với nghề của em lại không thông hiểu, đang ngồi ở

bàn tiệc đợi khách, tôi nhấc tờ báo lên thấy có ba chữ Diệp Linh Lung: “Ồ, sao lại giống hệt tên Diệp Tử nhà mình.” Tôi liếc nhìn bức ảnh trên đó - quả là mắt ướt miệng cười của Diệp Tử.

Khách vừa tới, thấy tôi chuyên chú vào mẫu tin trên báo, dí mắt vào nhìn, phán: “Xem cái gì thế kia, loại đàn bà này bây giờ nhiều lắm.”

“Xinh đẹp mà không nổi tiếng cũng uổng” Tôi đặt tờ báo xuống, tiện thể phát biểu.

“Ôi giờ, những việc của làng giải trí, tôi với cậu ở ngoài chả nói lại được đâu, có khi con bé này lại là khoản đầu tư dài hạn của tay đạo diễn? Nếu không làm sao có thể lừng lẫy trắng trợn thế được?”

Tôi nghe xong trong lòng không được vui, giờ tay gọi: “Em ơi, lấy cho anh mấy cái khăn ướt”

Công ty Vĩnh Miêu mở cuộc họp báo tại Bắc Kinh, tôi cũng đến dự, khua chân múa tay cổ vũ vợ tôi, hẳn nhiên với tôi đây là một sự kiện trọng đại.

Hôm ấy Diệp Tử mặc một chiếc váy liền thân bó sát màu xanh lam, để hở chiếc cổ và bờ vai trắng nuột nà, trang điểm sang nhẹ, bận bịu việc váy áo, nên khi em vừa xuất hiện thanh tao tươi đẹp, mọi ống kính đổ dồn về phía em.

Nếu không có sự cố ở đoạn cuối, thì cuộc họp báo đã rất thành công.

Khi mọi thứ sắp kết thúc, một ký giả của một tòa báo nào đó ở Hong Kong lách người tiếp cận và hỏi: “Thưa ông Hà, xin hỏi vì sao quý công ty lại chọn một gương mặt mới đóng vai chính bộ phim này? Lại có một bộ phận minh tinh làm nền đệm?”

“Vì phong cách của Diệp Linh Lung rất thích hợp cho vai diễn chính, tôi tin rằng cô ấy hội tụ đầy đủ năng lực đảm nhiệm vai diễn, và từ vai diễn cất cao giá trị.”

“Vậy tôi muốn hỏi một câu, năm ngoái ông ly hôn, có lời đồn đột tuyển diễn viên này thực chất là một cuộc săn bạn gái của ông, đúng không?”

“Xin lỗi, tôi từ chối trả lời câu hỏi”

“Vậy lý do gì hôm qua có người nhìn thấy Diệp Linh Lung từ phòng của ông trong khách sạn đi ra?” Tay moi tin ấy bám dai như đĩa đói, chưa moi móc được tin tức bất quái gì thì chưa chịu buông

tha.

Cả hội trường xôn xao, tôi hận đến mức chỉ muốn lao ra đâm vỡ mõm thằng kia.

Tất cả đèn máy lại chữa về phía Diệp Tử, đây là lần đầu tiên Diệp Tử phải đối mặt với hoành cảnh này, hai mắt cầu cứu hướng về ông Hà.

Ông Hà điềm đạm cười nói: “Buổi họp ngày hôm nay xin kết thúc tại đây, cảm ơn quý vị.”

Đương lúc mọi người rút lui, tay ký giả hét với theo: “Không trả lời nghĩa là ngầm thừa nhận?”

Tôi đứng đợi ở cửa, lăm le đợi tay nhà báo, vừa thấy hắn tôi xông ra đâm thẳng vào mặt, đập một cái, bỏ đi ngay.

Phải bỏ đi ngay. Nếu không lát mấy tay nhà báo nhìn thấy thằng ôn kia bị đá văng răng thế kia, lại giật tím nóng.

Buổi tối Diệp Tử vừa về tôi nói với em luôn. Em cúi đầu không nhìn tôi: “Giờ mới biết trộn trong làng giải trí này thật mệt.”

“Thế thì đừng làm nữa, ngoan của anh, có gì phải làm mình tinh à? Em mới chỉ bắt đầu nổi tiếng, sau này còn khối chuyện.” Tôi vuốt tay lên tóc em, dịu dàng thuyết phục.

“Chồng ơi, chắc anh không để bụng lời thằng khốn kia chứ?”

“Không, anh tin mình.”

Đêm ấy tôi mơ thấy giấc mơ kinh hoàng, Diệp Tử ngang nhiên ve vãn một thằng trai khác ngay trước mặt tôi, bị tôi đánh cho một trận. Nhưng mơ cũng chỉ là mơ, ai cũng biết tôi không bao giờ đánh phụ nữ.

Ngày hôm sau tôi hủy bữa ăn với khách hàng, muốn mời vợ đi ăn, lâu quá rồi, em bận tôi cũng bận, đến nước nguội còn phải hâm nóng lên, hưởng hồ tình cảm?

”Ồ, anh, sao không nói sớm, em vừa hẹn với người khác xong.”

Diệp Tử nói trong điện thoại.

“Với ai?”

“Với ông Hà, ông ấy vừa gọi cho em, buổi tối đi ăn và đi hát gì đó, có vài diễn viên nữa.”

Lại cái tay ấy, tôi nghe đến tên gã này là chân tay ngứa ngáy.

Tôi nói: “Thế thì thôi, vậy anh đi làm việc khác...Em đừng về muộn quá nghe chưa?”

Buổi tối tôi ăn qua loa rồi về nhà, đã rất lâu không về sớm, tôi nằm

trên đi-văng xem một ti vi, nhớ đến việc công ty Vân Nam đang đặt quảng cáo tại 5 webservice lớn, tôi mở máy vi tính lên xem.

Hôm nay đầu đề của tất cả các tin giải trí là: Giám đốc công ty điện ảnh Vĩnh Miên công khai quan hệ với Diệp Linh Lung.

Tôi giận tím tái, vấn đề quái thai mà tay nhà báo hôm qua khai mào đây mà, ông Hà lại không giải thích gì, thế là có cái tin nóng này, lại đăng một loạt các đường dẫn, trong đó có một tin nhà báo của tờ Hong Kong vừa ra cửa đã bị hành hung, nghi ngờ có liên quan đến việc trên.

Tôi mở lời bình luận phía dưới, có đủ loại ý kiến, rất nhiều sự phản đối, có người còn chửi mắng thậm tệ, sự thật sau ánh hào quang, nhưng nếu có người trực tiếp nói vợ tôi, tôi cam đoan sẽ đâm rụng răng nó như đâm tay sắt.

Tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa, tôi nghĩ bao giờ chẳng có một đám người, từ sáng đến tối rình rập chuyện thị phi, trà dư tửu hậu, tán không biết mệt.

Có một số lời bình luận khơi dậy sự tranh luận, nói rằng Diệp Linh Lung đã từng là điểm biệt thự ở một hộp đêm, còn nói làm ăn đâu ra đấy, Diệp Linh Lung chắc chắn dựa vào thân phận gái điểm của mình mới có được vai diễn từ lão già Hà.

Tim tôi rung lên bần bật, tiếp tục mở một webservice tin tức liên kết khá lớn, xem được đúng câu nói đó. Như thế có ai đang cố tình bôi nhọ Diệp Tử.

ĐM chúng nó! Tôi càng xem càng tức, ngắt luôn đường dây nối mạng.

Đêm ấy Diệp Tử rất muộn mới về, mồm nồng nặc mùi rượu, tôi vốn đã không vui, vùng vằng quay lưng lại, không thèm để ý đến em.

Diệp Tử rửa qua loa mặt, nằm vật ra giường ngủ thiếp đi.

Đã quá đêm mất tôi vẫn mở trừng trừng nhìn lên trần nhà, càng nghĩ càng bức dọc, vừa lúc điện thoại của Diệp Tử réo lên, ngó sang thấy Diệp Tử đang ngủ say, tôi không nỡ lay em dậy.

Tôi nhìn điện thoại, điện thoại hiện lên chữ “HE”, Chẳng phải đây là ghép âm của chữ “HÀ” hay sao? Tôi bắt đầu cúi, chó má, hần vừa đưa Diệp Tử về nhà? Gọi cái ĐM gì nữa?

Tôi vắt cái điện thoại đi, đang định ngủ tiếp, điện thoại lại kêu leng

keng hai tiếng.

Là tin nhắn.

Tôi do dự không biết có nên xem trộm tin nhắn không, từ trước đến giờ tôi chưa từng kiểm tra điện thoại của Diệp Tử, bởi lẽ đây là vấn đề tín nhiệm tối thiểu giữa hai người. Nhưng lần này tôi đã xem, vừa xem xong chỉ muốn vất ngay cái điện thoại tã tưởi này xuống lầu.

Tin viết thế này: “Linh Lung, thật vui vì em đã tiếp anh hôm nay, đã bao năm anh chưa vui thế này bao giờ, cảm ơn Chúa đã cho anh biết em. Ngủ ngon. Mơ đẹp.”

Tôi đang cân nhắc có nên gọi Diệp Tử dậy không, điện thoại của em lại leng keng reo hai tiếng chuông, không phải “HE”, là một số điện thoại lạ: “Em yêu quý, anh nhớ em lắm, em hãy rời xa nó, chỉ có anh mới gọi dậy sự nồng nhiệt trong em, hôn em một vạn lần, yêu em!”

Đồ đĩ! Con đĩ, tôi sắp không nhận ra cô rồi? Tay tôi cầm điện thoại run lên bần bật. Tôi phát điên gọi lại ngay cho số vừa rồi, bên kia đã tắt máy.

Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh...tôi tự trấn an, có thể hai tin nhắn này không phải do tay Hà kia gửi đến, có thể là ai ai ai ai đó nhắn nhầm chẳng?

Tôi đi đi lại lại xung quanh căn phòng, lòng rối như tơ vò, tôi sâu chuỗi và sâu chuỗi và sâu chuỗi mọi việc thành một sợi kết nối: Tin thứ nhất thông điệp chưa quá nghiêm trọng, tin thứ hai chưa nhận định được là của tay Hà hay kẻ khác, nếu vì hai tin chưa rõ nguồn gốc này hiểu nhầm Diệp Tử, tôi sợ mình làm hư hại mối lương duyên.

Tôi lặng lẽ ghi lại số điện thoại kia, 13510*****, việc này phải chờ điều tra, nhưng nhớ...thì tôi sẽ ra sao đây?

Đêm ấy tôi ngủ trong nỗi mục nát, lặn lội trái phải, trần trọc không yên, tôi không tin Diệp Tử làm điều có lỗi với tôi, nhưng trong tin nhắn có một từ làm tôi buồn nôn “Hãy rời bỏ nó” lời nói bóng gió này, tôi phải giải thích sao.

Chương 62

Chạng vạng ngày hôm sau Diệp Tử chủ động gọi cho tôi, dỗ dành:

“Chồng ơi, tối qua bé không đưa chồng đi ăn, hôm nay cùng nhau nhé, được không?”

Nếu hôm qua cô ta không làm điều gì có lỗi, thì việc gì hôm nay phải lo đền, lo bù cho tôi?

Hừ! Thằng đàn ông nào mà chả có thói hẹp hòi? Tôi đã không để bụng chuyện trước kia ở Đá quý trần gian, sao bây giờ lòng như ngàn tảng sóng trào lên?

Dần dần tôi vỡ lẽ, cô ta làm ở Đá quý trần gian là việc trước khi gặp tôi, tôi có thể không ke, nhưng khi cô ta đã là vợ chưa cưới của tôi, tôi không thể nào cho phép vợ mình lừa dối mình.

Trong lúc dùng bữa Diệp Tử tỏ ra rất vui vẻ, nói tối qua cùng ông chủ Hà và vài ngôi sao đi hát karaoke, sau đó hai người ra quầy bar tâm sự, Hà kể cho Diệp Tử nghe chuyện ngày xưa của hắn, chuyện lập nghiệp gì đó.

“Em thấy ông ấy khá tốt anh ạ” Diệp Tử kết luận.

Tốt...? Tốt sao không thấy quyên góp tiền cho học sinh tiểu học?

Lúc này điện thoại của Diệp Tử lại “bi bi” réo rất, tôi ngồi thẳng người dậy, dỏng tai lên nghe, đồng thời quan sát hành tung trên khuôn mặt Diệp Tử, em cau mày, xem xong tin nhắn hơi liếc sang tôi.

“Ai nhắn tin đấy?” Tôi hỏi.

“Chẳng biết, gửi nhầm thì phải!” Diệp Tử vừa nói, vừa bấm nút xóa tin.

Buổi tối điện thoại tiếp tục nhận thêm vài cái, “bi bi” kêu liên tục, tôi chỉ muốn giật lấy xem, còn em lẩm bẩm: “Không biết ai thần kinh, số điện thoại rất lạ.”

“Nội dung gì thế? Có gì hay thì nói với anh.” Tôi giả như không hay biết.

“Không có gì, cái thứ nhạt nhẽo, chắc ai gửi nhầm.” Diệp Tử tắt máy.

Nếu không có gì tại sao cô phải vội tắt máy?

Một lát sau Diệp Tử vào buồng tắm, tay cầm theo di động.

Tôi cười khẩy trong bụng, cô đang “thông hơi” với tình nhân à? Nói với thằng ôn ấy đường hoàng ăn cơm với chồng hợp pháp này, đừng nhắn tin nữa!

Chồng hợp pháp cái mẹ, tôi sắp trở thành chồng cũ rồi.

Đợi tới nửa đêm tôi lên tỉnh dậy, thấy Diệp Tử ngủ say, bèn cầm

điện thoại mang ra phòng khách, chốt cửa, vừa mở điện thoại lên tin nhắn ùn ùn đổ về.

Tổng cộng 3 tin, đều là con số thần bí 135107*****nhắn, nội dung hoàn toàn giống nhau: *Cưng, anh mong em muốn chết, nhớ đến đến đây, anh không thể tự kiềm chế. Em bỏ ngay cái thằng họ Lý kia đi, không phải em đã nói em không còn yêu cái thằng đó nữa? Trở về bên anh Diệp Tử bé bỏng ơi, để anh được yêu em, hôn em một vạn lần.*

Tôi có thể không tin đám truyền thông rắp tâm rải những lời nói nhằm nhí khó lường trên mạng, nhưng, tôi không thể không tin vào chính mắt mình.

Tôi lao ra phòng ngủ, vừa lúc định thò tay vào Diệp Tử dậy, sức nhc có câu nói: *Săn trộm phải có tang vật, bắt kẻ thông dâm phải bắt tại giường.*

Tôi gửi ba tin nhắn kia vào máy mình để lưu trữ, xóa chúng trong máy Diệp Tử, lòng toan tính, làm sao để tìm ra những bằng chứng xác thực.

Lúc ấy, tôi chỉ muốn bắt ngay quả tang Diệp Tử và thằng khác tăng tịu với nhau, ngoài ra, không nảy ra được ý tưởng gì.

Cơn thanh nộ làm ta nổi điên, chính cơn thanh nộ cướp trắng của ta sự khôn ngoan.

Ban ngày như thường lệ, tôi vẫn đi làm, việc của Diệp Tử quấy nhiễu đầu óc tôi, tôi càng nghĩ càng giận điên: Bỏ mày kiếm tiền học máu, ra sức cho mày có cuộc sống tử tế, con đi ấy lại nuôi gia ngay sau lưng mình. Bây giờ cô ta có tiếng tăm rồi, vững cánh tung bay rồi, nuốt lời rồi, tin nhắn ấy đã giục, yêu cầu con đi nhanh chóng rời bỏ thằng họ Lý.

ĐM, còn tay Lý nào gắn bó với Diệp Tử ngoài tôi?

Điện thoại reo chuông, một số điện không biết.

“A lô?” Tôi hậm hực nhận điện.

“Này, được lắm, Lý Hải Đào, bao nhiêu năm vẫn không đổi số ă Độc tôn phết nhỉ.” Một giọng nói khá quen thuộc, trong đầu tôi chớp hiện lên ánh mắt u ám của Tiểu Ngọc.

“Có chuyện gì thế Tề Ngọc Quỳnh?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Ô, gọi điện thoại hỏi thăm không được à? Em xin, lần sau đừng gọi em là Tề Ngọc Quỳnh nữa, bây giờ tên em là An Ngọc, OK! Thế nào, dạo này khỏe không?”

Lại còn OK, con bé này coi mình là ai, mới ba ngày đã gọi điện tán tỉnh.

“Xin lỗi, bây giờ tôi bận, nếu không có gì quan trọng, sau này đừng gọi cho tôi nữa.”

“Thế nhé,” xem chừng bên kia Tiểu Ngọc đang cười mũi, “Em chỉ muốn báo với anh, ban nãy thấy vợ anh đấy, đi cùng một lão già uống cafe, trông thân mật lắm, không phải bố anh chứ?”

“Cô nói gì?”

“Em nói gì mà anh không biết sao? Trời ơi, thật lòng em đang vui sướng, không kìm được phải báo với anh một tiếng, chả phải các người chuyên rêu rao chuyện tình yêu của mình thế này thế kia ư?Ồ la, hóa ra cũng chỉ là cái thứ...”

“Vớ vẩn! Tôi với Diệp Tử là tôi với Diệp Tử, liên quan gì đến cô? Cô đã quên cái bộ dạng nhếch nhác đi bán đĩa lậu của mình rồi à? Không nhờ Diệp Tử thì bây giờ cô có phim để đóng không? Không có Diệp Tử cô có là An Ngọc không? Có cơ hội đổi tên không? Mà cô còn nói xấu sau lưng?”

“Thì sao? Em thích thế, anh có gan thì đừng đến xem pha này, Diệp Tử và lão khòm kia đang ngồi ở quán cà phê trong khách sạn xx, chúng đang ở đây, lát đi đâu nữa thì không biết rồi, ha ha...Cảnh phim hay thế này mà để lỡ thật uổng!” Tiểu Ngọc phá lên cười và ngắt máy.

Cứ cho Tiểu Ngọc cố ý chia rẽ tôi và Diệp Tử, nhưng không có gió làm sao có sóng dậy, tôi bừng tỉnh nhận ra đây chính là cơ hội để làm rõ sự việc.

Tôi lao xe đến nơi Tiểu Ngọc cung cấp địa chỉ.

Trên đường đi tôi tự trấn an mình: Nhất định không được quá xúc động, không được quá xúc động, Tiểu Ngọc là con yêu nữ, lời cô ta có đáng tin không? Phải để sự thật nói lên sự thật.

Chương 63

Tôi bước vào đại sảnh, quán cà phê nằm sâu bên trong, tôi đi vào, sợ nhờ Diệp Tử trông thấy thì tôi không biết phải giải thích ra sao. Hay là nói: *Tôi đến bắt kẻ thông dâm?*

Bước vào quán cà phê rộng rãi, tôi nhận ra Diệp Tử ngồi ở góc xa,

đối diện với cô ta quả nhiên là lão Hà, chúng nó cười cười nói nói, còn tôi đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Giữa quán cà phê có một chiếc cột lớn màu vàng, tôi chọn vị trí chiếc sa-lông ở đại sảnh, kiếm một tờ báo che mặt.

May mà Diệp Tử ngồi quay lưng lại, nếu không với con mắt tinh anh kia, thế nào cô cũng phát hiện ra tôi.

Ôi, bỗng nhiên tôi biến mình thành tên trộm.

Bọn họ vẫn say sưa trò trò chuyện chuyện, Diệp Tử hớn hở cười, tìm tôi chập chờn đau nhói.

Một lát sau tay Hà gọi thanh toán, nói nhỏ gì đó với Diệp Tử, Diệp Tử gật đầu, hai người đứng dậy rời khỏi quán, đi về phía thang máy.

Lão Hà vô ý sượt tay qua chiếc eo thon của Diệp Tử, nhìn thấy từ xa tôi chỉ muốn mua một con dao thái thịt chặt đứt tay hắn.

Đội họ bước vào thang máy, tôi rón rén bám theo, con số trên thang máy không ngừng dịch chuyển, cuối cùng dừng lại ở tầng 22.

“22,22,22” Tôi vừa lẩm nhẩm vừa bước vào thang máy.

Lòng tôi run rật, đầu lấp loáng hình ảnh Diệp Tử và tay Hà quần rịt, tôi nghiêng tay thành nắm đấm.

Đến tầng 22, tôi nghĩ tất cả đã kết thúc, bắt quả tang vụ thông dâm này không hề dễ, cả tầng toàn phòng thượng hạng, nhưng có đến 30 phòng, nếu đi từng phòng mà gõ cửa, sợ rằng Diệp Tử chưa thấy đâu tôi đã bị bảo vệ tóm.

Làm sao đây? Tôi tần ngần bên thang máy nhìn theo những dãy cửa.

Có rồi! Gọi điện cho Diệp Tử, cố nghe xem tiếng chuông phát ra từ phòng nào! Thông minh thật!

Tôi gọi ngay cho Diệp Tử, nghĩ bụng chỉ cần cô ta nhắc máy là tôi sẽ đập, tôi giả vờ thông dong đi qua từng phòng, hai tai căng đến sắp đứt ra.

Nói thật, ý tưởng này không phải tối ưu, khách sạn năm sao, cách âm rất tốt, giờ chỉ còn cách thành tâm cầu khẩn thôi.

Tôi dừng lại ở phòng 2218, lờ mờ nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, mỗi lúc một rõ hơn. Bên ngoài căn phòng bật đèn đỏ “Xin đừng làm phiền”, tôi muốn nổ măt vì tức giận.

Tôi đập cửa, lấy ngón tay bịt cái mắt mèo trên cửa lại.

Một lát sau mới có tiếng người nói vọng ra: “Ai đấy?”

Tao là cha nội mày đây, tôi thầm nghĩ, nhưng không lên tiếng, tiếp tục đập cửa.

Chắc người trong phòng đi từ xa tới, nhìn vào cái mắt mèo, chẳng thấy gì lại hỏi: “Ai đấy?”

“Nhân viên phục vụ, đưa báo cuối ngày!” Tôi đáp.

“Anh nhét qua khe cửa là được rồi!”

“Nhét cái mẹ mày!” Tôi không chịu nổi, lấy chân đá vào cửa,

“Diệp Linh Lung, mở cửa! Tôi biết cô đang ở bên trong!”

Cửa mở ra, Diệp Tử đứng trước mặt tôi, khuôn mặt giận dữ và khó hiểu, cô ta hỏi: “Sao anh đến được đây?”

Tôi nhìn cô ta từ đầu đến chân, áo khoác ngoài đã được cởi, bên trong là một chiếc váy ngắn rời, cánh tay trắng nuột như hai búp sen lộ ra ngoài, đứng đằng sau là tau Hà, tay này đã cởi bỏ chiếc áo com-lê, cà vạt long lông nơi cổ, hai mắt chớp lia lịa như sao nháy trên trời.

Tôi mừng rỡ lại cái đêm Diệp Tử từ Singapore trở về, vừa hôn vừa giật đứt chiếc cà vạt của tôi. Nhớ đến đây trong lòng bùng lên ngọn lửa căm hận.

“Hừ!” Tôi rên lên, túm lấy tay Diệp Tử, “Cuối cùng bị tôi bắt rồi? Cô còn nói gì nữa?”

Diệp Tử hất tay tôi ra, “Anh điên à? Anh nói gì thế? Em đến bàn với ông Hà về kịch bản!”

“Nói gì? Bàn kịch bản mà phải chui vào đây bàn à? Vừa nãy ở quán cà phê chưa bàn xong à?”

“Anh theo dõi em?” Diệp Tử tròn mắt.

“Đừng nhiều lời! Không theo cô sao biết được sự thật?”

Tay Hà lúc này mới xen vào: “Anh Lý phải không ạ? Linh Lung nhắc về anh rất nhiều, hình như anh đang hiểu nhầm? Đúng là tôi mời cô ấy lên đây, anh xem kịch bản chúng tôi vẫn để trên bàn kia.”

“Xem cái C.. ông, cứ đứng đây! Tôi với ông sẽ thanh toán sau!”

Tôi đẩy gã khom ra, kéo Diệp Tử đi, “Cô về nhà giải thích rõ cho tôi!”

“Bỏ tay em ra, anh thần kinh à!” Diệp Tử vùng ra, “Anh dựa vào đâu mà nói nhầm?”

“Nói nhầm? Chuyện khác không nói, cô vào phòng thẳng kia thì thà thì thụt làm cái gì?”

Diệp Tử nghiêng răng, quay đầu vót vát với tay Hà: “Xin lỗi, ông Hà, tôi có việc phải đi trước, tôi sẽ gọi cho ông sau.”

Nói rồi cô ta quay lại lấy chiếc áo khoác, đi theo tôi ra khỏi cửa.

Ông Hà đương định giải thích, bị tôi đẩy dúi dụi ra xa.

Cuối cùng chúng tôi đã đẩy cửa về nhà.

Diệp Tử bắt đầu gói ghém đồ đạc, tôi khoanh tay đứng đằng sau:

“Thế nào, toại nguyện rồi chứ?”

“Sao anh lại có thể đa nghi như thế?” Diệp Tử hạ tay xuống quay về phía tôi.

“Đa nghi? Ừ đấy! Gã Hà đó ngày nào chả nhấn tin báo cô bỏ tôi Lý Hải Đào? Còn hôn cô vạn lần, ĐM cô! Tôi là thằng đàn ông, tôi đã không chấp chuyện quá khứ của cô, nhưng tôi không cho phép cô đến bây giờ vẫn lừa dối tôi.”

“Lý Hải Đào, Sao anh lại hẹp hòi như thế? Anh còn kiểm tra điện thoại của em?!”

“Cô lên lút người khác, còn tôi chỉ xem điện thoại của cô thôi!”

“Anh tự dung dụng chuyện, nói vớ nói vẩn!”

“Ô! Ô! Ô! Tự dung dụng chuyện? Nói vớ nói vẩn?” Tôi lúi di động của mình ra đọc: “Cung, anh mong em muốn chết, nhớ đến đêm ấy, anh không thể tự kiềm chế. Em bỏ ngay cái thằng họ Lý kia đi, không phải em đã nói em không còn yêu cái thằng đó nữa? Trở về bên anh Diệp Tử bé bỏng ơi, để anh được yêu em, hôn em một vạn lần.”

Chưa đợi tôi đọc hết, Diệp Tử hất điện thoại khỏi tay tôi: “Em không biết ai gửi cho em!”

“Chả lẽ ma nó gửi? Hả?”

“Anh lớ trớn lắm, Lý Hải Đào!”

“Tôi lớ trớn? Đúng, tôi lớ trớn, tôi lớ trớn một lòng cuồng dại, hết lòng hết dạ vì cô kiêu tiền, hết lòng hết dạ mong cô sống những ngày tươi đẹp, tôi không hề chấp nhận việc cô đã từng làm cái nghề không sạch sẽ gì ở Đá quý trần gian, cũng không chấp việc cô lấy thằng khác, tôi đã làm gì có lỗi với cô? Cô nói đi! Thế mà để hơn người, cô lên giường với thằng khom ấy! Cô có còn liêm sỉ không cô?”

“Em không như thế!” Diệp Tử ngược mắt lên tha thiết tiến lại phía tôi.

“Không có! Không có cô rúc vào phòng nó? Quần áo không chỉnh

tê? Cô rửa tôi tới sớm? Hay là tôi phải đợi cho đến khi cô tụt váy xuống mới gõ cửa?”

“Anh!” Diệp Tử lao đến tát tôi, tôi trở tay không kịp, lãnh trọn một cái vả vào mặt.

Tôi bất thần giơ tay đánh trả, “Bốp!” Diệp Tử bị đánh loạn choạng người, lúc ngẩng mặt, bên má hằn lên vết năm ngón tay.

Cô ta uất ức nhìn tôi, tôi cũng trừng trừng nhìn cô ta, lòng tôi bắt đầu nhũn ra, tôi vội vã chạy lại xoa lên má, Diệp Tử nghiêng đầu tránh, nước mắt tràn ra hai bên khóe mắt.

Cô xô cửa bỏ đi, tôi đứng im không cựa, muốn dùng mọi loại lý do để thuyết phục bản thân hãy tha thứ cho cô ta, hãy giữ cô ta lại, nhưng tôi không thể. Cô ta có thể chửi tôi, đánh tôi, nhổ nước bọt vào mặt tôi, nhưng tôi không thể khoan nhượng cho người đàn bà tôi yêu bội phản.

Ngày hôm sau tôi từ công ty trở về nhà, phát hiện ra mọi đồ đạc của Diệp Tử đã biến mất, đến tuýp nước rửa mặt cũng không để lại. Con đàn bà này là thế, sẵn sàng tuyệt tình.

Tôi suy nghĩ đúng một đêm, vẫn không thể thuyết phục bản thân tha thứ cho cô ta. *Tình trả lại cho tình, ý trả lại cho ý*, đàn ông hề gặp chuyện thế này là hoàn toàn bị đánh gục, muốn gượng dậy cũng không gượng dậy được. Tôi không biết liệu thời gian có làm mờ nhòa đi tất cả hay không, quan trọng nhất là, liệu tôi còn có thể thu nạp cô ta không?

Tôi đã trả giá tất cả vì cô ta, cái tôi nhận được là sự phản bội.

Tôi hận cô.

Các tin tức về Diệp Tử thay mới liên tục.

Ngày ngày, tôi đều có thể nghe thấy cái tên đó, muốn cự tuyệt chỉ còn cách bịt tai, nhắm mắt. Tôi đã đập tan cái ti vi, ban đầu cũng định đập nốt cái vi tính, hồi tâm chuyển ý thấy tin tức về Diệp Tử đang trào nóng, không xem cũng uống, có khi lại để lỡ mấy cái tin nực cười.

Trên mạng có nguồn tin cho biết, Diệp Linh Lung và tay Hà đã chính thức sống chung, tay trong tay tham dự các cuộc họp báo. Có mạng xì xào rằng Diệp Tử vốn là một tiếp viên “cấp cao”, ở với tay Hà chẳng phải sự gì hiếm lạ!

Tôi bấm bật máu môi đọc cái tin đó, không biết máu nó là thứ mùi vị gì, răng lợi đau ê ẩm.

Một bữa không nhin được nữa tôi gọi cho Diệp Tử, chưa nói được đôi câu đã chửi nhau ồm tỏi qua điện thoại, cô ta mắng tôi ngu, đàn, thói, tôi chửi cô ta là đi, điếm, bỉ ổi.

Đập máy xuống tôi ngẫm lại thấy có khi chúng tôi chửi nhau rất chuẩn, nếu tôi không phải thằng đàn đụt thì tại sao lại ở bên cô ta? Trương Bác đã từng nói, Diệp Tử chỉ đùa bốn chuyện tình cảm thôi, tôi không phải đối thủ.

World Cup 2002, công ty bắt đầu bán ra các hạng mục nhà đất, ban đầu tôi định mua một căn để cùng Diệp Tử kết hôn vào dịp Quốc Khánh, nhưng thế gian ai học được chữ ngờ! Hệt như cái đội Trung Quốc mỗi lần tấn công đều nhằm cột gôn mà sút, chỉ biết mình không biết người, không biết nắm lấy thời cơ, xong quay sang oán tạo hóa.

Nỗi đau đớn trong lòng chỉ biết tan chảy thành sông hồ, bức bách

quá tôi lại gọi cho Diệp Tử, Diệp Tử vừa nghe thấy giọng tôi, “bộp”, đập máy.

Tiếng “bộp” ấy rút hết của tôi sức lực, có lẽ sự thật, Lửa lòng tưới tắt mọi đường trần duyên.

Thôi yêu ai đó đó khác đi, tuyệt tình đoạn nghĩa! Con đường sự nghiệp mở ra sáng lạn, có gì phải băn khoăn chuyện cưới xin?

Nhưng, không bao giờ còn người đàn bà nào, có thể làm khuấy động vò xé trái tim tôi.

Bởi không còn đau đớn nào lớn hơn trái tim đã chết.

Bỗng chốc mọi tin bài về Diệp Tử trở thành tit đầu của mọi loại báo giải trí, rải rác khắp nơi. Những thứ thịnh hành luôn vượng theo chiều gió, ai không theo kịp sẽ bị sự thịnh hành đó đào thải. Còn ai cũng không muốn bị đào thải, phải biết Diệp Tử, vì thế cô ta bỗng chốc trở nên nổi tiếng.

Cùng lúc đó, một luồng thông tin trái chiều trên mạng thu hút dư luận, loài người đã phát minh ra internet, cái thứ tuyên truyền thần tốc những loại tin thật thật giả giả.

Trên mạng không chỉ nói Diệp Tử đã từng là gái bán hoa, còn nói trước đây Diệp Tử nghiện, vào tù, les, đã từng kết hôn vvv và vvv, thậm chí giá đi khách của Diệp Tử ở Đá quý trần gian cũng được đăng tải công khai, những tin tức trái chiều đầy rẫy trên các trang báo, những lời bình luận chua chát, đòi trục xuất Diệp Tử khỏi lãnh thổ, công kích đủ điều để làm nhục chí cô.

Có lẽ đây là thời khắc khó khăn nhất của Diệp Tử, biết đâu em đang rất cần một ai đó đứng đằng sau khích lệ và ủng hộ, cái lão khom Hà có bộ ngực lép kẹp, liệu có thể chắn gió gạt mưa cho em? Cho dù em đã làm gì lừa dối tôi, cho dù em đã phản bội tôi như thế nào, tôi cảm thấy đây là lúc cần giúp em vượt qua đầm trũng của cuộc sống.

Vì thế một lần nữa tôi lại gọi cho Diệp Tử.

Người nhận điện thoại là quản lý của em, tôi chưa nói gì, đầu máy bên kia đã trả lời: “Xin lỗi, Diệp Linh Lung không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào.” Rồi đập máy.

Tôi tần ngần cầm chiếc điện thoại, cuối cùng vuốt mặt, đi vào nhà tắm vốc nước lạnh lên mặt.

Tôi đã nói tôi không tin vào số phận, tôi đã nói trăm nghìn lần tôi tin vào nhân quả luân hồi, thiện ác báo ứng.

Đúng lúc này Úc Đình lại xuất hiện, khiến Diệp Tử đang lún trong tình trạng bị dìm pha bom dẹt đến sứt đầu mẻ trán hứng trọn một đòn chí mạng.

Tối hôm ấy tôi dẫn mấy khách hàng đến một hộp đêm, nghiêm túc mà nói đây chưa hẳn là một hộp đêm, làm sao để phân loại? Nó vừa là sàn nhảy, vừa là quán KTV và cà phê, quán cà phê là một góc bọc kính, nhưng cách âm rất tốt, ngồi đó có thể nhìn thấy cảnh trí của toàn bộ sàn nhảy, tôi thích nơi này, động-tĩnh kết hợp.

Tôi rời KTV, đưa khách ra quán cà phê bàn chuyện.

Một người đàn bà uyển chuyển lướt qua người tôi, một bộ đồ đen tuyền bó toàn thân, đeo một chiếc túi khoác to màu đỏ, tôi hơi xéo mắt nhìn theo.

Tôi tóm lấy tay người ấy, “Úc Đình, cô đây à?” Tôi hỏi.

Cô ả khựng lại, nhìn, thờ ơ đáp: “Không phải tôi.” Rồi hất mạnh tay tôi ra, hấp tấp lẩn vào sàn.

“Anh biết ả điếm đây à?” Khách hàng tiện hỏi.

Tôi cười trừ, cũng không trả lời, lòng còn cào tiếng gào tội lỗi, tôi chắc chắn đây là Úc Đình, nhưng cô ả biến mất đã nửa năm nay, tại sao giờ lại xuất hiện? Đến đây làm gì? Cô ta đã gọi cho Diệp Tử chưa? Diệp Tử biết hay không biết cô ta về Bắc Kinh rồi?

“Anh có yêu cầu gì trong cách tiến hành điều khoản này không?”

Khách hàng nhấp một ngụm cà phê hỏi tôi.

Tôi lấy lại tập trung, thôi, không nghĩ về Úc Đình nữa, đến Diệp Tử giờ cũng không quan trọng, tôi còn lo làm gì? Cô ta đâu phải chị ruột tôi.

Vừa trao đổi được mấy câu, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, xung quanh bỗng im bật, sàn sân khấu không còn rung, mắt vị khách hàng căng to hơn cái lục lạc, đang nói với tôi cũng dừng lại, chăm chú nhìn ra bên ngoài, rồi đứng bật dậy.

Tôi quay phắt ra xem, bên ngoài hỗn loạn, tiếng nhạc đã dứt, toàn bộ hệ thống đèn được bật sáng, bao nhiêu người xô vào nhau như điên, chạy trốn một người đàn bà mặc váy đen.

Trong tiếng kêu náo loạn, người đàn bà váy đen vướn chân mình vào ghế, ngã xuống.

Tôi xin thề, đó là Úc Đình.

Cô ta ngã sấp xuống sàn nhà, người từ bốn phía bâu lại xung quanh, tôi kinh ngạc nhìn đám đông rồi chạy đến lách vào đám

người, Úc Đình đứng bật dậy, cái túi đồ chõng chơ rơi bên cạnh.

Hai tay cô ta đang nắm chặt một thứ, nhìn không rõ, tôi cứ chen ngược vào đám đông người.

Thứ Úc Đình đang nắm trong tay, là một khẩu súng, một khẩu súng lục đen. Bằng nhận biết bốn năm tại trường quân sự, tôi khẳng định khẩu súng là thật.

“Tránh ra!” Cô ta hét lên: “Ai lại gần tao bắn!”

Cả sàn nhảy huyền ảo, hầu như ai cũng lùi về phía sau nắp thân, người núp lúc nhúc dưới gầm bàn, Nhưng ngoài nỗi sợ hãi, có lẽ họ đều hy vọng được xem một màn trình diễn nghìn năm có một sẽ được kết thúc thế nào. Không nghe thấy tiếng ai ngoài tiếng thở dốc của Úc Đình.

Tôi buột miệng lên tiếng: “Úc Đình, đừng làm liều!” Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía tôi, tôi bắt đầu ân hận đến muốn đập đầu vào tường.

Đôi mắt to sáng ngời của Úc Đình đảo về phía tôi, chĩa súng vào mặt tôi, vì tôi rất lộ, người khác đều đang ngồi xỏm, chỉ có tôi là đứng, hiên ngang, một thằng đàn ông.

Úc Đình trừng trừng nhìn tôi, trong vài giây, rồi cô ta nở nụ cười buồn rầu, nụ cười ấy, đẹp không gì thâu, như con bướm đen sắp chết lao mình vào đám lửa cháy.

Nụ cười vừa tắt cô ta đột nhiên giơ khẩu súng lên.

“Pằng!” Tiếng súng vang khắp sàn nhảy, nếu không vì đã từng ở trường quân sự học xạ kích, tôi đã giống như tất cả mọi người kinh hãi rít lên.

Lúc định thần lại, Úc Đình đã nằm vật ra trong đống máu, dòng máu ướt thẫm đỏ lòm chảy ra từ đầu cô, nhanh chóng đọng thành vũng trên sàn nhà.

Tôi muốn phát điên! Tôi chưa từng bao giờ chứng kiến một người tôi quen biết phải chết, nhưng hôm nay tôi đã tận mắt chứng kiến một người tôi quen thân chết ngay trước mặt tôi, và câu cuối cùng cô nói với tôi là: Không phải tôi.

Trên hành lang lối vào nhà vệ sinh, có thêm một cái xác chết nằm đấy: Cao Thiên.

Chương 65

Hậu quả trực tiếp sau cái chết của Úc Đình là tôi phải ngồi một đêm ở đồn. Điều tra viên cho tôi hơn một tiếng đồng hồ trấn tĩnh lại mới hỏi căn kẽ nguồn cơn.

Tôi đã định giấu biệt cái tên Diệp Linh Lung, nhưng thực lòng tôi không thể tự bào chữa, chỉ còn cách khai báo toàn bộ những gì biết được, tôi thèm ngủ, tôi mệt, nhắc đến cái tên ấy tôi vẫn cảm thấy mệt.

Tôi không thể hình dung trong nửa năm trước khi chết Úc Đình đã làm gì, càng không thể đoán ra vì sao ân oán ba năm đã qua giờ cô ta mới giết Cao Thiên, và lý do gì khiến cô ta bắt cần mọi việc quyết định làm như thế, cuối cùng lại giơ súng tự sát, câu cô ta buột miệng nói với tôi ở mức độ nào đó hẳn có mối liên quan nhất định? Và còn, khẩu súng ấy, Úc Đình kiếm đâu ra?

Bất kỳ ai cũng có những câu đố phải trả giá cả đời mà không thể lý giải, với tôi, Úc Đình là như thế. Chắc là 100 năm nữa ở một thế giới khác tôi mới có thể hỏi rõ Úc Đình.

Tảng sáng, tôi mệt mỏi cực độ trở về nhà, đặt lưng xuống sa-lông ngủ thiếp đi.

Vũng máu đỏ lờm dim ngập trong giấc mơ.

Vào thời điểm mấu chốt của sự nghiệp, cái chết của Úc Đình phơi bày sự thật về Diệp Tử ra ngoài ánh sáng, chỉ qua một đêm, dưới con mắt của dư luận mọi lời đồn thổi thêu dệt trước đó đã được nghiệm chứng. Tôi không thể biết Diệp Tử đã phải khóc bao lâu, mà có lẽ, em không còn khóc được nữa.

Tôi gọi gọi gọi, máy đều tắt.

Tôi tìm mọi cách để liên lạc với em, và nhận ra hầu như ai cũng không thể liên hệ với Diệp Tử.

Trong cuộc họp báo tại Hong Kong trước ngày bấm máy bộ phim, một ký giả ép Diệp Tử phải trả lời thành thật, Diệp tử gần như mất hết lý trí và hoàn toàn sụp đổ, không kiềm chế được đã giận dữ ném chai nước khoáng về phía tay nhà báo.

Tôi gọi về nhà em ở Thanh Đảo, bố em nhận điện, khóc lóc trong điện thoại, ai oán: “Ông trời ơi, tôi có gây nên tội lỗi gì đâu, mà lại nuôi lớn cái thứ không biết nhục ấy...” Mẹ Diệp Tử phải đỡ lấy ông nghe, thông báo hôm kia Diệp Tử có gọi về, chỉ nói muốn yên

tĩnh một mình, đợi mọi việc lắng xuống, sẽ về nhà. Những lời đồn đại đã làm tổn hại đến cả người thân Diệp Tử.

Tôi hỏi dò khắp nơi, mà không tìm được bất cứ một thông tin đáng tin cậy nào.

Có người nói em đã theo một tay người Mỹ gốc Hoa sang Mỹ, có người nói em đã di cư, có người nói em bị điên rồi, thậm chí có người nói em đã nhảy lầu, và chẳng bao lâu, mọi người bắt đầu quên lãng em.

Như hoa quỳnh trong đêm nở rồi tàn.

Tình người mỏng nhạt như một tờ giấy, những đề tài đàm tiếu chốn trà dư tửu hậu càng ngày càng đầy ắp, càng ngày càng phong phú.

Không như tôi, mất đi một Diệp Lung Linh, như sinh mệnh mất đi sự sống.

Bất cứ thứ gì cũng có sự cân bằng, điều an ủi lớn nhất cho tôi là công việc lên như điều gặp gió, như mặt trời cao ngất giữa trưa, tôi cùng hai vị giám đốc điều hành công việc, xe lên đời BMW.

Tôi thay đàn bà bên mình, nhưng không một ai đáng để tôi yêu thương thật lòng, trừ hình ảnh những lúc họ châm thuốc hút đã đắm thấu tôi.

Ân tình của những năm qua, yêu thương hờn giận, từng thứ trách nhiệm tình cảm, từng lần xa cách hợp tan, đều bị tước khỏi tâm can tôi, hủy phá con tim tôi.

Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử ơi...Cuộc đời giống như một bàn cờ, có thể từ lúc anh trao em điều thuốc đầu tiên, anh đã đi lầm bước, và, chỉ sai một nước mà anh thua cả ván cờ này.

Như con sông Hà làm biên giới giữa nước Sở và nước Hán, lẽ nào mọi việc đều đã được định đoạt?

Chương 66

Vào một ngày, người ta không còn nhớ nổi cô Diệp Tử có mất một mí hay mất hai mí, một ngày mọi thứ hóa kiếp cát bụi, Tiểu Ngọc một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi.

Hôm ấy cô ta chủ động gọi trước, lúc đầu tôi không định đến chỗ hẹn, nhưng sau khi cân nhắc thấy mọi việc dường như có liên quan đến người đàn bà này, tôi quyết định phải đi.

Chúng tôi hẹn gặp ở 77 Tam Lý Đồn, 4 năm trước, tại nơi đây, Tiểu Ngọc kể cho tôi về cảnh đời mình, rửa xả Diệp Tử sau khi em bỏ đi. Và cũng tại nơi đây, người mặc chiếc áo hủ vàng là Úc Đình đã từng uống ừng ực 3 hộp coca, gạt lon nước sang bên, thao thao bất tuyệt kể cho tôi nghe về cuộc hôn thú của Diệp Tử.

Người xưa đã chết, Diệp Tử thì mất tích, bây giờ, chỉ còn người đàn bà này ngồi trước mặt tôi.

Người đàn bà, người đàn bà đã từng cuồng điên yêu tôi, đã từng hết lần này đến lần khác làm hại Diệp Tử, người vì tình yêu cam tâm vào tù, người đã thay đổi cả tên mình... Cô ta đang ngồi trước mặt tôi, duyên dáng yêu kiều, mặt mày phấn chấn, cô ta không còn là Sư tử vàng bốn năm trước bị tôi giật đứt áo ở Đá quý trần gian, cô ta không còn là tù nhân ba năm về trước đeo chiếc phù hiệu đối diện tôi qua lớp kính, không còn là con bé vạ vật bán đĩa lậu ở vỉa hè một năm về trước, giờ ả đã là diễn viên, một diễn viên đã tìm được chỗ đứng nhất định trong thế giới điện ảnh.

Diệp Tử như hoa quỳnh tàn đêm, Tiểu Ngọc bắt tài không bằng một gót chân Diệp Tử, tôi cứ hình dung ra hình dáng Tiểu Ngọc đứng đằng sau sân khấu và cười khẩy.

Nếu tôi là Diệp Tử, tôi sẽ kéo Tiểu Ngọc ra đệm lưng.

Tiểu Ngọc vừa ngồi xuống, câu đầu tiên với tôi là : “Có tin gì của Diệp Tử chưa?”

“Sao bỗng dưng cô lại quan tâm đến Diệp Tử?” Tôi hằm hè nhìn cô ta, châm một điếu thuốc.

“Quan tâm một chút thì sai à? Em lúc nào chả quan tâm đến nó.”

Tôi lắc đầu quày quẩy, “Giữa tôi và Diệp Tử, đã xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ có hay không có tin tức cũng thế cả, chúng tôi... duyên cạn tình mòn rồi...”

“Thật á? Tốt, đây chính là câu muốn nghe.” Cô ta tợp một ngụm bia, dụi đầu thuốc vào cái gạt tàn: “Hải Đào, bây giờ anh đang cân nhắc tiếp nhận em phải không?”

Không ngờ cô ta vẫn nhớ đến chuyện này, tôi cảm thấy cô ta thối lợ và cực kỳ nực cười: “Này, cô nghĩ cái quái gì thế? Tôi và cô có thể ư? Nếu là chuyện có thể việc gì phải đợi đến bây giờ? Thôi, cô dập tắt ý định đấy ngay đi, tôi không còn một chút hứng thú gì với cô.”

“Anh ác độc đã chưa, 4 năm rồi, chẳng nhẽ anh không có đến một cái đỉnh tình cảm cho em? Em đã làm bao nhiêu, bao nhiêu việc vì

anh, anh không cảm nhận được à? Chỉ có em, thật đấy cưng, trên thế gian này chỉ có em vì anh nhiều như thế.”

“Bao gồm việc sát thương Diệp Tử?” Tôi nghiêng răng.

“Này, chẳng phải vì con bé sao? Nếu không có nó, việc gì phải rắc rối thế này?”

“Tề Ngọc Quỳnh, tất cả những việc cô làm đều quá đáng lắm, tôi với Diệp Tử bây giờ có đồ vỡ thế nào thì chúng tôi cũng đã yêu nhau, nếu cô tiếp tục hãm hại người tôi đã từng yêu, là cô làm đau đớn cả cô ấy và tôi.”

“Ồ kia, tên em là An Ngọc, cưng đừng gọi nhầm nữa.”

“Vâng, An Ngọc, An đại tiểu thư, tôi phải nói rõ với cô, kể cả không có Diệp Tử, tôi cũng sẽ không yêu cô đâu.”

“Em không tin, là Diệp Linh Lung cướp anh khỏi em! Anh đã với em trước? Anh về nhà với em trước, nhưng sau đó con hồ ly tinh nó...”

“Hả! Vậy ra vậy ra cô luôn nghĩ như thế!” Tôi hỏi hận ngay từ đầu đã không rõ ràng với Tiểu Ngọc, “cô nghe đây, đại tiểu thư An, trước khi cô, tôi và Diệp Tử...hai chúng tôi đã có quan hệ ấy rồi! Không phải có với cô trước hiểu chưa?”

“Không thể nào! Sao em không biết?”

“Lúc ấy Diệp Tử thấy cô thích tôi, nên không cho phép tôi nói với cô!”

“Ồ...la...” Mặc Tiểu Ngọc rần đánh lại, cô ta im bất hồi lâu, lại nói: “Được, cứ cho là anh nói thật, nhưng từ đầu đến cuối anh chưa thực sự ở lại với em, nếu chúng mình bên nhau, em chắc chắn anh sẽ yêu em, trong thế gian này, có những người vừa gặp đã yêu nhau, nhưng có những người mưa dầm thấm lâu.”

Tiểu Ngọc dứt lời, tôi nhớ ngay đến Tiêu Lâm má lúm đồng tiền của tôi, không biết giờ này em sống ở đó có ổn không?

“Tùy cô nói gì thì nói.”

Tiểu Ngọc thấy tôi thất thần, lấy móng tay khều khều bàn tay tôi: “Tối nay em đợi anh ở nhà, chỉ cần cưng muốn đến, cái gì cũng là của cưng hết.” Cô ta cà cà bàn chân vào ống quần tôi, mắt hấp háy, thè cái lưỡi đỏ liếm vòng quanh môi, lộ ra hết thấy sự hấp dẫn.

Tôi nhìn cô ta, bắt đầu hơi rung động, tôi muốn ném con đàn bà này lên giường, dùng thủ đoạn cực súc nhất làm nhục ả, chà đạp ả, làm ả khô kiệt, làm ả đau nhức.

“Cần gì phải đợi đến tối? Đi luôn bây giờ, đến chỗ cô!” Tôi nghiêng chặt tay Tiểu Ngọc, “Nhân viên! Thanh toán”

Gương mặt Tiểu Ngọc toát vẻ ngạc nhiên sung sướng, lúc ra khỏi quán bar, tôi bóp nghiêng cặp mông cô ta.

ĐOẠN 23: LẠI MỘT NĂM MỚI

Mặt trời sáng ngày, tháng 10 Bắc Kinh, BMW của tôi chạy sau xe Honda của Tiểu Ngọc, tất cả những việc đã qua đột kích cuống tìm tôi, ân oán dài đặc bốn năm, yêu hận tình thù cùng tôi lao băng băng trên đại lộ vòng ba.

Tùy, bạn có thể chửi tôi là thằng đều không hơn không kém, bạn có thể chửi tôi là thứ tạp chủng mất hết nhân tính, nhưng chỉ bằng cách này, chỉ bằng cách này tôi mới có thể bám theo chiếc xe có con đàn bà nham hiểm ngồi sau, và sắp...cùng nó.

Cửa vừa sập lại, tôi như con sói lao vào Tiểu Ngọc, xé toi quần áo cô ta ra, cắn ngọp lấy cổ cô ta.

Ả đau đớn kêu lên: “Ái! Nhẹ thôi, nỡm ẹ, ai ả dừng vội thế...biết anh nhớ em, em cũng thèm anh lắm, thèm muốn chết, hôm nay em là của anh, sau này cũng là của anh, anh muốn làm gì thì làm.” Tôi nuốt ngọp miệng cô ta vào miệng mình, đẩy cô ta đổ ập ra giường.

Không có cái thứ trò mơn trớn nhẹ nhàng, tôi đâm thẳng vào trong người cô ta, đồng thời, đồng thời lấy tay dữ dằn nhào ngực cô ta. Tiếng cô ta hỏn hển rít xiết âm ỉ cả căn phòng, tôi giật lấy một cái gối bên cạnh bịt mặt cô ta lại.

Tiểu Ngọc giãy giụa khỏi cái gối, đầu xiêu vẹo sang một bên, nghiêng răng cắn cổ tay tôi, tôi tát ngay cho cô ta một cái, rồi lật người cô ta lại, đi vào từ đằng sau, túm ngược tóc cô ta lên.

Tôi đang là một thằng điên, tôi đang là loài cầm thú.

Nhưng con đàn bà phía dưới tôi, nó là đồ quỷ dữ.

Cuối cùng tôi kiệt sức nằm vật ra giường, thản nhiên quay sang nhìn ngực và cẳng tay thâm tím của Tiểu Ngọc, không hề đạt tới khoái cảm trả thù, tôi cảm thấy mình là đồ súc vật.

Tiểu Ngọc rên sưng: “Trời ơi, anh vẫn còn thích chơi trò này sao? Nhưng kích thích lắm, lần sau ra tay nhẹ hơn chút, tay anh nặng

lắm cung ơi, nhìn này, bầm tím hết em rồi này...”

Cô ta trườn lên ngực tôi cắn mút một hồi, nhảy xuống giường đi tắm, trước khi ra khỏi phòng ngủ cô ta nhếch miệng cười: “Hi hi, em đã nói rồi, sớm muộn gì anh cũng là của em...”

Tôi lơ đãng nhìn ngắm xung quanh, muốn tìm điều thuốc hút mà không tìm thấy, tiện tay kéo cái ngăn của chiếc tủ đầu giường.

Ngăn kéo khá bừa bộn, gương con, sổ điện thoại, đồng hồ..., tôi ngóc đầu lên, cầm cuốn sổ lên xem.

Một chiếc sim rơi ra từ quyển sổ.

Một chiếc sim di động.

Chừng như mơ hồ cảm thấy điều gì, tôi nhớ lại việc có liên quan đến số điện thoại.

Tôi cầm di động của Tiểu Ngọc lên, đổi sim, rồi gọi vào máy mình.

Màn hình hiện lên: 135107*****

Tôi lao thẳng vào nhà tắm, giơ tay ném mạnh cái điện thoại vào mặt Tiểu Ngọc: “Con điểm xấu xa! Hóa ra trò của mày!”

Tiểu Ngọc chết lặng trong bồn tắm, nước ngập ngực, ngập lưng, cô ta cúi gập đầu nhìn chiếc điện thoại lênh phênh trên mặt nước, rồi thoát cái đứng dậy ra khỏi bồn tắm, lấy khăn cuộn quanh mình. Tiểu Ngọc chống nạnh, vênh mặt lên nhìn thẳng vào tôi: “Ô la, thông minh lắm, hiểu rồi chứ? Muộn rồi! Diệp Linh Lung kết cục ở đâu đến tay sẵn tin quái đản nhất cũng tìm không ra, anh cũng thế thôi.”

Tôi đập mạnh vào Tiểu Ngọc.

Người Tiểu Ngọc bật vào góc tường, đầu đập vào cái ống phía dưới bồn rửa mặt, cô ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, một dòng máu chảy ra từ trán.

Tiểu Ngọc vuốt mặt, rồi quệt tay vào cái khăn tắm, khăn tắm trắng tinh in nguyên hình vệt máu. “Lý Hải Đào, tôi nói này, tôi chả sợ gì anh, kể cả hôm nay anh đánh tôi chết ở đây cũng thế thôi, tôi đã sống đủ rồi, cái gì tôi cũng đã nếm trải, cái gì cũng đã đủ. Anh không như tôi, anh sống chưa đủ, đời anh còn tươi lắm. Nhưng, bé cưng Diệp Tử của anh đã đi rồi, các người sẽ vĩnh viễn không bao giờ được ở bên nhau!”

“Tôi nói cho cô hay Tề Ngọc Quỳnh, cứ cho hôm nay tôi không tìm thấy cái sim này, có thể cả đời tôi không biết sự thật, cô cũng không thể có được tôi, biết chưa? Cô làm cái việc hại người vô ích

này có ý nghĩ gì cơ chứ?”

“Tại sao lại vô ích? Ít nhất tôi rất hài lòng, rất khoái trá! Tôi cảm nó, lão trời già trao cho nó biết bao nhiêu điều tốt! Gương mặt đẹp, thân hình đẹp...điều gì nó cũng đã cướp sạch, đến người đàn ông tôi yêu nhất cũng bị nó cướp đi. Anh không phải là của em, anh có thể là của người khác, nhưng nhất định không được là của Diệp Linh Lung!”

“Tôi đã nói, Diệp Tử không cướp, cô ấy đã đến với tôi trước cô!”

“Em không quan tâm! Em nói là em không quan tâm! Em cảm nó!”

“Tất cả những gì cô đang có là nhờ Diệp Tử! Đồ tiểu nhân vong ân bội nghĩa!”

“Hà, anh sai bét! Em chỉ cần chỉnh đốn lại một chút, con bé nó chỉ giới thiệu cho em thôi, còn lại đều dựa vào bản lĩnh của em, bởi vì, em là Tề, Ngọc, Quỳnh!”

“Tề Ngọc Quỳnh! Được, vậy tôi hỏi cô, tất cả những tin đồn trên mạng đều do cô rải ra phải không?”

“Hặc hặc, đã đến nước này rồi, tiết lộ cho anh cũng không hề gì, nhưng em chỉ nói một lần, nói xong, em không bao giờ thừa nhận lại lần nữa. Cái trò lên mạng quả hiệu nghiệm, gửi một câu nói, chỉ qua một đêm có thể truyền đi khắp thế giới khắp Trung Quốc, thật đáng tiếc, anh cũng chỉ là một thằng đầu B, đến giờ mới thấm thía ra phải không, tin les, ngoài anh em, còn ai biết?” Máu trên trán Tiểu Ngọc đã chảy xuống sàn.

“Tôi thừa biết là cô! Nhưng tôi không có chứng cứ.”

“Bây giờ anh cũng không có, lời nói gió bay. Anh không còn cơ hội sửa sai với Diệp Tử nữa rồi, muốn tìm Diệp Tử về, em thấy à ha...cũng chẳng còn cơ hội!” Tiểu Ngọc lại vuốt mặt lần nữa, nụ cười đầy máu làm cả gương mặt cô ta toát lên sự nanh ác khiếp đảm, “Lý Hải Đào, em cho anh cơ hội cuối cùng để giết em, nếu anh vẫn không dám ra tay,” Tiểu Ngọc cười không dứt, “thì giờ em phải đi bệnh viện cái.”

Nếu tôi không giết chết cô ta, trời đất cũng sẽ không dung thứ. Nhưng trước khi giết ả, tôi phải làm một việc - TÌM được DIỆP TỬ.

Trên đường về tôi thề với ông trời: Thứ nhất, bất kể góc bể chân trời, tôi phải tìm được Diệp Tử, cầu xin sự tha thứ; thứ hai, tôi phải giết chết Tề Ngọc Quỳnh.

Chương 68

Lại một năm mới, lại một đôi trai gái về với nhau. Cảnh Trục và Tuyết Nhi, à, tên thật phải là Cảnh Trục và Thẩm Lăng.

Năm ngoái Cảnh Trục đã chấm dứt cuộc hôn nhân có tiếng không miếng, đến Mỹ tìm Thẩm Lăng ngỏ lời cầu hôn. Thẩm Lăng hạnh phúc ưng thuận, nên cuối tháng 10 năm ngoái đã về nước, xin việc trong một công ty lớn của Mỹ, tiền đồ sáng lạn. Bạn sẽ không thể tìm được hình bóng của Đá quý trần gian trong dáng vẻ đứng đắn, cử chỉ đúng mực của cô bé, khuôn mặt tươi tắn, tinh khiết, rạng rỡ niềm hạnh phúc.

Hôm ấy Tiểu Vân mang theo người bạn trai từ Thiên Tân về dự đám cưới, cậu chàng này vạm vỡ, khôi ngô, nghe nói làm về công nghệ thông tin, ở quê nhà, Tiểu Vân đã mở một hiệu làm đầu, hai người chuẩn bị lễ Quóc khánh này kết hôn.

Thanh Thanh cũng bê bụng em bé đến, tự hào khoe: “5 tháng rồi, nghe này, đã được mẹ nó rồi.”

Thoáng thấy tôi trong lễ cưới, Thẩm Lăng nhìn theo với ánh mắt buồn thương, cô ngâm ngùi: “Ôi, em mới đi được hai năm, hai năm với bao nhiêu bất trắc, đã có quá nhiều chuyện xảy ra với anh và Diệp Tử, em không biết phải nói gì, bây giờ ai cũng đã có được hạnh phúc của riêng mình, chúng em hy vọng anh sớm tìm được nửa kia. Nếu Diệp Tử còn có thể quay lại, nếu chị ấy liên lạc với anh, nói với chị, mọi người nhớ chị lắm, thật sự rất nhớ...”

Tôi thì không nhớ sao?

Sự nhớ nhung ấy giống như hàm râu trên gương mặt, cạo đi lúa này một lúa khác mọc lại, ký ức về em như thanh sắt nung nóng trên lửa in thành vết phỏng, dù che đậy đến đâu, nó vẫn lòi rõ trên xương cốt tôi.

Diệp Tử à Diệp Tử, nếu em có thể tha thứ cho anh, nếu em vẫn còn yêu anh, nếu em còn có thể cho anh một cơ hội, nếu em vẫn sẵn lòng nói với anh câu: Cho em một điều thuốc.

Tôi biết, sự ghen tuông và hẹp hòi của tôi đã làm tổn thương sâu sắc đến em, như cái thời xa xưa, mà tôi vô cớ dựng chuyện, phạm phải những hành vi ngu dốt không biết phải trái, nhất định sẽ bị đông đảo người dân lao động đổ nhựa đường lên đầu, cắm lông gà lên, cho vào cái lồng gỗ thả trôi sông. Họ sẽ đứng xem, ném trứng

gà thổi vào mặt tôi và chửi” thẳng khốn”.

Tất cả là do tôi tự chuốc lấy, đáng kiếp!

Có lúc tôi thấy Tề Ngọc Quỳnh xuất hiện trên ti vi, uất ức đến buốt người, không có ngày nào tôi không muốn tìm Diệp Tử, không có đêm nào không muốn được giết chết Tiểu Ngọc.

Tôi lại về Thanh Đảo, đây là lần thứ bảy tôi đến nhà Diệp Tử, mẹ em nhìn tôi nói: “Con ạ, làm khó cho con, nhưng con bé Linh Lung không hề thông báo nó đang ở đâu! Mỗi lần điện thoại qua loa đôi câu rồi dập máy, chỉ nói vẫn bình an vô sự, bác có bảo với nó con qua tìm nó, nó chẳng đáp lời. Than ôi, đứa con gái của ta, vì sao lại làm mọi người khổ tâm đến vậy...”

Đi xe về Bắc Kinh, tôi cứ nghe đi nghe lại bài hát “Ánh mắt của em”, nghe đến lúc thần trí lẫn lộn, suýt nữa gặp tai nạn trên đường cao tốc.

Tháng 3, tôi vô tình đọc được một tin không hay trên báo, nói rằng diễn viên An Ngọc rơi từ tầng 17 xuống, không may tử nạn, mỹ nhân yếu mệnh.

Lúc đầu tôi nghĩ ai đó đang đùa ác, có sao tôi chưa động thủ cô ta đã chết một cách êm thấm? Nhưng tin tức càng đồn càng thiêng, tin đồn cứ như thể tận mắt chứng kiến, dù có là internet thì cũng không thể mang cái chết ra bỡn cợt?

Việc xảy ra thế nào, không điều tra rõ ràng.

Chỉ khi sự việc đã qua đi được hơn một tháng, tôi hỏi dò tin tức mới hình dung được toàn bộ quá trình sự việc.

Đó là một hôm quay ở tỉnh về, Tiểu Ngọc gọi điện tụ tập hội thường HIGH thuốc lắc, cô muốn tổ chức một PARTY cho lũ bạn tác ai tác quái đã lâu không được sốc.

Vài người lục đục kéo nhau đến lúc chập tối, trong lời hô hào của Tiểu Ngọc hút một loại K nào đó, bắt đầu cười ngắc ngứ điên loạn trong phòng.

Bên ngoài đèn đường đã bật, màn đêm chậm chậm ập xuống.

Tiểu Ngọc thong dong đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên quay đầu lại nói với một cô người mẫu đang đứng cạnh: “ĐM, có cảm giác muốn bay,” rồi cô ta chìa tay ra vuốt má nàng người mẫu, cười nhẹ nhàng, lẩm bẩm một mình: “Bay cả đi, Bay cả đi, sướng lắm...” nói rồi quay người mở cửa sổ, cô người mẫu rên rỉ: “Trời lạnh như thế, em mở cửa sổ làm gì? Muốn chết cóng à, đóng cửa

vào đi em yêu.”

Chớp mắt đã thấy Tiểu Ngọc trèo lên bậu cửa, nhún người biến mất.

Nàng người mẫu không kịp phản ứng, chỉ lơ mơ nói một câu: “Ồ bay rồi à, hà hà.” Nàng ta kéo tay một người nữa, ệ ạ: “Ê, chúng mày nhìn kia, An Ngọc nó bay rồi, nó bay xuống kia kia!”

Khi rơi xuống từ tầng 17, Tiểu Ngọc vẫn mở to mắt nhìn màn đêm đang chạy dọc theo mình, rồi cô ta giang rộng hai tay, có một chiếc cúc áo rơi ra khỏi lòng bàn tay, cuối cùng chổng chơ lẫn vào một đám cỏ cách xa xác Tiểu Ngọc.

Cái cúc ấy màu xanh, giống hệt một chiếc cúc áo còn khuyết trên chiếc sơ mi của tôi.

Đêm, tôi thảng thốt tỉnh giấc, người đầm mồ hôi, tôi ngồi bật dậy, châm ngay một điếu thuốc. Khói thuốc tà tà che phủ mặt tôi, chuyện xưa của 4 năm cơ duyên trong khói thuốc hiện ra như thể nó mới chỉ xảy đến ngày hôm qua, Diệp Tử, Tiểu Ngọc, Tiêu Lâm, Úc Đình, Tiểu Vân, Tuyết Nhi, Thanh Thanh, từng khuôn mặt dừng hình thành từng bức ảnh, tôi có thể xé đi bức hình cũ, nhưng không xé bỏ được quá khứ.

“Cho em một điếu thuốc.” Đó là câu đầu tiên em nói với riêng tôi.

Tôi chỉ đưa cho em một điếu thuốc, còn em đã trao cho tôi bao năm ái tình thương hận, đau khổ sinh ly tử biệt.

Nhân quả luân hồi ư, thiện ác báo ứng ư, tất thấy tất thấy đã chẳng còn quan trọng, bởi từ khi bắt đầu đưa điếu thuốc, tôi hiểu rõ yêu cực điểm và hận cực đau, đã ném mùi thể gian trăm mối tương tư, nghìn thứ mùi vị, vạn mối tình hoài.

Người con gái đó, cuộc tình đó, câu nói đầu làm quen đó.

Chương 69 - Chương cuối

Giữa tháng tư, tháng năm 2003, dịch SARS bùng phát ở Bắc Kinh, dân tình hết sức hoang mang lo ngại. Số lượng báo cáo tỷ lệ nhiễm ca, tử vong thay đổi theo thời gian trên các phương tiện thông tin. Phải thế mà, tình yêu và tình thân bỗng trở nên chật kín.

Những ngày này tôi nằm lì ở nhà, tự tay nấu ăn, có chung mỗi quan tâm đến tai họa đặc biệt nghiêm trọng này y như mọi người, và cũng như họ tôi hiểu thêm hơn về giá trị của mạng sống.

Tôi xót xa cho những ai bị mất đi người thân trong đại dịch này, lòng họ nhất định nhét đầy phế nát đau buồn, những nỗi buồn xảy đến bất thành linh có thể phá hủy tâm hồn cứng cõi nhất. Bởi cũng đã dễ tuột mất người yêu dấu, đêm đêm khi chỉ còn một mình như ai, nỗi đau khổ ngăn cách trời xa quật vào tâm linh và da thịt thối, tôi đắm đuối thương tích..

Với tư cách cá nhân tôi ủng hộ 100 vạn tệ cho một số bệnh viện, mong muốn bằng cách bình thường này bày tỏ sự ngưỡng mộ của tôi với tập thể các bác sĩ và y tá, sự xem trọng mạng sống con người. Tiền chỉ là thứ dất lung, tôi muốn bằng sức lực ít ỏi của mình, cứu vớt dù chỉ một sinh mạng vô tội, kêu gọi mỗi chân tình giữa chúng sinh.

Tôi làm kinh doanh, nhưng trước tiên tôi là một con người. Người đã không còn tìm thấy không còn cứu vãn được tình yêu.

Sự ghen tuông và ngờ vực làm tôi mất đi người yêu dấu, mặc dù có thể em vẫn tồn tại trên thế gian này, em đang ở nơi nào đó thẳm lặng nhìn tôi, đang nhớ nhung tôi như tôi nhớ tưởng em, tiếc thay biển người mệnh mông, thiên đường rất gần, không biết có còn ngày tái hợp.

Cảm ơn em, người yêu của tôi, người đã giáo hội cho tôi làm sao để yêu và được yêu, cứ coi như tôi và em cách nhau một chân trời, cứ coi như đời này kiếp này không gặp lại, em cũng là người duy nhất trong đáy lòng tôi, em là nỗi yêu đương không bao giờ thay đổi.

Cuối tháng 5 mọi người hân hoan với tin tức dịch SARS đã được ngăn chặn.

Hôm ấy Thanh Thanh gọi cho tôi, nói đài truyền hình của chồng cô đang hợp tác với một kênh truyền hình khác, chuẩn bị thu một chương trình đối thoại mang tên “Những tấm lòng”, công việc được giao phó cho chồng Thanh Thanh, và điều đầu tiên anh ta nghĩ đến chính là việc quyền tiền của tôi, muốn hỏi tôi có đồng ý lên chương trình này không.

Tôi từ chối: “Đừng, anh làm đâu phải để lên ti vi”

Thanh Thanh cười trong điện thoại, “Vâng, biết anh cao thượng,

nhưng anh lên chương trình này nhé, việc chỉ có lợi, tốt như thế, còn nữa, kênh truyền hình này phát đi khắp thế giới, nhờ ra...nhờ ra Diệp Tử ở đâu đó nhìn thấy anh? Anh hiểu ý em chứ? Trên ti vi anh muốn nói, nói thế nào tự anh rõ hơn cả? Nhưng chỉ được trong phạm vi hai câu, anh không thể lấy đó như đăng quảng cáo tìm người, sẽ bị cắt hình ngay đấy!”

Một đề nghị lay dậy con người đang mơ ngủ trong tôi.

Thanh Thanh nói đúng, nhờ Diệp Tử ở đâu đó nhìn thấy tôi? Có thể những hình ảnh sẽ gợi lại kỷ niệm. Nếu em còn yêu tôi, nếu em còn muốn tha thứ cho tôi, thì đây chính là một thượng sách.

Tôi cảm ơn rồi rít trong điện thoại, chỉ còn thiếu điều chạy đến nhà Thanh Thanh khấu đầu.

Một tháng sau, tôi ngồi trước màn hình ti vi xem talkshow, trên tiết mục Lý Hải Đào quần áo chỉnh tề, gương mặt bẽ dâu...

MC: “Thưa anh Lý, chúng tôi rất muốn được nghe cảm xúc thật của anh?”

Tôi trầm tư: “Trong cuộc sống con người bị chi phối bởi rất nhiều các nhân tố, bất ai ai cũng phải bôn ba lao khổ, vì tiền, vì kế sinh nhai, vì địa vị và quyền lực...đôi khi tôi thực sự cảm thấy tình cảm giữa con người mờ nhạt dần. Tôi nghĩ có rất nhiều người như tôi, trước dịch SARS đã rất lâu rất lâu không chú ý hoặc quan tâm đến gia đình hay bạn bè, chính vì những khó khăn xảy đến trong dịch SARS lần này, chúng ta mới đột ngột cảm thấy sự đáng quý của sinh mệnh và tình cảm chân thành. Chính tôi đã từng mất đi người tôi yêu nhất, cô ấy không ra đi bởi SARS, mà bởi vì sự ích kỷ và hẹp hòi của tôi, nên tôi biết cảm giác đánh mất người thân, tôi biết nỗi tổn thương đau thấu xương tủy.Tôi chỉ muốn đóng góp chút sức lực của mình, và cũng chỉ bằng cách này bày tỏ tình cảm và lời chúc phúc từ đáy lòng, ngày hôm nay tôi giúp cứu được một người, giúp đánh thức được một tấm chân tình, tất cả, là vì cô ấy, sau những giông bão, cho tôi hiểu tôi cần yêu ai đó như thế nào, và chính cô ấy, khiến tôi tỉnh ngộ để biết trân trọng những thứ thuộc về hiện tại.”

Lý Hải Đào trên màn hình ngừng lại, nỗi buồn đã nghẹn trong cổ, anh ta phải mở to mắt để ngăn nước mắt trực rơi ra, “Nếu hôm nay cô ấy có thể xem chương trình này, tôi muốn gửi... Tôi nhớ từng lời em nói từ ngày đầu tiên, từng chữ, dù em đi tới đâu, dù xảy ra

chuyện gì, tôi đều ở đây chờ đợi, tôi sẽ vẫn chờ, vẫn...”

...

... ĐÃ LÂU RỒI

Tôi nhắm mắt lại, đã lâu, tôi không còn buông thả nước mắt, đã lâu, tôi không còn buông thả cho đáy lòng đối mặt với nhớ thương.

Người con gái đó, cuộc tình đó, câu nói đầu làm quen đó.

Trần gian là chốn phù hoa, muôn nghìn chúng sinh, làm sao tôi có thể tìm lại khuôn mặt đẹp xinh giấu trong làn khói thuốc.

Điện thoại réo chuông, cắt ngang dòng suy tư chao đảo lang thang của tôi, tôi đưa tay lên quệt nước mắt, nhắc ông nghe.

“A lô” Tôi nói.

Một âm thanh như dội về từ phía chân trời, dội qua điện thoại, dội vào trong tim, và đồng thời bay đến, là hơi thở thơm ngát của Diệp Tử.

Em nói: “*Cho em một liều thuốc.*”